

மின் னல்

பெருக்கல் இதழ் '09

தமிழ்ப் பேரவை

இந்திய அறிவியல் நிறுவனம்

பெங்களூர் - 560 012

**தமிழ்ப்பேரவையின் மேலாண்மைக்குழு உறுப்பினர்கள்
பேரவைத் தலைவர்:**

போசிரியர். இ. அருணன் - கனிம மற்றும் இயல் அறிவியல் துறை
மாணவர் தலைவர்

திரு. சு. ஆண்நக் குமார் - பொருட்கள் பொறியியல் துறை

துறைத்தலைவர்

திரு. கோ. கணேஷ்குமார் - பொருட்கள் பொறியியல் துறை

செயலர்

திரு. சி. கங்காதூண் - மேலாண்மைக் கல்வித் துறை

பொருளாளர்

திரு. சு. ரேஷ் - பொருட்கள் பொறியியல் துறை

கலைக்குழுத் தலைவர்

திரு. ச. சிவா - வான்வெளித்துறை

கலைக்குழு துறைத்தலைவர்

திரு. மு. கல்வர்ண் - கனிம மற்றும் இயல் அறிவியல் துறை

மின்னல் ஆசிரியர்

திரு. இரே. பிரசாத் பாடு - பொருட்கள் பொறியியல் துறை

(முகவுரை)

இந்திய அறிவியல் நிறுவனத்தின் நூற்றாண்டு விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வரும் வருடம் இது. இங்குள்ள தமிழ்ப் பேரவை, தமிழர் திருநாளாம் பொங்கல் விழாவைக் கொண்டாடும் தருணம் இது. ஆண்டு தோறும் தமிழ்ப்பேரவையின் சார்பாக வெளிவரும் 'மின்னல்' இதழ் உங்கள் கைகளில்.

பெங்களூரில் மதில் சுவர் ஒன்றில் நான் கண்ட ஒரு வாக்கியம், 'உலகின் முதல் மொழி தமிழ்'. இவ்வாக்கியத்தை இலக்கியத்தில் காணப்படும் 'உயர்வு நவிற்சி அணி' என இதுக்கிணிடலாம். தமிழுக்கான இலக்கண நூல் 'தொல்காப்பியம்' இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்ற பது வரலாற்று உண்மை. "தமிழ் மறை" என்றழைக்கப்படும் திருக்குறளும் அவ்வாறே தொன்மை வாய்ந்தது. திருக்குறளைத் தமிழ்மறை என்றழைக்கக் காரணம் என்ன? அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பாலாய், 1330 குறட்பாக்களும், மனிதர்கள் எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றன. தொன்மை வாய்ந்த நூலாயினும் இன்றும், இனிவரும் காலங்களிலும் நமக்கு வழிகாட்டும் நூலாகும் தன்மை வாய்ந்தது. "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" என்று அன்றே பறை சாற்றியது.

உலகெங்கும் மக்களாட்சி மலர்ந்து வரும் இக்காலகட்டத்தில் மதம் சார்ந்த மறைநூல்களுக்கு மாற்றாக விளங்குவது அரசியல் சாசனங்கள். இன்று உலகின் முதன்மை நாடாக விளங்கும் அமெரிக்காவின் 'ஒரு மனதான விடுதலை அறிவிப்பு' 1776 ம் ஆண்டே வெளியிடப் பட்டாலும் அது திருக்குறளை விடப் பிறப்பொக்கானது என்று கருதலாம். அந்த அறிவிப்பு சூறுவது யாதெனின், 'பிறப்பொக்கும் எல்லா ஆண்களுக்கும்' என்பது தான். இன்று அமெரிக்காவின் அதிபராகப் பதவி ஏற்றிருக்கும் ஒபாமா, 'பிறப்பொக்கும் எல்லோருக்கும்' என்று சூறியிருக்கிறார். பின்னைகள் வளர்ந்து பெரியவர்கள் ஆகும் பொழுது ஒவ்வொருவரும் ஒருவிதமாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆனால் இத்தத்துவத்தின் முதன்மைக் சூறு யாதெனின், எந்த ஒரு சமூகமும் / அரசாங்கமும் அனைவருக்கும் சம வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும் என்பது தான்.

இந்திய அறிவியல் நிறுவனத்தின் தமிழ்ப்பேரவை வெளியிடும் 'மின்னல்' இதழில் மேற்கூறிய கருத்துக்களை நான் ஏன் சூறவேண்டும்? சமுதாயத்தில் உள்ள பலவித வேறுபாடுகளையும் மாற்றவல்லதாக இன்று விளங்குவது அறிவியல் தொழில்நுட்பம். எனவே இங்கு வந்து பயின்று செல்லும் மாணவர்களும், இங்கேயே பணிபுரியும் ஆசிரியர்களும், மற்றவர்களும் தங்களால் இயன்ற வரையில் சமூக வேறுபாடுகளைக் களைய முயற்சிக்க வேண்டும்.

அனைவருக்கும் எனது புத்தாண்டு மற்றும் நமது நிறுவனத்தின் நூற்றாண்டு வாழ்த்துக்கள். இந்த 'மின்னல்' உங்கள் எண்ணங்களை மலர வைக்கும் என்பது தின்னைம்.

இ.அருணன்.

தலைவர் – தமிழ்ப்பேரவை.

உள்ளடக்கம்

1. தமிழ்ப்பேரவையின் செயல்பாடுகள்	1
2. மொழிஞாயிறு ஞா.தேவநேயப் பாவாணர்	2
3.	

தமிழ்ப்பேரவையின் செயல்பாடுகள்

உலகின் மிகச்சிறந்த கல்வி நிறுவனங்களில் ஒன்றான நமது பெங்களூர் இந்திய அறிவியல் நிறுவனம், இவ்வாண்டு தனது நூற்றாண்டைச் சிறப்பான முறையில் கொண்டாடி வருகிறது. இது நமது நிறுவனத்தின் பழையையும், கல்வித்தரத்தையும் உலகிற்குப் பறைசாற்றி வருவதில் யாருக்கும் ஜயமில்லை. இந்திய நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்து ஆராய்ச்சிக்காகவும், உயர்கல்விக்காகவும் வந்துள்ள மாணவர்கள் அனைவரும் தங்களது பண்பாட்டையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் சிறந்த கல்விக்கூடமாக, இந்திய அறிவியல் நிறுவனம் விளங்கி வருவதும் நாம் அனைவரும் அறிந்ததே.

தமிழ்ப்பண்பாடு, பழக்கவழக்கம் மற்றும் வாழ்க்கை முறைகளைப் பிற மொழி நண்பர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியும்; இந்நிறுவனத்தில் பணி புரியும் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் மற்றும் பணியாளர்கள் அனைவரையும் இணைக்கும் சமூகம் சார்ந்த அமைப்பாக தமிழ்ப்பேரவை பல ஆண்டுகளாகச் சிறப்புடன் செயல்பட்டு வருகிறது. இது நமது தமிழ்ப்பண்டிகையான தமிழர் திருநாளாம் தமிழ்ப்புத்தாண்டை அதற்கான சிறப்புடனும் உற்சாகத்துடனும் கொண்டாடி வருகிறது. பொங்கலுக்கென்று சிறப்பு விழாக்கள் ஏற்பாடு செய்தும், விழாவிற்கு இலக்கியம், அறிவியல், கல்வி மற்றும் பிறதுறைகளில் சாதனை புரிந்தவர்களைச் சிறப்பு விருந்தினர்களாக அழைத்து பெருமைப்படுத்தியும் வருகிறது. மேலும் நமது நிறுவனத்திற்கு வரும் புதிய தமிழ் மாணவர்களை வரவேற்கும் பொருட்டு வரவேற்பு விழாவும், பட்டம் பெற்றுச் செல்லும் மாணவர்களுக்கு வழியனுப்பு விழாவும் ஆண்டுதோறும் சிறப்பாகக் கொண்டாடி வருகிறது. இது தவிர நமது மாணவர்களின் பேச்சு, எழுத்து மற்றும் சிந்தனைத் திறன் போன்றவற்றை ஊக்குவிக்க, ஆண்டுக்கு இரண்டு “மின்னல்” இதழ்கள் வெளியிட்டும், புகழ்பெற்ற நடுவர்களைக் கொண்டு பட்டிமன்றம் நடத்தியும் அதில் மாணவர்களுக்குப் பேச வாய்ப்பளித்தும், அவர்தம் திறமையை வளர்த்துக் கொள்ள ஒரு சிறந்த விணையுக்கியாகவும் செயல்பட்டு வருகிறது.

மேலும் இங்கு இயங்கிவரும் “இரானடே” நூலகத்தில் உள்ள புத்தகங்களைப் பராமரித்தல் மற்றும் பல அரிய, சிறந்த நூல்களைச் சேகரித்தல் போன்ற பணிகளையும் செய்ய முடிவெடுத்து, அதற்கான துவக்கநிலைப் பணிகளை நிறைவேற்றியுள்ளது. இது மட்டுமன்றி, “அன்னத்தமிழ்” கூகுள் குழுமத்தில் கட்டுரைகள், சிறந்த மனிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்ட பிறமொழி நூல்கள், மற்றும் நாம் நாள்தோறும் பயன்படுத்தி வரும் பிறமொழிச் சொற்களுக்கு இணையான தமிழ்ச்சொற்கள் அடங்கிய ஆவணங்களும், அனைவருக்கும் பயன்படும் வகையில் தமிழ்ப் பேரவையினால் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

கணினி யுகமான இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில், நமது எண்ணங்கள், எழுத்துக்கள், நிகழ்வுகள், மற்றும் ஆண்டு விழாக்கள் போன்றவற்றைப் பதிவு செய்ய, தமிழ்ப்பேரவைக்கென புதிய இணையதளம்(URL), முனைவர் ம.அண்ணாதுரை (ISRO, Bangalore) அவர்களால், இவ்வாண்டு நடைபெறும் பொங்கல் விழாவில் துவக்கப்பட இருப்பதை தமிழ்ப்பேரவை மகிழ்வுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

ச. ஆனந்தக்குமார்

மாணவர் தலைவர் - தமிழ்ப்பேரவை.

'மொழிஞாயிறு' ஞா. தேவநேயப் பாவானர்

வாழ்க்கைச் சுவடுகள்

திருநெல்வேலி மாவட்டம், சங்கரநயினார் கோயிலில் சுறவம்-26 ஆம் நாள் (07.02.1902) பிறந்தார்.

"கட்டுரை வரைவியல்", "செந்தமிழ்க்காஞ்சி", "ஓப்பியன் மொழிநூல்", "இயற்றமிழ் இலக்கணம்", "சுட்டு விளக்கம்", "திராவிடத்தாய்", "சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்", "உயர்தரக் கட்டுரை இலக்கணம்", "பழந்தமிழாட்சி", "முதல்தாய்மொழி (அ) தமிழாகக விளக்கம்", "தமிழ் விளையாட்டுகள்", "தமிழர் திருமணம்", "சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதியின் சீர்க்கேடுகள்", "இசைத் தமிழ்க் கலம்பகம்", "பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும்", "உலக உயர்தனிச் செம்மொழி" (*The Primary Classical Language of the World*), "தமிழ் வரலாறு", "வடமொழி வரலாறு", "The Language Problem of Tamilnadu and its Logical Solution", "இந்தியால் தமிழ் எவ்வாறு கெடும்", "வண்ணனை மொழிநூலின் வழுவியல்", "திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை", "இசையரங்கு இன்னிசைக் கோவை", "தமிழ் கடன்கொண்டு தழைக்குமா?", "தமிழர் வரலாறு", "தமிழர் மதம்", "வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள்", "மண்ணில் விண் அல்லது வள்ளுவர் கூட்டுடைமை", "தமிழ் இலக்கிய வரலாறு", போன்ற அரிய நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

"திராவிட டொழிநூல் ஞாயிறு", "தமிழ்ப் பெருங்காவலர்", "மொழிநூல் முதறிஞர்", "செந்தமிழ் ஞாயிறு", "செந்தமிழ்ச் செல்வர்" போன்ற விருதுகளைப் பெற்றவர்.

1981 ல் மதுரையில் நடைபெற்ற ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் பங்கேற்று "மாந்தன் தோற்றமும், தமிழர் மரபும்" என்னும் தலைப்பில் தமிழர் தம் வரலாற்றுப் பெருமையை நிலைநாட்டிப் பேசினார். சுறவம் 15-ல் இரவு 12:30-க்கு இவ்வுலக வாழ்விலிருந்து மறைந்தார்".

இவரது நேர்மையான அனுகு முறையும், எவர்க்கும் அஞ்சாத மனவுறுதியும், தமிழரிஞர்களால் பாராட்டப் பெற்றது. இவர் கணக்கற்ற நூல்களைக் கற்றறிந்திருந்தார். பன்மொழிப் புலமை பெற்றவராக இருந்தார். இவரைப் போன்றதொரு தமிழரிஞரைத் தமிழகம் பெற்றருந்தும் பல்வேறு காரணங்களினால் இவரை முழுமையாகப் பயன்படுத்தக் கூடியிருந்தது..

மெரழிஞாயிறு தேவநேயப் பரவாணரின் படைப்புகளில் ஒருப்பாணைச் சேரற்றுக்கு ஒரு பருக்கைப் பதம் என்பது பேரல, அவரது 'பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும்' என்னும் நாவிலிருந்து ஒரு பகுதி ஈண்டு தரப்பட்டுள்ளது. இங்கு தரப்பட்டுள்ள அரிய கருத்துக்களின் மூலம் அவரது ஆழ்ந்த தமிழரிவையும், ஆய்வுத்திறனையும் தெள்ளித்தின் உணரவாம்.

மொழி

பொதுமக்கள் அமைப்பு: ஒரு நாட்டுமக்களின் நாகரிக நிலையைக் காட்டுவது அவர் தாய்மொழியே. எந்நாட்டிலும், 'மொழி' பொதுமக்கள் அமைப்பென்றும், 'இலக்கியம்' புலமக்கள் அமைப்பென்றும், அறிதல் வேண்டும்.

இடுகுறி யெதுவுமின்றி ஒருபொருட் பலசொற்களும் நுண் பொருட் பாகுபாட்டுச் சொற்களும் நிறைந்து, பகுத்தறிவிற் கொத்த சிறந்த இலக்கணம் அமைந்து, எல்லாக் கருத்துகளையும் தன் சொற்களாலேயே தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிவிப்பது தலை சிறந்த மொழியாம்.

முழுகிப் போன குமரிக்கண்டத் தென் கோடியடுத்து, நிலவளமும் நீர் வளமும் உணவுவளமும் பொன்வளமும் மணி வளமும் நிறைந்திருந்த பழந்தமிழ் நாட்டில், வாழ்ந்துவந்த முதற் காலத் தமிழ்மக்கள் இக்காலப் புலவரினும் சிறந்த

நுண்மான் நுழைபுலத்தின் ராதவின், காட்சி, கருத்து என்னும் இருவகைப் பொருள்களையும் கூர்ந்து நோக்கியும் நுணுகி யாராய்ந்தும், அவற்றின் சிறப்பியல்பிற்கேற்ப அழகிய பொருட் (கரணியக்) குறி களாகவே எல்லாச் சொற்களையும் வேறுபடுத்தல், ஒன்றுபடுத்தல், இனப்படுத்தல் என்னும் மும்முறையில் அமைத்திருக்கின்றனர்.

வேறுபடுத்தல்

நால்வகை யிலை

சில பூண்டுகளிலும், செடிகொடிகளிலும், வாழை, மா, புளி முதலிய மரங்களிலும், கிளை நுனியிற் காம்புடன் தனித்தும் அடர்ந்தும் பெரும்பாலும் முட்டை வடிவில் மெல்லியதாயிருப்பது இலை.

புல்லிலும் நெல், வரகு போன்ற பயிர்களிலும், நுனியிலும் தன்டை யொட்டியும் ஈட்டிபோல் ஒடுங்கி நீண்டு சுரசுரப்பாயிருப்பது தான்.

கரும்பிலும், சோளம், நாணல் போன்ற பெருந்தட்டைகளிலும், நுனியிலும் கணுவொட்டியும் பெருந்தாளாக ஒங்கி மடிந்து தொங்குவது தோகை.

தென்னை, பனை முதலியவற்றிற் போல், நுனியையும் அடியையும் ஒருங்கே ஒட்டியே தனித்தனி மட்டையோடு தோன்றி, விசிறி வடிவில் அல்லது தூவுவடிவில் முரடாயிருப்பது ஒலை.

ஐவகை மலர்நிலை

தோன்றும் நிலை அரும்பு; மலரத் தொடங்கும் நிலை போது; மலர்ந்த நிலை மலர்; கீழே விழுந்த நிலை வீ; வாடிச் சிவந்த நிலை செம்மல்.

அரும்பு, மொட்டு, முகை, மொக்குள் என்பன, பருமன் பற்றிய வெவ்வேறு அரும்பு வகைகளைக் குறிப்பன.

மூவகைக் காய்ப்புநிலை

இளங்காய் பிஞ்சு ; முதிர்ந்தது காய்; பழுத்தது பழம் அல்லது கனி.

ஆங்கிலம் மிகுந்த வளர்ச்சியற்று, ஏறத்தாழ மூன்றிலக்கம் சொற்களைக் கொண்டுள்ளது. ஆயினும் இன்னும் அதில் காயைக் குறிக்கச் சொல் அமைய வில்லை; பழுக்காத பழம் என்று வட்ட வழியே குறிக்கின்றனர்.

சிலவகைப் பிஞ்சுகட்குச் சிறப்புப் பெயருமள். தென்னை, பனை முதலியவற்றின் பிஞ்சு குரும்பை; மாம்பிஞ்சு வடு; பலாப்பிஞ்சு மூசு; வாழைப் பிஞ்சு கச்சல்.

இங்ஙனமே நிலைத்தினையின் (தாவரத்தின்) எல்லாவறுப்பு களையும், நுண் பாகுபாடு செய்து, வெவ்வேறு பெயரிட்டிருக்கின்றனர் பண்டைத் தமிழ்ப் பொதுமக்கள்.

இடங்கர் (alligator), கராம் (gavial), முதலை (crocodile) என மூவகையாக முதலைகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குதிரை முதற் கடல்கோருக்கு முன்பே அரபிநாட்டினின் று குமரி நாட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. அது அயல்நாட்டு விலங்கேனும், அதைப் பல்வேறு வகைப்படுத்தி வெவ்வேறு பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

புரவி, பாடலம், கோடகம், இவுளி, வன்னி, குதிரை, பரி, கந்துகம் என்னும் எண்வகைக் குதிரைகளும் அவற்றின் சிறப்பிலக்கணமும், பரஞ்சோதி

முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்திற் கூறப் பட்டுள நாரிபாி. 87-94).

பாண்டியன் குதிரை கனவட்டம்; சோழன் குதிரை கோரம்; சேரன் குதிரை பாடலம்; குறுநில மன்னர் குதிரை கந்துகம்.

உன்னி, கண்ணுகம், கலிமா, கிள்ளை, குந்தம், கூந்தல், கொக்கு, கொய்யுளை, கோடை, கோணம், தூரங்கம், தூசி, பாய்மா, மா, மண்டிலம், வயமா முதலியன குதிரையின் பொதுப்பெயர்கள். மட்டம் என்பது சிறுவகைக் குதிரை. தட்டு என்பது நாட்டுக் குதிரை. மட்டத்தினும் சிறுவகை இளமட்டம். தேசி என்பது பெருங்குதிரை.

குதிரை என்பது ஒரு சிறப்பு வகையின் பெயராகக் கூறப்பட்டிருப்பினும், உலக வழக்கிற் பொதுப்பெயராய் வழங்குவது அஃதொன்றே. குதிப்பது குதிரை. குதித்தல் தாண் டுதல். "கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும்" என்னும் குறளடியை நோக்குக. (குறள். 269).

உண்மை, வாய்மை, மெய்மை என்னும் முச்சொல்லும், உள்ளம், வாய், மெய் (உடம்பு) என்னும் முக்கரணத்தையும் முறையே தழுவினவாகச் சொல்லப் படுவதுண்டு. இவற்றிற்கு வேறு பொருட் கரணியமும் உண்டு.

சொல்லுதலின் வகைகளைக் குறிக்க. ஏறத்தாழ நாற்பது சொற்கள் தமிழில் உள்ளன. அவையாவன :

சொல்	சிறப்புப் பொருள்
அசைத்தல்	- அசையழுத்தத்துடன் சொல்லுதல். அசையழுத்தம் (accent)
அறைதல்	- அடித்து (வன்மையாய் மறுத்து)ச் சொல்லுதல்.
இசைத்தல்	- ஓசை வேறுபாட்டுடன் சொல்லுதல்.
இயம்புதல்	- இசைக்கருவி யியக்கிச் சொல்லுதல்
உரைத்தல்	- அருஞ்சொற்கு அல்லது செய்யுட்குப் பொருள் சொல்லுதல்.
உளறுதல்	- ஒன்றிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுதல்.
என்னுதல்	- என்று சொல்லுதல்.
ஓதுதல	- காதிற்குள் மெல்லச் சொல்லுதல்.
கத்துதல்	- குரலெழுப்பிச் சொல்லுதல்.
கரைதல்	- அழைத்துச் சொல்லுதல்.
கழறுதல்	- கடிந்து சொல்லுதல்.
கிளத்தல்	- இன்னதென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லுதல்.
கிளத்துதல்	- குடும்ப வரலாறு சொல்லுதல்.
குயிலுதல்,	- குயில்போல் இன்குரலிற் சொல்லுதல்.
குயிற்று	
குழறுதல்	- நாத் தளர்ந்து சொல்லுதல்.
கூறுதல்	- கூறுபடுத்திச் சொல்லுதல்.
சாற்றுதல்	- பலரறியச் சொல்லுதல்.
செப்புதல்	- வினாவிற்கு விடை சொல்லுதல்.
நவிலுதல்	- நாவினால் ஓலித்துப் பயிலுதல்.
நுதலுதல்	- ஒன்றைச் சொல்லித் தொடங்குதல்.
நுவலுதல்	- நூலின் நுண்பொருள் சொல்லுதல்.
நொடித்தல்	- கதை சொல்லுதல்.
பகர்தல்	- பண்டங்களைப் பகுத்து விலை சொல்லுதல்.
பறைதல்	- மறை (இரகசியம்) வெளிப்படுத்திச் சொல்லுதல்.
பன்னுதல்	- நிறுத்தி நிறுத்திச் சொல்லுதல்.

பனுவதல்	- செய்யுளிற் புகழ்ந்து சொல்லுதல்.
புகலுதல்	- விரும்பிச் சொல்லுதல்.
புலம்புதல்	- தனக்குத்தானே சொல்லுதல்.
பேசுதல்	- ஒரு மொழியிற் சொல்லுதல்.
பொழிதல்	- இடைவிடாது சொல்லுதல்.
மாறுதல்	- உரையாட்டில் மாறிச் சொல்லுதல்.
மிழற் றுதல்	- மழலைபோல் இனிமையாய்ச் சொல்லுதல்.
மொழிதல்	- சொற்களைத் தெளிவாகப் பலுக்கிச் சொல்லுதல்.
வலத்தல்	- கேட்பார் மனத்தைப் பிணிக்கச் சொல்லுதல்.
விடுதல்	- மெள்ள வெளிவிட்டுச் சொல்லுதல்.
விதத்தல்	- சிறப்பாய் எடுத்துச் சொல்லுதல்.
விள்ஞதல்	- வெளிவிட்டுச் சொல்லுதல்.
விளத்துதல்	- (விவரித்துச்) சொல்லுதல்.
விளம்புதல்	- ஓர் அறிவிப்பைச் சொல்லுதல்.

ஒருவனிடத்தில் ஒன்றைக் கேட்கும்போது, தாழ்ந்தவன், "ஏ" என்றும், ஒத்தவன், "தா" என்றும், உயர்ந்தவன், "கொடு" என்றும், சொல்லவேண்டுமென்பது தமிழ்மரபு.

ஒன் றுபடுத்தல்

யானைக்கும் தேன் வண்டிற்கும் முகத்தின் முன் ஓர் உறிஞ்சி (proboscis) உள்ளது. இந்த ஒப்புமையைக் கண்ட முதற்காலத் தமிழர், இரண்டிற்கும் தும்பி எனப் பொதுப்பெயர் இட்டனர். தூம்பு - தும்பு - தும்பி = தூம்பு (குழாய்) போன்ற உறுப்பையுடையது.

இனப்படுத்தல்

ஒரு பொருளை, உடம்பின் அல்லது உறுப்பின் வடிவில், ஒத்த வேறு பொருள்களைக் கண்ட பண்டைத் தமிழர், முன்னதன் பெயர்க்கு அடை கொடுத்துப் பின்னவற்றிற்கிட்டு, அவற்றையெல்லாம் ஓரினப்படுத்தியிருக்கின்றனர். எ.டு : வேம்பு, கறிவேம்பு, நாய்வேம்பு, நிலவேம்பு, நீர்வேம்பு. வேம்பைப் பிறவற்றோடு ஒப்புநோக்கி நல்ல வேம்பு என்றனர்.

இடுகுறியின்மை

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே" (640)
என்பது தொல்காப்பியம். ஆனால், பல சொற்கட்டுப் பார்த்த மட்டில் பொருள் தோன்றாது. அவற்றை ஆழ்ந்து ஆராய வேண்டும். இதனையே,

"மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா" (877)
என் று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

பலா, பனை, பொன், மரம் முதலியவற்றை மொழிநூலறிவும் சொல்லா ராய்ச்சியு மில்லா இலக்கண வுரையாசிரியர், இடுகுறி யென்று குறிப்பது வழக்கம். பலா பருத்த பழத்தையுடையது. பல் - பரு - பருமை.

ஓ.நோ: சில் - சின் - சிறு. சின்மை = சிறுமை.

"சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கி யாங்கு" (குறுந். 18)

பனை கருக்குமட்டையுடையது. பல் - பன் = அறுவாட்பல், பன் னறு

வாள், பன்வைத்தல் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. பன் - பனை = கூரிய பற்போன்ற கருக்குள்ளது.

பொன் பொற்பு அல்லது பொலிவுள்ளது. பொல் - பொலி - பொலிவு. பொல் - பொற்பு = அழகு. பொல் - பொலம் - பொலன். பொல் - பொன். பொற்ற = அழகிய (சீவக. 270). பொல்லா = அழகில்லாத (ஒளவையார்). பொற்றது = பொலிவுற்றது (சீவக. 649).

மரம் உணர்ச்சியற்றது. கால் உணர்ச்சியற்றால், மரத்துப் போய் விட்டது என்பது வழக்கம். உணர்ச்சியற்றவனை மரம் போலிருக்கிறான் என்பர். மதமதப்பு = உணர்ச்சியின்மை, திமிர். மதம் - மரம். மதத்தல் = மரத்தல்.

ஓ.நோ: விதை - விரை.

இடுகுறியில்லாமலே ஒரு பெருந் தாய்மொழியை ஆக்கியது, பண்டைத் தமிழரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தைச் சிறப்பக் காட்டும்.

இயற்கைச் சொல்லாக்கம்

தமிழில் எல்லாச் சொற்களும் இயற்கையான முறையில் அமைந்தவை. வடமொழியில் ஆ என்னும் முன்னொட்டால் எதிர்ப்பொருள் வினைச் சொற்களை அமைத்துக் கொள்வர்.

எ.டு: கச்சதி = செல்கிறான். ஆகச்சதி = வருகிறான். தத்தே = கொடுக்கிறான், ஆதத்தே = எடுக்கிறான். இத்தகைய செயற்கையமைப்புத் தமிழில் இல்லை.

தூய்மை

குமரிக்கண்டத்தில் தமிழ் தவிர வேறொரு மொழியும் வழங்கவில்லை. வெளிநாட்டிலிருந்து பொருள்கள் வரின், அவற்றிற்கு உடனுடன் தூய தமிழ்ப் பெயர்கள் அமைக்கப்பட்டன.

கரும்பு சீன நாட்டினின்று அதிகமானின் முன்னோராற் கொண்டு வரப்பட்டது.

"அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி யருத்தியும்
அருப்பெறன் மரபிற் கரும்பிவட் டந்தும்
நீரக விருக்கை யாழி சூட்டிய
தொன்னிலை மரபின்நின் முன்னோர் போல" (புறம். 99)

என்று ஒளவையார் பாடியிருத்தல் காண்க. சீன நாட்டை வானவர் நாடென்பது பண்டை வழக்கு. கருப்பு நிறமானது கரும்பு.

மிளகாய் அமெரிக்காவினின்று வந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. மிளகு + காய் = மிளகாய். மிளகுபோற் காரமுள்ள காய் மிளகாய். இவ்வழக்கைப் பின்பற்றியே, உருளைக்கிழங்கு, புகையிலை, நிலக் கடலை, வான்கோழி முதலிய பெயர்களும் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ளன.

இலக்கண அமைப்பு

இருதினை: பொருள்களையெல்லாம், பகுத்தறிவுள்ளது, பகுத்தறிவில்லது எனப் பகுத்தது தமிழ்ப் பொதுமக்களே. காளையும் ஆவும் அஃறினையில் ஆண்பாலும் பெண்பாலு மாயினும், காளை வந்தான், ஆவு வந்தாள் என்று யாரும் சொல்லும் வழக்கமில்லை. காளை வந்தது, ஆவு வந்தது என்று

இரண் டையும் ஒன்றன்பாலிற் கூறுவதே மரடு.

முருகன் வந்தான், வள்ளி வந்தாள் என்று ஆண்பால் பெண் பால் (பகுத்தறிவுள்ள) மக்களுக்கே வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வுலகிற் பகுத்தறி வுள்ள மக்களும் இறைவனுமே உயர்ந்த வகுப்பென்றும், பிற வெல்லாம் உயிருள்ளவையாயினும் இல்லவை யாயினும் தாழ்ந்த வகுப்பேயென்றும், ஏற்கெனவே பொதுமக்கள் வகுத்த இரு வகுப்பிற்கும், இலக்கணியர் முறையே உயர்தினை, அஃறினையென்று பெயர் மட்டும் இட்டிருக்கின்றனர். இலக்கணம் என்பது, ஏற்கெனவே ஏற்பட்டுள்ள மொழியமைதிகளுள் நல்ல வற்றை மட்டும் கொண்டு, அவற்றிற்குப் பெயரிட்டுக் காட்டும் முறையேயன்றி, புதிதாக ஏற்பட்ட புலவர் படைப்பன்று. பகுத்தறிவை அளவையாகக் கொண்டு பொருள்களைப் பகுத்த இஃதோன்றே, பண்டைத் தமிழரின் அகக்கரண வளர்ச்சியைக் காட்டப் போதிய சான்றாகும்.

ஓரியலொழுங்கு

யான், யாம், யாங்கள்; நான், நாம், நாங்கள்; நீன், நீம், நீங்கள்; தான், தாம், தாங்கள் என்னும் மூவிடப் பகரப் பெயர்களும்;

அவன்	இவன்	உவன்	எவன்
அவள்	இவள்	உவள்	எவள்
அவர்	இவர்	உவர்	எவர்
அது	இது	உது	எது
அவை	இவை	உவை	எவை

என்னும் சுட்டுப் பெயர் வினாப்பெயர்களும்; ஒன்றுமுதல் தொள்ளா யிரத்துத் தொண்ணாற்றோன்பது வரைப்பட்ட எண்ணுப் பெயர்களும், கொண்டுள்ள ஓரியலமைப்பை வேறேம் மொழியிலும் காணமுடியாது.

பொருட்பால்

ஆரிய மொழிகளிற்போல் ஈறுபற்றிய பாலமைப்பின்றி, பொருள்களின் ஆண்மை பெண்மையும் ஒருமை பன்மையும்பற்றிய பாலமைப்பே தமிழிலுள்ளது.

வடமொழியில், மனைவியைக் குறிக்கும் தார, பார்யா, களத்திர என்னும் முச்சொற்களுள், முதலது ஆண்பால்; இடையது பெண்பால்; கடையது அலிப்பால். பொத்தகத்தைக் குறிக்கும் சொற்களுள், கிரந்த ஆண்பால்; ச்ருதி பெண்பால்; புஸ்தக அலிப்பால். இதினின்று அம் மொழியின் ஒழுங்கை அறிந்துகொள்க.

பாலிசைவு

தமிழ்ச் சொற்றொடர்களில், எழுவாயும் பயனிலையும் பெரும்பாலும் தினைபால் எண் இடம் ஒத்தேயிருக்கும். தினைபால் எண் இடமயக்கம் இருப்பினும் தெளிவாய்த் தெரியும்.

வடமொழியில், தத் கச்சதி என்பது அவன் போகிறான், அவள் போகிறாள், அது போகிறது, என்று பொருள்படுவது போன்ற சொற்றொடரமைப்பு தமிழில் இல்லை.

ஸாமக்டீகன்
ஏந்துளையின் சிற்பம்

ஓவியம்: ஹரின்

கவனியுங்கள்

உங்கள் எண்ணங்களைக் கவனியுங்கள் அவைகளே வார்த்தைகளாக வருகின்றன.

உங்கள் வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள் அவைகளே செயல்களாக ஆகின்றன.

உங்கள் செயல்களைக் கவனியுங்கள் அவைகளே பழக்கமாகின்றன.

உங்கள் பழக்கங்களைக் கவனியுங்கள் அவைகளே உங்கள் நடத்தையாகின்றன.

உங்கள் நடத்தையைக் கவனியுங்கள் அவைகளே உங்களுடைய எதிர்காலத்தை நிச்சயிக்கின்றன

- நன்றி,

உயிர்த் தோழனே,

நீ நட்பு கொள்ளும் விதம் அறிந்த
அந்த எமனும் உன்னைத் தன் நன்பனாக்கிக் கொண்டான்
மீண்டும் இறந்து விடாதே... அந்த எமனும் இறந்து விடுவான்!!!

- சங்கர் தேவராஜ்,
கனிம மற்றும் இயல் வேதியியல்

மந்திர வளைவு

பள்ளி சிறுவன் அகலச்சிரிப்புடன் யோசித்தான்
தன் கையில் இருக்கும் பந்து தான் மந்திர வளைவென !

வாலிபக் காளை காதல் சொட்ட வர்ணித்தான்
தன்னவளின் இடைதான் மந்திர வளைவென !

அன்புக் கணவன் ஆதரவாய் பேசினான்
ஆசை மனைவியின் கர்ப்பம் தான் மந்திர வளைவென !

வயோதிகக் கிழவி வார்த்தைகளை மெல்ல வெளியிட்டான்
தன் மூக்குக்கண்ணாடி தான் மந்திர வளைவென !

அய்யகோ !

இறைவனவன் ஆடும் தாயத்தில்
இயந்திர மனிதர்கள் நாமே காய்கள் !
அதிவேகமாய் காய்களைவ சூழல்வதை காட்டிலும்
விதி வேகமாய் சூழல்வதும் ஏனோ?

பள்ளி சிறுவன் பரிதாபமாய்ப் பேசினான்
பரிட்சையில் பெற்ற எட்டுதான் தந்திர வளைவென !

வாலிபக் காளை வெறுப்புடன் பிதற்றினான்
எதிர்காலம் எனும் கேள்விக்குறிதான் தந்திர வளைவென !

அன்புக் கணவன் அகன்ற பார்வையால் தெரிவித்தான்
கடன் பத்திரத்தின் பூஜியங்கள்தான் தந்திர வளைவென !

வயோதிகக் கிழவி தள்ளாடியபடி யோசித்தான்
கிழமை பரிசளித்த கூன் முதுகு தான் தந்திர வளைவென !

நன்பா !

நிரந்தர சந்தோஷம் நீடித்து விட்டால் ,
சுதந்திர வானங்கள் இருட்டிவிட மறுத்தால் ,
சோம்பேறித்தனம் தலைவிரித்தாடும்
முன்னேற்றமது முடங்கிப்போகும்

துன்பமெனும் தாண்டுகோலைப் பிடித்தபடி மேலுயர்வோம்
தொல்வியெனும் புத்தகத்தின் பாடங்களைப் படித்தறிவோம்
வெற்றி தரும் மதுவை மருந்தென மட்டும் உண்டு
வற்றிய பாழ்நிலம் - அதையும்
புதியதோர் உலகெனச் செய்து காட்டுவோம் !

- அருண்,
கணினி அறிவியல் மற்றும் தானியங்கியல்.

காகிதப் பூக்கள்

இயற்கையின் பிழை இது - இறைவன் படைக்கையில் நிகழ்ந்தது!

காலம் செய்த மரபுப் பிழை- இவர்கள் கோலம் இகழ் நிலை!

எல்லாப் பூக்களும் மணப்பதில்லை- அதுபோல் இவர்கள் காகிதப் பூக்கள்!

பூக்களிலும் மலட்டுப் பூக்களுண்டு- ஆனால் அதுகண்டு மரம் இகழ்வதில்லை!

அரிதரிது மானிடனாய்ப் பிறத்தல் - அதனினுமரிது கூன், குருடு, பேடு நீங்கிப் பிறத்தல்!

இத்தனையும் அவ்வை சொன்னது - அன்றைக்கே உருப்படியாய்ப் பிறத்தல் அரிதென்று!

அறிவியல் வளர்ந்துவிட்டது ஆனால் - இன்றும் நாம் உணரவில்லை அரியவற்றை!

ஊனத்தைக் கண்டு நகைக்கத் தயங்கும் - உலகம் பால் திரிந்துவரைக் கேவிசெய்யும்!

இதுவுமொரு உடல் ஊனமென்று - என்றிந்த உலகம் உணர்ந்து கொள்ளும்?

நன்பர்காள்! இன்று நாம் உறுதி கொள்வோம்! இனி காகிதப்பூக்களையும் மதிப்போமென்று!

- அருட்செல்வன்
பொருட்கள் பொறியியல்

குருவி

சின்னச் சின்னத்
தாள்களைச் சேகரித்து
பஞ்ச மெத்தை போல
கூட்டில் வைத்து...
சோகத்தில் குருவி...
நாளை பள்ளி செல்ல வேண்டுமென்று!!!

- அ. தமிழ் செல்வி
கனிம மற்றும் இயல் வேதியியல்

எழுத்தாளர் திரு. நீலபத்மநாபன் :

தலைமுறைகள் முதல் சாகித்திய அகாதமி வரை - ஒரு பார்வை - வீராணம் சு.முருகன்

எவ்வித அரசியல் செல்வாக்குமின்றியும், திரையுலகம் போன்ற மாயக்கவர்க்கியுமின்றியும், தகுதியை மட்டுமே பரிந்துரையாகக்கொண்டு வேறு எந்தக் குழுவையும் சாராத நடுநிலைவாதியான எழுத்தாளர் திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்களுக்கு சாகித்திய அகாதமி பரிசு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. காலம்கடந்த முயற்சி என்றாலும் தாமாகவே கனிந்துவிட்டதில் தமிழர்களுக்கு மகிழ்ச்சி.

சமீப காலங்களில், தங்களின் எழுத்துக்களைவிட, தங்களையே முன்னிலைப் படுத்திக்கொள்ளும் எழுத்தாளர்களுக்கு மத்தியில், அமைதியான எழுத்துப் பணி மூலம் எங்கோ ஒரு மூலையிருக்கும் திருவனந்தபுரத்திற்குந்துகொண்டு 20 நாவல்கள், 200 சிறுகதைகள், நூற்றுக்கணக்கான தமிழ், மலையாளக் கவிதைகள், இலக்கியக்கட்டுரைகள், என தமிழில் மிகச்சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக, படைப்பாளியாகத் திகழ்கிறார் திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்கள். அவர் நடந்து வந்த பாதையை சற்றே திரும்பிப்பார்ப்போம்.

திருவனந்தபுரத்தில் 1938-ஆம் வருடம் பிறந்தார் திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்கள். சிறுவனாக இருந்தபோது பாட்டுவிளாகம் தெருவில் ஓடித்திரிந்த காலங்களில், பாட்டி சொல்லும் ராஜா-ராணி பேய்க்கதைகளை மிகுந்த ஆர்வமுடன் கேட்டாராம். அடுத்திருந்த கோவில், குளம், மரம், செடி - கொடிகள் போன்ற இயற்கையான சூழல் அவரது பிஞ்சு மனதில் 'எழுதவேண்டும்' என்ற கிளர்க்கியை நோற்றுவித்திருக்க வேண்டும். 12-ஆம் வயதிலேயே எழுதத் தொடங்கி விட்டார். அன்று சிறுவர்களுக்காக தான் எழுதிய நாவலுக்கு முதுபெரும் தமிழறிஞர் திரு. வையாபுரி பிள்ளை அவர்களிடமே முன்னுரையும் பாராட்டையும் பெற்றவர் திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்கள்.

1960 ஆம் ஆண்டு முதல் 8 ஆண்டுகளாக எழுதி 1968 ஆம் ஆண்டு 'தலைமுறைகள்' எனும் மிகச்சிறந்த நாவலைத் தமிழுக்குத் தந்தார். 'நாகம்மை' என்ற கதாப்பாத்திரம் தமிழ் வாசகர்களிடையே புதிய தாக்கத்தைத் தோற்றுவித்தது. அவரது எழுத்து நடை தமிழ் நெஞ்சங்களை வசீகரித்தது.

அடுத்த நாவலான பள்ளி கொண்டபுரம் (1970) திருவனந்தபுரத்தின் ஆழகைப்பற்றி பேசியது. ராமன் பிள்ளை, தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளை போன்றவர்களுக்குக்கூட கிடைக்காத பரிபூரண தரிசனம் திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்களுக்கு கிடைத்தது. நாவல்களில் உருவங்கள், மின்னுலகம், யாத்திரை அனுபவங்கள், நேற்றுவந்தவன், வட்டத்தின் வெளியே, பகவதி கோயில் தெரு, பாவம் செய்தவர்கள், கூண்டினுள் பக்ஷிகள், இலையுதிர்காலம் எனப்பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போகிறது. மொத்தத்தில் தமிழில் அவர் படைத்த 20 நாவல்களும் 20 முத்துக்கள். மலையாளத்தில் அவர் எழுதியுள்ள ஐந்து நாவல்கள் மலையாள வாசகர்களை அவருக்கு நிரம்பப் பெற்றுத்தந்தது எனலாம்.

தவிர, ஒன்பது சிறுகதைத்தொகுதிகளையும் தமிழுக்கு தந்துள்ளார் திரு. நீலபத்மநாபன். அவற்றுள் 160 சிறுகதைகள் அடங்குகின்றன. அவை அனைத்தும் பலதாறப்பட்ட மக்களைப்பற்றிபேசுகின்றன. சிறார்கள், விபரமறியா விடலைப் பருவம், நடுத்தரப்பருவம், முதியவர், குடும்பப்பெண்கள், விதவை, காதல் என பலவற்றையும் அக்கதைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்கள் கவிதை எழுதுவதில் வல்லவர். புதுக்கவிதை பாணியில் அமைந்துள்ளன அவரது கவிதைகள். நீலபத்மநாபனின் கவிதைகள், நாகாக்க, பெயரிலென்ன, நீலபத்மநாபனின் 148 கவிதைகள் என பல தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. 2003-ல் நீல பத்மநாபன்டே கவிதைகள் எனும் தொகுதி மலையாளத்தில் பிரகாசித்தது. இதில் ஒரு கவிதைப்பொறி "படிக்கப்படிக்க பக்கங்கள் நகர்ந்தன. படிப்பதை நிறுத்தியதும் பக்கங்கள் தீர்ந்தன".

புகழ்பெற்ற, மறைந்த ஆங்கில- மலையாள எழுத்தாளர் ஜயப்ப பணிக்கர் அவர்களின் மலையாளக்

கவிதைகளை தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்த திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்களுக்கு சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளருக்கான விருது (2003) வழங்கப்பட்டது. திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்களைப்பற்றி முனைவர் ஜயப்ப பணிக்கர் அவர்கள் கூறுகிறார், “நீலபத்மநாபனை நான் கடந்த 50 ஆண்டுகளாக அறிவேன். அவரது கதை சொல்லும் நேர்த்தி மிகவும் அலாதியனாது. கதை சொல்வதில் அவர் ஒரு மாஸ்டர். அவரது நாவல்களும் கதைகளும் அவர்பிறந்த திருவனந்தபுரத்தைப்பற்றி அலசகின்றன. அவரது தமிழ், ஆங்கில, மலையாளப் புலமைகளைக்கண்டு வியந்திருக்கிறேன்.”

சாகித்திய அகாதமியின் செயலர் பேரா. சச்சிதானந்தன் கூறுகையில், “திரு. நீலபத்மநாபன் தமிழ், மலையாள வாசகர்களின் இதயத்தை வென்றவர். அவர்களைக் கட்டிப்போடும் அளவுக்கு சக்திபெற்றவை அவரது எழுத்துக்கள்” என்று பாராட்டுகிறார்.

நெல்லை மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பாலா என்ற பாலச்சுந்திரன் அவர்கள் கூறும்போது, “தமிழ் நாவல் உலகில் ஜெயகாந்தன், அசோகமித்திரன் என பலரது மொழிகளைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் நீலபத்மநாபனின் மொழியில் எனிமை, எதையும் சொல்லாமல் அனைத்தையும் சொல்கிற பாங்கு இவை எல்லாம் அவரது மொழித்திறமைக்கு கட்டியும் கூறுபவை” என்று வஞ்சப்புகழ்ச்சியின்றி பாராட்டுகிறார்.

திரு நீலபத்மநாபன் அவர்களின் நண்பரும் மூத்த எழுத்தாளருமான திரு. ஆ. மாதவன் அவர்கள் கூறும்போது “நன்பர் நீல பத்மநாபனுக்கு சாகித்திய அகாதமி விருது கிடைத்திருக்கிறது. அகில இந்திய ரீதியான இந்த உயர்ந்த இலக்கிய அங்கீகாரம் இம்முறை பத்மநாபனுக்கு நல்கியது வாயிலாக சாகித்திய அகாதமி என்ற உயரிய அங்கீகார பீடம் தன்னையும் உயர்த்திக்கொண்டிருக்கிறது என்றால் அது மிகை அல்ல. சாதனைகளைச் சளைக்காமல் செய்துகொண்டே யிருக்கும் இந்த இலக்கிய மேதைக்கு, நாவலரசுக்கு அடுத்த ஞானபீட விருது எனும் சரல்வதி பீடம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறுகிறார்.

சாகித்திய அகாதமியின் தலைவர் பேரா. கோபிச்சந்த் நரங் அவர்கள் கூறுவது போல “பன்முகத்திறமை கொண்ட படைப்பாளி” திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்கள், நாடகத்துறையையும் விட்டுவைக்கவில்லை. ‘எஞ்சினியர்’ என்ற அவரது நாடகம் மிகவும் பாராட்டப்பட்டது.

இத்தனைத்திறமைகளையும் ஒரு முகத்தே கொண்ட திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்கள் 26.04.1938 ஆம் ஆண்டு நீலகண்ட பிள்ளை - ஜானகியம்மாள் தம்பதியினருக்கு மகனாக திருவனந்தபுரத்தில் பிறந்தார். தொடக்கக்கல்வியை (ஏழுவருடம்) அரசுப்பள்ளியிலும், உயர்நிலைக்கல்வியை அரசு உயர் நிலைப் பள்ளியிலும் படித்தார். கல்லூரிக்கல்வியை பல்கலைக்கழக கல்லூரியிலும் அரசுப்பொறியியல் கல்லூரியிலும் பயின்றார். கிள்ளிப்பாலம், சாலை அரசு உயர்நிலைப்பள்ளியில் அவர் பயின்ற சூழல் அவரை வசீகரித்தது. பள்ளியை அடுத்திருந்த தெளிந்த நீரோடையும் அது உண்டாக்கிய களகள் வென்ற சப்தமும் அவரை நல்ல ரசிகனாக மாற்றியிருக்கக்கூடும்.

நாலாஞ்சிரா மார்த்திவானியல் கல்லூரியில் பயின்றபோது புகழ்மிக்க எழுத்தாளர் மறைந்த நகுலன் (டி.கே. துரைச்சாமி) அவர்களின் அறிமுகம் திரு. நீல பத்மநாபன் அவர்களுக்கு கிடைத்தது. இளநிலை விரிவுரையாளரான அவர், இவருக்கு ஆங்கிலப் பாடத்தைப் பயிற்றுவித்தார். இவ்வேளையில் தான் திருவனந்தபுரத்தில் ‘நாடகம்’ நடத்த வந்த எம்.ஜி.ஆர். அவர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. பின்னர் ‘உறவுகள்’ நாவலுக்கு ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் விருது கிடைத்தபோது, அவ்விருதை திருநீலபத்மநாபன் அவர்களுக்கு வழங்க எம்.ஜி.ஆரே நேரடியாக வந்தார் என்றால் அவர்களிடையே இருந்த நட்பை இதற்குமேல் விளக்கத்தேவை இல்லை.

இதே கல்லூரியில் படிக்கும்போது தான் முனைவர் கா.நா.சுப்பிரமணியம் அவர்களைக் காண நேர்ந்தது. அவரின் எழுத்துக்களைப் படித்த திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்களுக்கு அதில் ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டது. பின்னர் காலப்போக்கில் ‘தலைமுறைகள்’ நாவலை கா. நா.சு. அவர்களே ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வாசகர்களுக்கு வழங்கினார். இந்தியாவில் தலைசிறந்த 10 நாவல்களைப் பற்றி

'Mirror' எனும் ஆங்கில ஏட்டில் அவர் எழுதிய கட்டுரையில் தமிழில் இருந்து அவர் தேர்ந்தெடுத்த ஒரே நாவல் "தலைமுறைகள்" என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1963 ஏப்ரல் மாதம் கேரள மின் வாரியத்தில் பொறியாளராக பணியில் அமர்ந்தார். அரசுப்பணியில் இருந்தாலும், அவரது எழுத்து ஓட்டத்தை அது தடைசெய்யவில்லை. இதே ஆண்டில்தான் திருமதி கிருஷ்ணம்மாள் அவர்களைத் தனது வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கிக்கொண்டார். தன்னால் முடிந்தவற்றை கூறுவதும், அவர் எழுதுவதற்கு ஏற்ற ஒரு குழலை உண்டாக்கிக் கொடுப்பதையுமே தனது முழுநேரப் பணியாக்கிக்கொண்டார் திருமதி கிருஷ்ணம்மாள். இதுபற்றி அவரே கூறுகிறார், "தலைமுறைகள், மின்னுலகம் போன்ற நாவல்கள் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். "தலைமுறைகள்" நாவல் வந்த நாட்டுப்புறப் பாடல்களை குறித்து அவர் கேட்டபோது நான் அறிந்தவற்றைக் கூறினேன். அவர் எழுதியதை படிப்பேன். பிடித்திருந்தால் மறைக்காமல் கூறி விடுவேன்."

மின்வாரியத்துறையில் 30 ஆண்டுகாலம் பணியாற்றி, துணைத் தலைமைப் பொறியாளர்வரை பதவி உயர்வுபெற்ற அவர் 1993-ஆம் ஆண்டு பணி ஓய்வுபெற்றார். ஆனால் இலக்கியத்தில் அவர் 50 ஆண்டுகளைக் கடந்துவிட்டார். "பிறந்ததற்கு என்ன சாகித்துவிட்டோம் என்று நினைப்பேன். வாழ்க்கையை வீணாக்கிவிட்டோமோ என்று கூட என்னியதுண்டு. ஆனால் இவ்வளவு நாவல்களை, கவிதைகளை, சிறுகதைகளை, கட்டுரைகளைப் படைத்தத்தில் ஒரு சிறிய மகிழ்ச்சி. இருப்பினும் நான் எழுதாமல் விட்டவை ஏராளம். வாழ்க்கையிலே ஏற்பட்ட சோகம், கோபம், உணர்ச்சிகள் வெளிப்படும் போது அதற்கு வடிகாலாக எழுத்து" என்று அடக்கமாக பதிலளிக்கிறார் திரு. நீல பத்மநாபன் அவர்கள்.

நடுவணரசின் சாகித்திய அகாதமி 1993 -ஆம் ஆண்டு "Meet the Author" திரு நீலபத்மநாபன்" எனும் கருத்தரங்கை தலைநகரில் நடத்தியது. 1997 முதல் 2002 வரை சாகித்திய அகாதமியின் தமிழ்ப்பிரிவு ஒருங்கிணைப்பாளராக பணிபுரிந்துள்ள திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்களை பல விருதுகள் நாடிவந்தன.

'உறவுகள்' நாவலுக்கு ராஜா சர் அண்ணாமலை செட்டியார் விருது (1977), 'தேரோடும் வீதி' நாவலுக்காக தமிழக அரசின் விருது (1987), தமிழ் பல்கலைக்கழகத்தின் 'தமிழ் அன்னை' விருது (1987), சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காக தேவ சிகோன்மணி விருது (1994), 'கூண்டினுள் பக்ஷிகள்' நாவலுக்காக திருப்பூர் தமிழ்ச்சங்கத்தின் விருது (1995), திருவனந்தபுரம் தமிழ்ச்சங்கம் வழங்கிய கவிஞர் உள்ளூர் விருது (2001), மொழிபெயற்பிற்கான சாகித்திய அகாதமி விருது (2003), சிறந்த மலையாள சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காக பாஷா பாரதி விருது - மைசூர் (2006). தற்போது 'இலையுதிர்காலம்' நாவலுக்காக சாகித்திய அகாதமி விருது (2007)-க்கு தேர்வுசெய்யப்பட்டுள்ளார்.

20 நாவல்கள், 160 சிறுகதைகள், 150 கட்டுரைகள், 1 நாடகநூல், 3 மலையாளச் சிறுகதைத் தொகுதிகள், 148 கவிதைகள் என திரு. நீலபத்மநாபன் அவர்கள் எழுதிய அச்சில் வந்த பக்கங்கள் 6467. இவரது நூல்கள் பலவும் இந்தி, உருது, பஞ்சாபி, மராத்தி, குஜராத்தி, அசாமி, ஜெர்மன், ரஷ்யன் என பல மொழிகளுக்கும் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு அங்கேயும் அனைவராலும் போற்றப்பட்டது. Central Institute of Indian Languages, Mysore அமைப்பு சாகித்திய அகாதமியுடன் இணைந்து கதாபாரதி திட்டத்தின் கீழ் "கூண்டினுள் பக்ஷிகள்" நாவலை ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிட உள்ளது என்பது தமிழர்களுக்கெல்லாம் பெருமை.

உண்மையிலேயே மலைப்பாகத்தான் இருக்கிறது. ஒரு முழு நேர அரசு ஊழியராக இருந்துகொண்டு, தனக்குக்கிடைத்த சிறிதளவு நேரத்தைத்தையும் பயன்படுத்தி தமிழுக்கும், மலையாளத்திற்கும், ஆங்கிலத்திற்கும் நல்ல நூல்களைத்தந்துள்ள திரு. நீல பத்மநாபன் உள்ளபடியே கூறவேண்டுமானால் இந்நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் மிகவும் முக்கியமானவர் என்றால் சரியாகப் பொருந்தும்.

இதயம் பேசுகிறது

(இந்தக் கதையில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே)

2008-ஏப்ரல்-10

கோடைக்கால விடுமுறை என்றாலே குழந்தைகளுக்குக் கொண்டாட்டந்தான். புத்தகம் பையிலே பையோ வீட்டின் எங்கோ ஒரு மூலையிலே; குழந்தைகளோ விளையாட்டுத் திடலிலே. சுட்டெரிக்கும் சூரியன் மற்றவர்கட்குத் தான்; குழந்தைகளின் உலகத்தில் சூரியனுக்கும் இடமுண்டு. ஏப்ரல், மே தான் சூரியனுக்கு பிடித்த மாதங்கள் போலும். குழந்தைகளுடன் சூரியனும் விளையாடுவதால் தானோ என்னவோ சூரியனின் தகிப்பு ஏப்ரல், மேயில் அதிகம். ஆனால் இந்த வருடக் கோடை விடுமுறையில் (இரண்டாம் வகுப்பு அ பிரிவு) பார்கவிக்கு அவ்வளவு உற்சாகம் இல்லை. காரணம் தாத்தாவும் பாட்டியும் அபியைப் பார்க்க அமெரிக்கா செல்வது தான். மூச்சக்கு முன்னாறு தடவை தாத்தா என்றும் பாட்டி என்றும் கொஞ்சி விளையாடும் பாருவுக்கு அப்பா அம்மாவை விட தாத்தா பாட்டி மேல் பிரியம் அதிகம். பாரு தாத்தா பாட்டியின் மகளின் மகன். ஆம் 2008-ஏப்ரல்-10 மீனம்பாக்கம் பன்னாட்டு விமான நிலையத்தில் தன் தாத்தாவையும் பாட்டியையும் வழியனுப்ப பார்கவி அப்பா அம்மாவுடன் வந்திருந்தாள்.

'பாரு செல்லத்துக்கு அமெரிக்கால இருந்து என்ன வேண்டும்' முத்தத்துடன் வந்தது
தாத்தாவிடமிருந்து.

"---" மெளனம் சாதித்தாள் பாரு. எப்பொழுதும் அது வேண்டும் இது வேண்டுமென்று தொணத் தொணவென்று கேட்கின்ற பாருவுக்கு இப்பொழுது எல்லாமே அர்த்தமற்றதாகவே இருந்தன. தாத்தா பாட்டியைத் தவிர.

'பாட்டி, எப்பப் பாட்டி வருவீங்க?' வாய் கேட்க மறுக்கும் இந்தக் கேள்வியை, ஏக்கம் கலந்த பாருவின் கண்கள் கேட்டன.

ஓன்றாய்க் கலந்த உள்ளங்களுக்கு நடுவில் வார்த்தை தேவையே இல்லை.

'ஜீன்ல வந்திருவோம், கண்ணே.' இது பாட்டியின் தழுதழுக்கும் குரல்.

மகளுக்கும் மகனுக்கும் திருமணம் முடிந்த பின் தன் வீட்டில் இருந்த வெறுமையைப் போக்கிய குட்டித் தேவதை பார்கவி என்றால் அது மிகையல்ல. ஆம் அமெரிக்காவில் 15 வருடம் மகன். கூப்பிடும் தொலைவில் மகளின் வீடு.

SQ207 புறப்படத் தயாராக உள்ளது என்கிற அழைப்பு வர தாத்தாவும் பாட்டியும் பாருவுக்கு கையசைத்து நகர்ந்தனர். அழுவதைக் கூட மறந்துவிட்டாள் பாரு. அவள் நினைவெல்லாம் ஜீன் 1 ம் தேதியில் இருந்தது.

தாத்தாவும் பாட்டியும் அழகிய விமானப் பணிப்பெண்களின் உதவியால் இருக்கையில் அமர்ந்தனர். இந்திய சைவச் சிற்றுண்டிகள் உண்டு களைப்பாறினர். நடுவில் சிங்கப்பூர் மற்றும் ஜப்பானில் விமானம் மாறும் போது கூட அப் பணிப்பெண்களின் உதவி அவர்கள் இருவருக்கும் தேவைப்பட்டது. சுமார் 30 மணி நேரப் பயணம். கடைசியில் ஒரு வழியாக லாஸ் ஏஞ்சலஸ் அடைந்ததாக விமான ஓட்டுனர் அறிவிக்க, குட்டிப் பேத்தி அபி தாத்தா பாட்டியின் எண்ணங்களில் பாருவைக் கீழே தள்ளிவிட்டு மேலே வந்திருந்தாள். அபி எப்படி இருப்பாளோ என்ற எண்ணமே தாத்தா பாட்டியிடம் இருந்தது.

ராஜேஷ், தாத்தா பாட்டியின் மூத்த மகன். அவனைக் காணத் தான் சுமார் 15000 கிலோ மீட்டர் கடந்து வந்துள்ளனர். அவன் என்பது அவன் மனைவி சந்தியாவையும் அவர்களது படைப்புகள் நந்தினி மற்றும் அபிராமியையும் சேர்த்துத் தான். சந்தியா Ph.D. ஆய்வறிக்கை சமர்ப்பித்த மறு நாளே (அதாவது 2001-ஐலை-01) திருமணம். மணம் முடித்த இரண்டாம் வாரத்தில் லாஸ் ஏஞ்சலஸ். எல்லாம் நேற்று நடந்தது மாதிரி இருந்தது பாட்டிக்கு. நாட்கள் மாதங்களிடம் கரைந்திருந்தன. மாதங்கள் வருடங்களிடம் கரைந்திருந்தன. இப்போது சுமார் 7 வருடங்கள். அதில் இரு குட்டி தேவதைகள். நந்து 4 வயதுக் குழந்தை; தமிழைத் தத்து பித்தென்று பேசினாலும் ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியரும் மில்டனும் கூட தோற்றுப் போகலாம். 10 மாதக் குழந்தை அபி. அதை தரிசிப்பதற்குத் தான், தாத்தாவும் பாட்டியும் சென்னையிலிருந்து. கூடவே நானும் தான்! எனக்கும் அந்தத் தாத்தா பாட்டிக்கும் ஒரு உறவு உண்டு. என்னுடைய முதல் பதினாறு வயது வரை என்னுடைய வீடும் அந்தத் தாத்தா பாட்டியடைய வீடும் ஒரே இடத்தில். அவர்களை அப்பா அம்மா என்று நான் அழைப்பதில் அவர்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. ராஜேஷ் எனக்கு ஒரு அண்ணன் தான்.

2008-ஏப்ரல்-11

30 மணி நேரம் பயணம் செய்தாலும் 2008-ஏப்ரல்-11 அன்றே லாஸ் ஏஞ்சலஸ் வந்து விட்டது. காரணம் பூகோள சூழ்சி என்பது தாத்தா பாட்டி இருவருக்குமே தெரியும். விமான நிலையத்தில் ராஜேஷ் அண்ணா எங்களை வரவேற்று அழைத்துச் சென்றார்.

“தாத்தா எப்ப வருவாங்க; பாட்டி எப்ப வருவாங்கன்னு நந்து கேட்டுக்கிட்டே இருப்பா...” ராஜேஷ் சொல்லிக்கொண்டே காரைச் செலுத்தினார்.

மருமகள் வீட்டில் மாமியார் விருந்துக்கு வருவது கொஞ்சம் வசதிக்குறைவான விஷயம் தான். அதிலும் மருமகள் Ph.D. ஆயிற்றே. பலவித உள்ளப் போராட்டத்திற்குப் பின் வீடு வந்து சேர்ந்தனர் தாத்தாவும் பாட்டியும். எனக்கே Ph.D. என்றால் கொஞ்சம் பயம் தான். நான் படிக்கும் கல்லூரியில் உள்ள பெண்களைப் பார்த்தால் என் பயம் நியாயம் தான் என்று நீங்களே கூறுவீர்கள். மனதிற்குள் தாத்தா பாட்டியிடம் கூறினேன்.

1328 UCLA (ஏதோ ஒரு பூலிவார்டு) குடியிருப்பு முன்பு கார் நின்றது. ஆம் ராஜேஷ் அண்ணா UCLA வில் பேராசிரியர். ராஜேஷ் அண்ணா UCLA வில் Ph.D. முடித்துவிட்டு அங்கேயே பேராசிரியராக உள்ளார். எனக்கும் MIT, Berkeley, Caltech என்று ஒரு நல்ல இடத்தில் Ph.D. செய்ய ஆசை. அங்கே Ph.D. முடித்துவிட்டு IIT பில் பேராசிரியராக ஆக வேண்டுமென்று ஆசை. ஆனால் வீட்டில் அப்பா அம்மாவுக்கு நான் ஒரே மகன். அவர்களைத்

தனியே விட்டுட்டு, ச்சே நினைத்துப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை என்னால்.

“Welcome Thatha, Paati and Prem uncle,” என்று கதவில் க்ரயான்ஸ் எங்களை வரவேற்றது.

நந்து, இத் நேத்து இரவு முழுதும் உங்களுக்காகச் செய்தாள்,’ ராஜேஷ் அண்ணா தாத்தா பாட்டியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே உள்ளேயிருந்து சந்தியாவின் குரல்

‘வாங்க அப்பா; வாங்க அம்மா; வாங்க தம்பி;’ சந்தியா மாமனார் மாமியாரை அப்பா அம்மா என்று கூப்பிடுவார். என்னையும் தம்பி என்று தான் கூப்பிடுவார்.

சந்தியா மண்ணியின் இடுப்பில் ஒரு பச்சிளங்குழந்தை. கீழே அவள் புடவையில் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு இன்னொரு குட்டி தேவதை. அபிக்கு பாட்டியை முதன்முறையாக பார்த்துவிட்டோம் என்ற சந்தோஷம் இருக்கவேண்டும். கையைத் தாவிக் கொண்டு, இப்போது பாட்டியின் இடுப்பில். நந்து தாத்தாவின் கையைப் பற்றிக் கொண்டு, ஏதோ ஆங்கில ரைம்ஸ் படிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

2008 ஏப்ரல் - 2008 மே

சொர்க்கம் வேறு எங்கும் இல்லை. அது என் கண் முன்னால் இரு குழந்தை வடிவில். மாமியாரை மருமகள் உபசரிப்பதும் மருமகளை மாமியார் மகளாகப் பார்ப்பதும், ஆகா சொர்க்கம் பூமியில் தஞ்சம் புகுந்து விட்டதோ என்று என்னைத் தோன்றியது எனக்கு. “Ph.D. முடித்த பெண்களுக்கு அகம்பாவம் உண்டு” என்கிற என் கோட்பாடை மாற்றிவிட்டிருந்தார் சந்தியா மண்ணி.

‘தம்பி உங்க மனசுக்குப் புடிச்ச ஒரு பெண் உங்க கல்லூரியிலேயே இருந்தா சொல்லுங்க, உங்க அப்பா, அம்மாகிட்ட சொல்லி பேசி முடிச்சிருவோம்.’ மண்ணியின் குரல், என் அன்னையின் குரல் போலவே இருந்தது.

இல்ல மண்ணி. எங்க துறையில பெண்களே இல்லை’ என்று சொல்லி நழுவிவிட்டேன். ஆனால் மனச மட்டும் அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து நழுவ மறுக்கிறது.

அடுத்த ஒன்றறை மாதங்கள் போன வேகத்தை ஓப்பிட்டால் ஒலிம்பிக் வீரர் உசைன் போல்டின் வேகம் ஒன்னும் பெரிதல்ல. வாஸ் வேகாலில் ஒரு வாரம்; சான் டியாகோவில் ஒரு வாரம்; டிஸ்னி லாண்டில் மட்டுமே 4 நாட்கள். பேவர்லி ஹில்ஸில் 2 நாட்கள். கிராண்டு கண்யாணில் ஒரு நாள். பசிபிக் கடல் அழகை மட்டும் ரசிக்க இப்போதும் அப்போதுமாய்ப் பல மணி நேரங்கள். தாத்தவுக்கும் பாட்டிக்கும் மறு பிறவி எடுத்து வந்த குதூகலம். எனக்கு மட்டும் காலத்தை நிறுத்தி வைக்கும் சக்தி இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும். இதுவும் கடந்து போகும். ஆம் சென்னை செல்லும் தேதி வந்து விட்டது.

2008 - மே - 30

லாஸ் ஏஞ்சலஸ் பன்னாட்டு விமான நிலையத்தில்

இரண்டு மாதங்கள் முன்பு பாருவின் கேள்வி, இப்போது தாத்தா பாட்டியிடம்.

தனிமை வாட்டுது. வயோதிகர் இல்லம் போனால் மகனின் பெருமை குறையும்.

'ராஜேஷ், எப்படா இந்தியா வருவீங்க? வாய் கேட்க மறுக்கும் இந்தக் கேள்வியை, பாட்டியின் ஏக்கம் கலந்த கண்கள் கேட்டன.

ஓன்றாய்க் கலந்த உள்ளங்களுக்கு நடுவில் வார்த்தை தேவையே இல்லை. ராஜேஷின் கண்கள் குளமாயின. வார்த்தை ஏதும் வரவில்லை.

நான் நினைத் தேன், “ஒருவேளை அமெரிக்க டாலர் மதிப்பு எப்போது 50 இந்திய ரூபாய்க்கு வருகிறதோ அப்போது தான் அந்தக் தாத்தா பாட்டியின் கேள்விக்கு பதில் கிடைக்குமோ?”. சுசே ஏன் இப்படி நினைக்கிறேன். என்னையே நான் கடிந்து கொண்டேன். சும்மா சொல்லக் கூடாது, ராஜேஷாம் சரி சந்தியாவும் சரி மிகவும் நல்லவர்கள் தான். ஆனால், என்னவோ தெரியவில்லை இந்தியா வர பயம். ஒரு வேளை, 'தங்கள் குட்டி தேவதைகளுக்கு இந்தியா சரிப்படாதோ' இது தான் அவர்களுடைய கவலையா? தஞ்சை அக்ரஹாரத்தை விட்டு சென்னை வந்த போது தாத்தா பாட்டியின் அப்பா அம்மா) என்ன மன நிலைமையில் இருந்தார்கள்? யோசித்துக் யோசித்துக் (குழம்பிக்) கொண்டிருந்தேன்.

(இந்தக் கதையைப் பற்றிய உங்கள் விமர்சனங்கள் வரவேற்கப் படுகின்றன. ஆசிரியர் மின்னஞ்சல் kprem@ece.iisc.ernet.in)

- பிரேம் குமார்
மின்னஞ்சலியல் மற்றும் தொடர்பியல்

கதிரவன்

கொதிக்கும் நெருப்பை உடம்பாய்ப் பெற்றவனே!
சுட்டெரிக்கும் கதிர்களைக் கரங்களாய்க் கொண்டவனே!
கோள்கள் அனைத்திற்கும் தலைவனாய்த் திகழ்பவனே!
ஆண்டாண்டு காலமாய் உயிர்களுக்கு ஊற்றாய் நிற்பவனே!
கொடிய அரக்களைப் போல் உருவம் கொண்டாலும்
மனிதனின் தவறுகளை மன்னித்து அவனை முடிவற்று உறங்கவையாமல்
தினந்தோறும் கிழக்கில் உதித்து வாழ்வு தொடர வழிவகுப்பவனே!
பரந்த உள்ளம் கொண்டவனே - உனைப் பார்த்தாவது திருந்தட்டும்
தவறு செய்யும் மாந்தர்கள்!!

- கார்த்திக்
வான்வெளித் துறை

விடுமுறை

முதலாமாண்டில்:-

வரைமுறையற்ற வானத்தில்
 வளர்முறையற்ற பூமியில்
 விடுமுறை எதற்கு?
 ஞாயிறே நீ போய்விடு
 திங்கள் எங்களோடும் அதன்
 செவ்வாய் பொங்கலோடும்
 புதனாக பலனாக்கு
 வியாழனும், வெள்ளியும்
 உழைத்துப் பின் களைத்தால் தான்
 சனியும் ஒழியும் எங்கள்
 பிணியும் அழியும்

இறுதியாண்டில்:-

திங்களில் திளைத்து
 செவ்வாயில் மலைத்து
 புதனில் பழைத்து
 வியாழனில் விரைந்து
 வெள்ளியில் உழைத்து
 சனியில் பணி முடித்து
 வந்த பாடம் தந்த லாபம்
 ஆய்வு செய்ய ஓய்வு தேவை
 இன்பமுற ஞாயிறே
 இருதினமாய் ஆயிடு.

- சங்கர் தேவராஜ்,
 கனிம மற்றும் இயல் வேதியியல்

சுயநலம்

எனைப்பற்றி எழுத நினைத்தேன், உன் பெயரைத்தவிர வேறு தோன்றவில்லை!
 உனைப்பற்றி எழுத நினைத்தேன், என் ஆயுள் முழுதும் போதவில்லை!
 எனக்காகத் தேடினேன், காற்றும் கூடக் கிட்டவில்லை!
 உனக்காகத் தேடினேன், இவ்வுலகில் ஒன்றும் மிஞ்சவில்லை!
 எனக்காக முயன்றால், சிறு துரும்பும் கூடக் கனக்குதடி!
 உனக்காக முயன்றால், இமயம் கூட இலகுமடி!
 எனக்காக வாழ்ந்தேன், ஒரு நிமிடம் கூட நரகமடி!
 உனக்காக வாழ்ந்தேன், அட நரகம் கூட இன்பமடி!
 உனக்கென்று ஏற்றுக்கொள்ளக் கூறவில்லை என் காதலை!
 எனக்கென்று ஏற்றுக்கொண்டால் என் உயிருக்குக் கிடைக்கும் மோட்சமடி!

- கார்த்திக்
 வான்வெளித் துறை

ஜப்பானியமும் தமிழம் - சுசுமு ஓனோ

டோக்கியோவைச் சேர்ந்த மொழியியல் அறிஞரான சுசுமு ஓனோ பழமையான ஜப்பானிய மொழியான கோகுகோகாகுவின் (*Kokugogaku*) வரலாற்றில் தம்முடைய ஆய்வை மேற்கொண்டார். ஜப்பானிய மொழியின் ஓலியியல் பற்றிய தன்னுடைய ஆய்வுக்காகப் பலராலும் பாராட்டப்பட்டவர். இவர் தன்னுடைய ஆய்வுகளின் மூலம் தமிழ் மற்றும் ஜப்பான் மொழிகளுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமையை நிறுவியுள்ளார்.

ஜப்பானிய மொழியுடன் மரபார்ந்த உறவையுடைய வேறோர் மொழியைக் கண்டடைய வேண்டி, பல்வேறு மொழியியலாளர்கள் 19 ம் நூற்றாண்டில், அயனு கொரியன் மற்றும் இந்தோனேசியா முதலான பல்வேறு மொழிகளுடன் ஜப்பானிய மொழியின் தொடர்பை அறிய ஆய்வுகள் மேற்கொண்டனர். எனினும் இம்முயற்சிகளில் எவரும் பொதுமைக் குடும்ப உறவைக் கண்டடையவில்லை.

முதன்முறையாக, ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைச் சேர்ந்த கால்டுவெல் தன்னுடைய ஆய்வுகளின் மூலம் ஜப்பான் மற்றும் திராவிட மொழிகளுக்கிடையேயான ஒற்றுமையை தன்னுடைய “திராவிட மொழிகளின் இலக்கணம்”என்ற நூலில் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். ஜப்பானில் சுசுமு ஷிபாவால் இவ்வகையான ஆராய்ச்சி மதத்தை முகமைப்படுத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இரு மொழிகளுக்கிடையேயான பல்வேறு குணநலன்களாக இவரால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டவை மிகுந்த ஆர்வமுட்டுவதாக உள்ளது. எனினும், இவர் திராவிட மொழிக்குடும்பத்தை பொதுமைப்படுத்தி ஆராய்ந்ததால், அவற்றின் நுண்மையான கூறுகளை வெளிக்கொண்டுவதில் தடை ஏற்பட்டது.

ஜப்பானிய வேர்ச்சொற்கள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த பேரா. மினொரு கோ அவர்கள் சுசுமு ஓனோவுக்கு திராவிட மொழிகளின் மீது ஆர்வத்தைத் தூண்டினார். ஏற்கனவே, இவர் கொரியன் மற்றும் அயனு மொழிகளுடனான ஜப்பானிய உறவை ஆராய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தார். முதலில் தெலுங்கையும் பின்பு தமிழையும் கற்றறிந்தார். பின்வரும் காரணங்களுக்காக தமிழின் பால் இவருக்கிருந்த ஈடுபாடு அதிகரித்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்; முதலில் தமிழ் மிக அதிகமான மக்களால் பல நாடுகளில் பேசப்படும் ஓர் மொழி. இரண்டாவதாக, கிமு 200 முதல் கிபி 200 வரையிலான காலகட்டத்திலேயே பல்வேறு சங்க இலக்கியங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவதாக கிமு 3-ம் நூற்றாண்டிலேயே தொல்காப்பியம் “எனினும் ஓர் விரிவான இலக்கண நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. நான்காவதாக, தமிழ்ச்சொற்களுக்கான பொருளுடன் அதன் பயன்பாடுகளையும் வட்டார வழக்குகளையும் விவரிக்கும் ஓர் அகராதி சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தால் 1936-ம் ஆண்டு வெளியாகியுள்ளது.

இவர் சங்க இலக்கியத்தை சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பேரா. பொன் கோதண்டராமன் அவர்களிடம் கற்றார். மேலும், யாழ் பல்கலையைச் சேர்ந்த பேரா. அருணாசலம் சண்முகதாஸ் அவர்களும் இவருடைய ஆராய்ச்சிக்குப் பல்வேறு வகையில் ஊக்கமளித்துள்ளார். அவரும் அவருடைய மனைவியும் இவருக்குத் தமிழ் மொழியுடன் அதன் பண்பாடுகளையும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்.

இனித் தொடர்வது சுசுமு ஓனோவின் தமிழ் மற்றும் ஜப்பானியம் கட்டுரையின் சுருக்கமான தமிழாக்கம்

இப்பானியம் மற்றும் தமிழின் ஒலியியல் அமைப்புகள்

1) ഉയിരെമുക്ത് തു

கிடி. 8-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட ஜப்பானியம் 8 உயிரெழுத்துக்களால் ஆனது. அதில் நெடில், குறில் போன்ற வேறுபாடுகள் கிடையாது. எல்லா சொற்களும் உயிரெழுத்து ஒசையுடன் முடிந்தது. மேலும், அவை இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

ପର୍ବତୀ 1; ଅ, ଇ, ଉ, ଇଁ

പകുതി 2; എ, ഇ, ഉം, ഉവ

பகுதி 1-ல் உள்ள உயிரெழுத்துக்கள் 85 விழுக்காடும், பகுதி 2-ல் உள்ள உயிரெழுத்துக்கள் 15 விழுக்காடும் பயன்படுத்தப்பட்டது. பகுதி 2-ல் உள்ள உயிரெழுத்துக்கள், பகுதி 1-ன் இரு உயிரெழுத்துக்களின் சந்தியால் உருவாகியுள்ளது. அவை முறையே, எ = இ + அ

$$\text{କ୍ଷ} = \text{ଅ} + \text{ଶ}$$

$$\underline{2} \dot{\underline{4}} = \underline{2} + \underline{4}$$

$$2\pi = 2 + 3$$

இதன் மூலம், கிபி. 8-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட ஜப்பானியம் 4 உயிரெழுத்துக்களையே முதன்மையாகக் கொண்டிருப்பதை உணரலாம்.

பண்டைய தமிழ் மொழியில் அ,ஆ,இ,ா,உ,ஊ,எ,ஏ,ஓ,ஔ ஆகிய 10 உயிரெழுத்துக்கள் இருந்தன.

2) മെയ്യേയ് (മുക്കുക്കാൻ)

ஜப்பானியமோ தமிழோ மொழிக்கு முதலில் மெய்யெழுத்துக்கள் வருவதை அனுமதிப்பதில்லை. ஆனால், சொற்களுக்கிடையே தொடர்ந்து இரு மெய்யெழுத்துக்கள் வருவது இரு மொழிகளுக்கும் பொதுவானது.

ஜப்பானியம்: மொழிக்கு முதலில் வரும் உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் க, ஸ, த, ந, ப, ம, ய, வ
மொழிக்கு இடையில் வரும் மெய்யெழுத்துக்கள் த், ச், த், ட், ந், ப், ம், ய், வ், ர், ள

தமிழ்: மொழிக்கு முதலில் வரும் உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் க, ங, ச, த, ந, ப, ம, ய, வ
மொழிக்கு இடையில் வரும் மெய்யெழுத்துக்கள் எல்லா மெய்யெழுத்துக்களும்

சொற்களின் ஒற்றுமை

சொற்களுக்கு மிகவும் அடிப்படையாக அமையும் சொற்களை “வேர்ச்சொற்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறோம். ஒரு வேர்ச்சொல் தனித்த ஓர் எழுத்துடனோ அல்லது பல எழுத்துக்களுடனோ இணைந்து பல்வேறு சொற்களை உருவாக்குகிறது. ஜப்பானிய மொழியில் செய்ப்படுப்பொருட்களே தெளிந்த உறுதியான வேர்ச்சொற்களைக் கொண்டிருக்கின்றன.

சாக் (மலர்தல்) என்னும் வேர்ச்சொல் ஜந்து வேறுபட்ட உயிரெழுத்துக்களுடன் இணைந்து ஜந்து விதமான சொற்களை உருவாக்குகிறது.

சாக் + ஆ = சாகா

சாக் + இ = சாகி

சாக் + உ = சாகு

சாக் + எ = சாகெ

சாக் + ஒ = சாகோ

என்னுடைய ஆய்வில் ஒலியியல் தொடர்புடைய ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் 400 சொற்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளேன். அவற்றில் சிலவற்றைக் காண்போம்.

ஜப்பான்	ஃபரு	ஃபராரா	ஃபருகா	ஃபரா	ஃபிரோ	ஃபோதோ	ஃபுகாசு
தமிழ்	பரு	பறி	பரந்த	பரவை	பெரு	போது	புகை
ஜப்பான்	ஃபுதா	ஃபுர்ஸ் ரோ	ஃபோட்ரோ	அஃப்பு			
தமிழ்	புதை	புலம்	புற்று	ஒப்பு			

மேற்கண்ட சொற்கள் இரு மொழிகளுக்கிடையேயான ஓர் குடும்ப உறவுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. ஒரே குடும்ப உறவை விளக்கும் மேலும் சில எடுத்துக்காட்டுகள்.

சொற்கள்	ஜப்பானிய வட்டார வழக்கு	தமிழ்
தந்தை	அச்சா, இவாதே (Tohuku) அயாஸ்னோரி (Nishi-Tsuguru) அயாஸ்னோரி (Nishi-Tsuguru) தந்தா, அகிதா (Hiraka, Yamagata)	அச்சன் அய்யா தந்தை
தாய்	ஆய, ஆயாஸ் (Shimokita) அப்ப (Tsugaru) அம்மா (Fukui, Ishikawara, Irimote, Okinawa) அண்யா (Fukushima)	ஆத்தாள் அவ்வை அம்மா, அம்மை
சுகோதரன்	அண்ணே (Iwate)	அண்ணா

இலக்கணத் தொடர்புகள்

1) எழுவாய் மொழிக்கு முதலில் வருவது மற்றும் பயனிலை எழுவாயைத் தொடர்ந்து வருதல்.

தமிழ்: வேனிற் போயிற்று
ஜப்பான்: ஹரு சரினு

தமிழ்: காதல் பெரிது
ஜப்பான்: உர்னி ஹிரோகி

2) பெயரடை/உரிச்சொல் எழுவாய்க்கு முதலில் வருதல்

தமிழ்: வெண் திங்கள்
ஜப்பான்: சிரோகி துகி

தமிழ்: செம்மலர்
ஜப்பான்: அகாகி ஹனா

3) வினையுரிச்சொல் வினைக்கு முதலில் வருதல்

தமிழ்: மெல்ல நட
ஜப்பான்: யுக்குரி அருகு

தமிழ்: என்றும் அருள் வேண்டும்
ஜப்பான்: துனேனி அஃதாபு பேசி

4) வேற்றுமை உருபுகள், உரிச்சொற்கள் எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் அடுத்து வருதல்

தமிழ்: அருள் உடன் அன்பு உடன் அறன் உடன்
ஜப்பான்: மொகுமி மோ அய் மோ கிமுஷ ஹதாசு ஹிதோ மோ

தமிழ்: எந்தை வந்து உரைத்தனன்
ஜப்பான்: வதாசி நோ திதி கா கிதே கதாடா

(இதன் முழுமையான கட்டுரையை ஆங்கிலத்தில் வாசிக்க

<http://arutkural.tripod.com/tolcampus/jap-tamil.htm> என்ற தளத்திற்குச் செல்லவும்.)

-சா. சுரேஷ்

பொருட்கள் பொறயியல்

திரும்பக் கிடைக்குமெனில்...

காலையில் தாமதமாக எழுந்து
விரைந்து பள்ளி கிளம்பும் வேளையிலும்...
அன்னமுடன் எதிர்வரும்
அன்னையின் அன்புக் கரம்...

கள்ளன்- போலீஸ் விளையாடும் போது
அப்பாவிடம் மாட்டிக் கொண்டு
கள்ள விழி விழித்து
நின்றிருந்த மணித்துளிகள்...

பள்ளியின் கடைசி மணிக்காக
காத்திருந்து - பின்
கிளம்புகையில் கையில் கட்டிச்
சென்ற சவ்வுமிட்டாய்க் கடிகாரம்...

அறிவியல் சோதனைகளை
வீட்டில் செயல்படுத்துவதாகச் சொல்லி...
கிடைத்த பேட்டரிகள் கொண்டு
பல்பு ஏரியச் செய்த காலங்கள்...

தெருத் தெருவாய் ஓடி
ஒளிந்து பிடித்து விளையாடி
முச்சிரைக்க மகிழ்ந்த
சிறுவயது நாட்கள்...

காக்காய் முத்து தேடிப்போன போது
காணாமல் போய் விட்டதாக
வீடே தேடி அலைய... கண்டுபிடித்த
தாயைக் கட்டியணைத்த தருணம்...

ஓடி ஆடிக் களைத்த
அன்புக் குழந்தைக்கு
'கிளி ஓடிட்டு வா"என்று
அம்மா ஊட்டும் நிலாச்சோறு...

இவையெல்லாம் மறுபிறவியில்
திரும்பக் கிடைக்குமெனில்...
இப்போதே இறக்கத் தயார்!!!

- அ. தமிழ் செல்வி
கனிம மற்றும் இயல் வேதியியல்

கேட்கிறதா என் குரல்?

என் இறுதி ஊர்வலத்திற்கு
எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்கள்
என்னைத் தவிர...

அதோ நீ கூட! ஓர் மூலையில்
எங்கே கண்ணீர் உன் காதலைக்
காட்டிக் கொடுத்து விடுமோ என்று
மெளனமாகவே அழுகிறாய் மனதுக்குள்
இப்போதாவது கொடுத்து விடேன் பெண்ணே,
உன் முதல் முத்தத்தை...

கண்ணை வேறு கட்டி விட்டார்கள்
எப்படிப் பார்ப்பதாம் எனக்குப் பிடித்த
நிறுத்தில் நீ கட்டியிருக்கும் தாவணியை
அந்த பறை சத்தத்தைச் சர்று நிறுத்தச் சொல்லுங்களேன்
உன்கால் கொலுசொலி கேட்டு
வெகு நாட்களாகிறது...

இந்த அறையில் காற்றோட்டமே இல்லை
யாராவது சன்னலைத் திறந்தால் பரவாயில்லை
எனக்காக இல்லையென்றாலும் எனக்குள்
இருக்கும் உனக்காகவாவது நான் சுவாசிக்க வேண்டும்...

அட அதற்குள் எடுத்து விட்டார்களா?
போய் வருகிறேன் பெண்ணே!
இல்லை இல்லை போகிறேன் பெண்ணே

கடைசியாக வெட்டியானுக்கு மட்டும் ஓர் வேண்டுகோள்
எல்லோரும் சென்றபிறகு என் கல்லறை தேடி
தன்னந்தனியாக வரும் என் காதலியிடம் சொல்லிவிடவும்
நான் இன்றும் அவளைத் தான் காதலிக்கிறேன் என்று!

-இராசேந்திரன்
பொருட்கள் பொறியியல் துறை

நல்லதோர் வீணை செய்தே....

அன்புள்ள வாசகர்களுக்கு

பொதுவாக, புத்தகங்களுக்கு எழுதப்படும் முன்னுரையை நீங்கள் கண்டிருப்பீர்கள். இச்சிறுகதைக்கு ஒரு சிற்றுரையை எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். இச்சிறுகதையில் வரும் சம்பவங்களெல்லாம் கற்பனையே என்று உங்கள் கண்கட்ட விரும்பவில்லை. நான் சந்தித்த நிகழ்வுகளை உங்களுக்குப் பரிமாறவே இம்முயற்சி.

இந்தக் கதைமரம் உருவெடுக்க விதை “சிகரங்களை நோக்கிப்”பயணித்த கவியரசு வைரமுத்துவிடமிருந்து பெறப்பட்டது என்ற எனக்கு மட்டுமே!“தெரிந்த உண்மையை மறைக்காமல் கூறிவிட வேண்டியது அவசியமாகிறது. தூக்கத் திலும் சவாசிப்பதைப் போல என்னையுமறியாமல் சில சொல்லாடல்கள் “வைரத்தின்”வரிகளாக இருக்கக் கூடும். அதுவும் மிகுந்தது 5% ஆகத்தான் இருக்கும். வாசகர்கள் பொறுப்பார்களாக! எனக்குள் உண்டான மனநடுக்கம் உங்களுக்குள்ளும் அதிர்வுகளைப் பதிவு செய்யும் என்ற நம்பிக்கையோடு கதைக்குள் செல்கிறேன்.

அம்மா! நான் போகிறேன்...

இனி உங்கள் மடிக்கு விடுமுறை நாட்கள் தான்...

உருகி உருண்டு புரண்டு அழ நான் இருக்கமாட்டேன்!

அப்பா! அங்கங்களில் தூக்கிச் சுமந்து
தங்கமென்று தாலாட்டிய உங்களை
பிரியாவிடையாய் பிரியப் போகிறேன்!

தமிழிலக்கியத் தோடு தன்மானத் தையுமல்லவா கற்றிருக்கிறேன்.

என்மானம் தேய்ந்து தான் அறிவுக்கு
வெகுமானம் கிடைக்குமென்றால்- அது தேவையில்லை எனக்கு!

MLA விடம் எண்பதினாயிரம் பிச்சை கொடுத்து
அவன் நடத்தும் பள்ளியில் ஆசிரியனாக விரும்பவில்லை!

லஞ்சம் கொடுத்துச் சேர்ந்துவிட்டு லஞ்சம் தவிர்”எனப் பாடம் புகட்டமுடியாது!
சாதிக்கு முன்னுரிமை தரும் பள்ளியில்
சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா”என்று சாடமுடியாது!

அடுத்தவீட்டார் அயலாராகிப் போகும்
அநீதிகள் நடக்கும் மாநகரை விட்டுப் போகிறேன்.

நாள் முழுதும் கருக்கொள்ளும் சாலைகள்;

கரியமிலவாயுவால் கருகும் நுரையீரல்;
செவியைச் செவிடாக்கும் வண்டிகளின் அணிவகுப்பு;
விபத்தை வேடிக்கை பார்த்துவிட்டு - விதியென்று
விலகியோடும் மனித மகாத் மாக்கள்!"

பணம் சம்பாதிக்க வெளிநாடு சென்று
பணமுடிச்சுக்களோடு திரும்பியவன் -
பாசத் தோடு மகனை அணைக்க
முதன்முறையாக முகம் பார்த்த குழந்தை
"மாமா"என்றழைக்கும் அவலம்!

புத்தகப் பையென்று உடலுக்கு வெளியே
நாள்தோறும் கருக்கொள்ளும் பிஞ்சுகள்;
நிலவுக்குக்கூட விடுமுறையுண்டு
இந்நில மன்னர்களுக்கு அது நாட்காட்டியில் மட்டுமே உண்டு!

பத்துத் திங்கள் கருவைச்சுமக்க - குறைந்தது
பத்தாண்டுகள் புத்தகம் சுமக்கவைத்துக்
கற்றுக் கொடுக்கிறார்களே!
இதுதான் வாழ்க்கைக் கல்வியா?

ஆறு மலைக்குப் பிறந்ததுதானே!
ஆனாலும் கடலில் கலப்பதைத் தடுத்துச் சொந்தம் கொண்டாடுவதில்லை;
நானுமோர் சிறுவிளக்காய் வீட்டுக்கு மட்டுமே வெளிச்சம் தராமல்-
தீப்பந்தமாய் புவிக்குப் புதுவெளிச்சமாகப் போகிறேன்!

தேம்பவும் வேண்டாம்; தேடவும் வேண்டாம்.
என்னை நானே தத்தெடுத்துக் கொள்கிறேன்.
பாசத் துடன்,
பாலு

என்ன செய்வது? எங்கே போவது? எப்படி வாழ்வது?
என்னற்ற கேள்விக் கணைகள் இதயத்தை வதைத்தன.

தீர்க்கமாய் தீர்மானம் போட்டான்.
'என் பசியை தீர்க்கும் அமுதம் "புல்லுத்தில்" அல்லவா உள்ளது'
பேருந்தில் ஏறி சன்னலோரத்தில் அமர்ந்து தலை சாய்த்தான் பாலு.
பாலை நிலம் மெல்ல மெல்ல மறைந்து தாவரங்கள் தவழும் குறிஞ்சி நிலம் தோன்றியது.
தத்தி நடக்கும் மழையையாய் மலைமேல் ஊர்ந்தது பேருந்து. இது தான்... இதே தான்...
இதை தான் இத்தனை நாளும் தேடினேன். மலைமகள் குளிர்காற்றை அனுப்பி என்னை நலம்

விசாரிக்கிறாள்!

புதுக்கோளுக்குள் புகுந்து விட்டோமோ?

தொலைந்த வாழ்க்கையே இங்கே தான் கண்டெடுக்கப்போகிறேன்.

என்ன விந்தை இது! சிறு விதைக்கு இப்பாறை பெரிய மனதை திறந்திருக்கிறதா?

நெடுமரங்களாகிப் போன இவ்விதை மேகத் தோடு மோகம் பேசி; கூந்தலில் குளிருட்டி;

நன்றியுடன் நாள்தோறும்; பாதவேர் வழியாகப் பாறைக்கு பன்னீர் முழுக்காட்டு செய்கிறதா?

இந்தப் பன்னீரோடு பாசக்கண்ணீரையும் பாதி கலந்து கசிகிறதோ அப்பாறை?

போகும் வழியில் நாளை உதிரப் போகும் பூக்கள்

கடவுளிடம் வரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன...

நாளை நாங்கள் வீழ்ந்தால் தேசவிடுதலைக்கு உயிர் ஈந்த மாவீரனின் வித்துடல் மீது;

அன்றேல், வாழ்ந்தால் விதவையின் கூந்தலில்!

இதோ! தூரத்தில் ஒயிலாக ஓடும் ஆறு;

வெள்ளியை உருக்கிப் பசும்பாலோடு

பக்குவமாய்ப் பாதிகலந்து துள்ளிவிழும் அருவி;

மக்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளை எதிரொளிக்கும் பள்ளத்தாக்குகள்;

ஒற்றைக்காலில் தவம் புரியும் நெடுமரங்கள்;

நாணத்தால் நெளிந்து மரங்களுக்கு உடையாகும் கொடிகள்.

புல்லுத்தில் நின்றது பேருந்து.

குழந்தைகளுக்கான உற்சாகத்துடன் விண்ணோடு விளையாடி

மண்ணோடு நட்பு பேசி; மலர்களிடம் மனம் பறிகொடுத்து

குறுந்தோகைக் குருவிகளிடம் இசை கற்று

நெடுந்தோகை மயில்களோடு ஆட்டமாடி

அருவியின் ஒசையில் துயரம் துறந்து

நலமுடன் நற்சிற்றாரை அடைந்தான்.

ஊர்மக்களிடம் விவரித்தான் இவ்வாறு -

இன்று இரவு முற்றும் வேளையில்

இயற்கை வாழ்க்கை இன்னதென்று எடுத்துரைப்பேன்...

உங்களூர் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்திருப்பேன் - வருவீர்கள் என்ற

நன்னம்பிக்கையோடு விடைபெறுகிறேன்.

இரவின் மடியில் ஆர்வத்துடன் அமர்ந்திருந்தான்.

முழுமுகத்தைக் கைத்தலத்தால் மறைத்து - பின்

மெல்லெனத் திறக்கும் காதலி போல

வானிலவு அவ்வப்போது முழுநிலவாய்க் காட்சியளித்தது.

பனி கொட்டும் பருவமாதத்திலே - இளங்

காய்கனி யாகும் காரிருள் நேரத்திலே
இனியெட்டும் தூரந்தான் சிகரமென்றெண்ணி
காத்துக் கிடந்தான் காவலாளிபோல்'

நேரம் தன்னை நீட்டிக்கொண்டே போகின்றது.
பார்வைக்கெட்டிய வரை பாலுவைத்தவிர எவருமில்லை!

இயற்கை மகளின் வளமான இல்லில் இருந்து கொண்டு
கிழவியின் முகத்தில் கிளைத் தெழும் சுருக்கங்களாய்
சுருங்கிப் போன மனிதர்களுக்காய் அழுதான்.

‘அழாதீர்கள் பாலு! அழாதீர்கள்!’
அழுகையை நிறுத்திக் குரல் வந்த திக்கை நோக்கினான்.
இமைகள் கண நேரம் நம்பமறுத்தன.
வானத்து வெண்ணிலவு அப்படியே அடியெடுத்து ஆறுதல் கூற வந்து விட்டதோ?
ஆனாலும் அடியிதழ் அசைகிறதே!
தொடும் தொலைவில் தொட்டால் சுடும் நிறத்தில் ஓர் உயிர்ச்சிற்பம்.

“பெண்ணே நீ யார்?”
“என் பெயர் காவ்யா...”

ஓ! ஊரே ஒன்று கூடி ஒரே குரலில் உச்சரித்த அந்தக் காவ்யா இவள்தானா?

“வாருங்கள், வீட்டுக்குச் சென்று கொண்டே பேசலாம்.”

சிறிது சிறிதாய்ப் பொழுது விடிந்து கொண்டே வந்தது...
உறங்கா விழிகளோடு உறங்கிய மனதும் திறந்து கொண்டது.
வீட்டுச் சுவற்றை சுற்றும் முற்றும் பார்த்ததில்
பாவையவள் மருத்துவர் எனக் கண்டுகொண்டான்.

“ஏன் மக்கள் நேற்றிரவு வரவில்லை?” பாலு
“சினமில்லையெனில் ஒன்று சொல்லட்டுமா?” காவ்யா
“இல்லை, சொல்”பாலு
“நீங்கள் கதிரவனில் கூடுகட்ட விரும்புபவர்
இவர்கள் பாதாளத்திற்குப் பாதை போடுபவர்கள்
நீங்கள் கற்பனைவாதி இவர்களோ யதார்த்தவாதிகள்” காவ்யா

“என்னது நான் கற்பனைவாதி மட்டும்தானா?
கதிரவனில் கூடுகட்ட நினைத்தாலும் நிலத்தில்தான் வீற்றிருக்க நினைப்பவன்.
மரம், செடி, கொடி, அருவி, பனி, புல், பூண்டு இவை யாவும் மெய்யில்லையா?”

“மெய்தான். நானும் இயற்கையை நேசிப்பவள் தான்...
இல்லையென்றால் இங்கு வந்திருப்பேனா?
சரி, தங்களுக்குப் புரியவைக்க ஊரைச் சுற்றிவரலாம், வாருங்கள்”

“அங்கே என்ன அடுக்குக்காய்த் தலைகளின் அணிவகுப்பு?
காட்சிப்பொருளாய்ப்போன ஏதாவது கட்சியின் உதவாத கூட்டமா?”

“இல்லை பாலு, அது தான் நியாய விலைக்கடை.
திருஞானசம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளினாலும்
திங்களிலொரு நாளிலன்றிக் கதவும் திறவாது.”

“அனைவருக்கும் தானே விற்பனை? அப்புறம் ஏன் முண்டியடித்து முன்னேறுகிறார்கள்?”

“மண்ணெண்ணை மளிகைக்கடைக்கு நாடுகடத்தப்பட்டதால்
கண்ணெண்ணையுடன் காத்திருக்கும் இந்நாட்டு மன்னர்கள்.
பாலு! துன்புறம் இவர்களைக் கூவி அழைக்கலாமா இயற்கையை அனுபவிக்க?”

-தொடரும்

- ப. துரைப்பாண்டி
கனிம மற்றும் இயல் வேதியியல்

பிச்சைக்காரன் B.E

பிச்சை எடுப்பவனுக்கும்,
B.E படித்தவனுக்கும்,
பெரிய வித்தியாசம்
இருப்பதாய்த் தோன்றவில்லை..
அவன்,
கிடைக்குமா என்ற
ஏக்கத்தில் கை ஏந்துகிறான்!..
நாங்களோ..
கிடைக்காதா என்று
துக்கத்திலும் ஃபைல் ஏந்துகிறோம்!..

- கோவிந்தராஜன், சே. பாலசுந்தர்
கருவியியல் துறை

விடியலைத் தேடி வீரத் தாலாட்டு

வயலுக்குப் போன உன் அப்பா
வீட்டுக்குள் வந்தார் - "புகைப்படமாக!"
சொந்த வீட்டில் இருந்தாலே
யாரும் யாருக்கும் சொந்தமில்லை...
பதுங்கு குழிக்குள்ளா - நாம
குடிபெயர்ந்து இருக்கோம்னு
சேர ராசாவே... நீ
நலமாகக் கண்ணுறங்கு!

இறந்து போன தந்தை - கனவில்
வந்து உன்னையும் அண்ணனையும்
கொஞ்சவதாய் எண்ணிக்கொண்டு
நாரமான இதயத்துடன்
சுகமாகக் கண்ணுறங்கு!

சூரியன் உறங்கும் இந்த வேளையிலே
"நாகம்"இங்கு என்னைத் தீண்டிவிட்டால்
நான் கூட சொந்தமில்லை - உங்களுக்கு
பாலகனே கண்ணுறங்கு!

இங்கு வீதியில் கூட
வெள்ளை ரோசா இல்லை
சமாதானச் சின்னம் - வெண்புறாக்கள்
காணக் கிடைப்பதில்லை!
செல்வங்களே!
முடிமறைக்க உங்களுக்குத்
துணிகளும் இல்லை!
கூடிமகிழ் நமக்கு
உறவுன்னு யாருமில்லை!
ஈழத்தமிழ்ச்சி கருவினிலே
நீ வந்து பிறந்ததினால்
இதுதான் கதியென்று
பாண்டியனே கண்ணுறங்கு!

நான் சமச்சி வெச்சா வீடெங்கும்
வாசம் வரும்! - உண்ண
ஓரு கையெடுக்கும் முன்னே - உன்
நாக்கினிலே நீர் வடியும் - ஆனால்
இப்பு சுப்பாத்திப் பழம்"தானே
சாப்பிட ஆச்சத்தப்பா...
இங்கு,
வாய்க்கரிசி கூட இல்லையய்யா...
தமிழ்நாட்டு அரிசி கூட

கப்பலிலே வருதுன்னு - பொய்க்கதை
நான் சொல்ல
சந்திரனே கண்ணுறங்கு!

பசியிலே நீ அலறும் போது;
இன்னமுதே! உன் பூமுகம்
அணைத்தால் - சுரக்காத மார்பும்
சுரக்குமடா செல்வமே!
“வற்றாத எம் கண்ணீர்”- போல
நிறைவாகக் கண்ணுறங்கு!

உலகறிந்த உண்மையொன்று
உரைக்கின்றேன் கேளுங்கள்...
கண்மணிகளே!
சோழமும் பார்த்திடும் முன்னே
இங்கே பூர்வ குடிகள் நாம்.
பலநூற்றாண்டாய் - உழைத்து
வளர்த்திட்ட பூமி இது - என்றும்
தெற்கே, கிழக்கே, தென்கிழக்கே
வானிபத்தோடு, நாகரிகமும்
விதைத்தவர்கள் நாம் தான் - என்றும்
புரிந்து கொண்டு,
சோழ ராசாவே கண்ணுறங்கு!

வெள்ளையன் விட்டுச் சென்றான்
கிடைத்தவன் ஆட்சி செய்தான்
உழைத்தவன் தெருவில் நின்றான்!
உச்சரித்துப் பார்டா கண்ணே
உதடு கூட திரும்பத்திரும்ப
ஒட்டும் - “தமிழ் ஈழம்”என்று!
இதையும் மனசில வச்சி
தென்னவனே கண்ணுறங்கு!

தமிழுக்குப் பஞ்சமில்லை
வீரத்திற்குக் குறைவில்லை
விடுதலையும், உரிமையுமின்றி
வேலா!
‘இங்கு உள்கென்ன குறை?’
அடுக்கி வைக்க குடம், பாத்திரம் வேண்டாம்
அரிசி பருப்பு மூட்டைகள் வேண்டாம்
சுருக்கமில்லாத படுக்கை மெத்தை வேண்டாம்
காப்பு மூக்குத்தி கம்மலும் வேண்டாம்
விடுதலை வாழ்வும், தன் மானமும்
கலப்பில்லாத தமிழும் - போதுமனு
தமிழின் செல்வனே - நீ
தரணியில் கண்ணுறங்கு!

கண்ணான கண்ணே!
 'இறைவனே' ஆனாலும்
 கேட்க மாட்டான் இந்தக் கேள்வி
 நீ நலமாக இருக்கிறாயா?" என்று
 அவன் படைச்ச தமிழர்களில் -
 "மகிழ்ச்சி மறுக்கப்பட்ட தமிழர்கள்"
 நாமாகத்தான் இருப்போமென்று
 எண்ணி - இன்னலுடன்
 கண்ணுறங்கு!

'இன்றும்' கண்ணீர் வற்றவில்லை
 இரவு மிச்சமில்லை - அப்பாடா
 நேற்று நாம் வாழ்ந்து விட்டோம்
 'உயிருடன் இருப்பதே
 சாதனை தான் இங்கு'

மக்கா!... மக்கா!...
 சாதித்துக் காட்டினால் தான்டா
 வரலாறும் வசப்படும்!
 என்னப் பெத்த ராசா!
 உலக வரலாற்றில்
 உண்டு இடம் நமக்கு...
 விடிந்தது!
 எழுந்திரு!
 வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில்
 வென்றெடுப்போம்
 உரிமையை!!!

- சே. பாலசுந்தர்
 கருவியியல் துறை

ஓவியம்: ஹெரின்

சோறும் உண்டு

சிறகடிக்கும் வயதில்
இந்திய அறிவியல் கழகத்தில்
நான் !

சூடான காபி
சூடான விவாதங்கள்
சிந்தனைகள் கலந்த காற்று
தமக்குள் பேசும் ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள்
நடுவில் நான் !!

ஆம்! நான் தான் !!

பெயர் : சொல்லத் தேவை இல்லை

வயது : 14 (18 என்று யார் கேட்டாலும் சொல்லும்படி உத்தரவு)

பணியிடம் : இந்திய அறிவியல் நிறுவனம் ! (உமக்குப் பிடித்த செப்போர்ட்)

பணி : தட்டு அகற்றுவது...

மீசையும் அரும்பவில்லை
சவரம் செய்கிறேன் !
நீர் தோற்றத்தால் கண்டு விடக்கூடாதே
என் வயதை !!

பேசவும் அனுமதி இல்லை
ஊமை நான் மற்றவர்க்கு !
உமக்குத் தான் முகத்தில் தெரியுமே
என் அகம் !!

பிறப்பையும் இறப்பையும்
பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை!
வாழ்க்கையே தடுமாறும் போது
சிந்திக்க வழி எங்கே?

அப்பன் குடிகாரன்
ஆத்தாள் கலையாள்
அக்காள் இருவர் தம்பி ஒருவன்
அவனும் வருவான்
அடுத்த வருடம்
என்னைப் பார்க்க அல்ல
என்னைப் போல் பணி பார்க்க...

வறுமை மட்டுமே
வாழ்வின் நிலை எனில்
வாழ்த்தான் ஏது வழி ?

இதோ இது தான் வழி ..

தட்டு தூக்கு .. சம்பாதி ..
 உன் வாழ்க்கை உன் கையில் ..
 என் ஆத்தாள் சொன்னாள்!

இன்று
 நீங்கள் தீன்று போட்ட தட்டும்
 என் கையில் !
 பூணை நண்பர்கள்
 உண்ணும் தட்டும்
 என் கையில் தான் !

ஆம்
 வாழ்க்கை என் கையில் ..
 புரிந்தது எனக்கு
 புரிகிறதா உமக்கு ?

லேய்ந்த கைகளுக்கு
 ஹற்றடம் வைத்தார் முதலாளி
 இனிப்பான செய்தி என்று ..
 விடுதலை என்றிருந்தேன்
 ஒரு வருடத்தில்
 காபி ஊற்றிக் கொடுக்கும் இடம் எனக்காம் !
 என்னே இரக்கம் !

புகார் பெட்டிக்குள்
 குவியும் ஒரு மடலிலாவது
 என்னைப் பற்றி
 எழுதுவார்கள் என்றிருந்தேன் !
 சட்னிக்கும் இடலிக்கும்
 அடித்துக் கொள்ளும்
 அக்கறை ஏனோ
 என் மீது இல்லை !!

பரிதாபப் பார்வை
 பலருடையது...
 பேசுவார்களா என்று
 ஏங்கும் போது...
 தமக்குள் பேசும் ஒருவர் சூட
 இதோ இந்த மானுடப் பதரிடம்
 பேசியதில்லை ..

பேசினார் ஒருவர் ..
 விடியல் பிறக்குமோ என்ற
 நப்பாசை எனக்குள் ..
 என் பத்து நண்பர்களுக்கும் தான்!

வந்தார்களாம் அதிகாரிகள்

குழந்தைத் தொழிலாளர்களை ஒழிக்க ..
 போன பின்பு தான் தெரிந்தது
 அவர்கள் உண்டு போட்ட
 தட்டையும் நான் தான்
 தூக்கினேன் என்று !!

பல விதிகளைப் படித்து
 புரட்சி
 உரு கொடுக்கும்
 உமக்கு
 ஏனோ என் விதி பற்றித் தெரிந்திருக்க
 வாய்ப்பில்லை ..

பதாகை வேண்டாம் ..
 போராட்டம் வேண்டாம் ..
 மனிதச் சங்கிலியும் வேண்டாம் ..
 என்னை மீட்க!

சட்டம் இருக்கிறதாமே
 குழந்தைத் தொழிலாளர்களை பணி அமர்த்துவது
 குற்றம் என்று !
 பிறகென்ன
 சீக்கிரம் அடையுங்கள் சிறையில்
 என் முதலாளியை அல்ல
 என்னை ..
 அங்கு கூட பாடம் சொல்லித் தருகிறார்களாமே
 கூடவே சோறும் ...

- ப. பாலமுருகன்
 கணினி அறிவியல் துறை

AUTHENTIC SOUTH INDIAN CUISINE
 Murungakeerai Adai with Avial, Appam with Stew, Bullet Idli, Ghee Roast, Ven Pongal,
 Bisibelebath, Moarkali with Vathalkuzhambu, Arisi Upma, Basundhi

TANJORE DELUXE LUNCH EVERY WEEKEND
 Payasam, Vathalkuzhambu/Moarkuzhambu, Curry, Kootu, Vadai, Mixed Rice, Steamed
 Rice, Paruppu, Ghee, Sambar, Rasam, Pachdi, Thuvayal, Papad

13, CAMBRIDGE ROAD, ULSOOR, BANGALORE-560008
PH: 42036008

அயன்

ராண்ட் எழுதிய “தி பவுண்டைன் ஹெட்”என்ற நாவலில் இருந்து ஒரு சிறு பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பு.

முகப்புரை :

மேற்கூறப்பட்ட நாவலில் ஹாவர்ட் ரோர்க் மிகச்சிறந்த கட்டிடக் கலை நிபுணர். எந்த ஒரு காரணத்திற்காகவும் அவர் வடிவமைத்த கட்டிடத்தில் பிறர் மாற்றம் செய்வதை ஏற்க மாட்டார். பெரும்பாலான சமயங்களில் அவரது வடிவமைப்பிற்கு அதற்குரிய அங்கீகாரம் கிடைப்பதில்லை என்றாலும் கூட அவர் வறுமையல் வாட ஒப்புக் கொள்வாரே தவிர, அவரது எண்ணத்தில் சற்றுக் கூட வளைந்து கொடுக்க மாட்டார். அவருக்கு ஒரு இளவையது நண்பர் இருந்தார். அவர் பெயர் “பீட்டர் கீட்டிங்.” அவரும் கட்டிடக் கலை நிபுணர். மேலதிகாரிகளுக்குச் சற்று வளைந்து போகும் மனப்பாங்கு உடையவர். இதன் காரணமாக அவருக்கு சமூகத்தில் கூட நல்ல அங்கீகாரம் உண்டு. உண்மையைச் சொன்னால் பீட்டரின் மிகப் புகழ்பெற்ற வடிவமைப்புகள் ஹாவர்ட் ரோர்க்கினால் அமைக்கப்பட்டவை. இருந்த போதிலும் ரோர்க்குக்குத் தனது பெயரை அதில் ஆவணப்படுத்த விருப்பமில்லை. பல சமயங்களில் தாமாகவே முன்வந்து பீட்டருக்கு உதவியிருக்கிறார். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் தனது பெயர் வெளியே வரக்கூடாது என்பதில் உறுதியாகவே இருப்பார். ஒரு சமயம், பீட்டரிடம், ஏழைகளுக்கான குறைந்த விலை கட்டிடங்களைக் கட்டும் பணி வந்தது. இது அரசு சார்ந்த, மதிப்புமிக்க பணியாகும். பீட்டருக்கு ரோர்க்கின் உதவியின்றித் தம்மால் அதை வடிவமைக்க முடியாது என்பது தெரியும். எனவே, ரோர்க்கிடம் உதவி கேட்டுச் சென்றார். கீழ்க்கண்ட இரண்டு நிபந்தனைகளுக்கு இணங்கினால் தான் கட்டிடங்களை வடிவமைத்துத் தருவதாக ரோர்க் கூறினார்.

1. எக்காரணம் கொண்டும் கட்டிட வடிவமைப்பில் எந்த மாற்றமும் செய்யக் கூடாது.
2. தான் இதில் ஈடுபட்டிருப்பது எப்பொழுதும் போலவே மறைவாக இருக்க வேண்டும்.

பீட்டர் இரண்டு நிபந்தனைகளையும் ஒப்புக்கொண்டதன் பின்னர், ரோர்க் கட்டிடத்தின் வரைபடம் செய்து தந்தார். பீட்டர் வேலை செய்து வந்த தனியார் அலவலகம் இத்திட்டத்திற்கு “கார்ட்லேண்ட் ஹோம்ஸ்” எனப் பெயரிட்டிருந்தது. மேலதிகாரிகளின் மிகுந்த அழுத்தத்தின் காரணமாக, பீட்டர் வடிவமைப்பில் ரோர்க்கிற்குத் தெரியாமல் சிற்சில மாற்றங்களைச் செய்தார். கட்டிடங்கள் முடிவுறும் தருவாயில் அதனை ரோர்க் காணச் சென்றார். தனது வடிவமைப்பில் மாற்றம் செய்யப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்து, கட்டப் பட்ட கட்டிடங்களை ரோர்க் வெடிகுண்டு வைத்துத் தகர்த் தெரிந்தார். அதனால் அவர் கைது செய்யப் பட்டு நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப் பட்டார். நீதிமன்றத்தில் அவரின் செயலுக்காக அவர் தரும் விளக்கமே இந்த மொழிபெயர்ப்பு.

ரோர்க் பேச்கிறார் -

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் “முதல் மனிதன்” நெருப்பைக் கண்டு பிடித்தான். அவன் தனது சகோதரர்களுக்கு ஒளியைக் காட்டினான். இதுவரையில் மனிதன் நெருங்காத நெருப்பை உரசிப்பார்த்தவனை, மனித சமூகத்திற்கு எதிரான செயலைச் செய்த அரக்கனாகவே சித்தரித்திருப்பார்கள். அதனைக் கொண்டே அவனைக் கொலையும் செய்திருப்பார்கள். பின்னாளில் மனிதர்களை நெருப்பு இதமாக வைத்திருக்கவும், உணவு சமைக்கவும், ஒளி ஏற்படுத்தவும் பயன்பட்டிருக்கும். சகமனிதர்களால் நினைக்கக்கூட முடியாத அளவிற்கு அவன் நெருப்பைக் கண்டுபிடித்து அவர்களுக்கே பரிசாகக் கொடுத்தான். அவர்களுக்கிடையே இருந்த இருட்டை விலக்கியிருக்கிறான்.

சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் “முதல் மனிதன்” சக்கரம் கண்டு பிடித்தான். யாரும்

எட்டிப் பார்க்காத எல்லைகளைக் கடந்தவனை, “சுட்டத்தை மீறியவன்” என்றே எண்ணியிருப்பார்கள். பின்னாளில் அவனது கண்டுபிடிப்பு பல திசைகளையும் எட்ட மனிதனுக்கு உதவியது. சக மனிதர்கள் எண்ணிப்பார்த்திராத பரிசை அவன் அவர்களுக்குத் தந்திருந்தான். இதன் மூலம் அவன் பல வழிகளைத் திறந்து விட்டான். இவனையும் சக்கரத்தின் அடியில் சிதைத்திருக்கிறார்கள்.

எவருக்கும் தலைவனங்காத அந்த “முதல் மனிதன்” மனித சமூகத்தின் ஒவ்வோர் அத்தியாயத்திலும் முன்னிற்கிறான். “புரோமதீயஸ்” கடவுளின் நெருப்பைத் திருடியவன் என்று குற்றம் சுமத்தப்பட்டு, சங்கிலியால் பாறையில் பிணைக்கப்பட்டு, கழுகுகளுக்கு இரையானான்.அறிவுக்கணியைத் தின்றவன் என்று ஆதாம் அனைவரின் கண்டனத்திற்குள்ளானான். மனிதனின் நினைவுகளின் நிழல்களை அலசிப்பார்த்தால் எல்லா இடங்களிலும் முதல் மனிதன் சமூகத்திற்கு அவன் தந்த பரிசுக்காக கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டு, தண்டிக்கப் பட்டுள்ளான்.

எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா நாகரிகங்களிலும் புதிய பாதைகளில், புதிய காலடித்தடம் பதித்த மனிதர்கள் இருந்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் புதிய பாதையில் பயணிக்கும் போது, தங்களது குறிக்கோளைத் தவிர வேறொதையும் எடுத்துச்செல்லவில்லை. அவர்களது இலக்குகள் வெவ்வேறாக இருப்பினும், சில ஒற்றுமைகளும் இருந்தன - அவர்கள் புதிய பாதையில் பதித்த முதல் அடி, எவரிடமும் இல்லாத அல்லது கடன் வாங்காத எண்ணத்திற்காக அவர்களுக்குக் கிடைத்த பரிசு வெறுப்பு”.

மிகச்சிறந்த படைப்பாளிகள், கலைஞர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், கண்டுபிடிப்பாளர்கள் என அனைவரும் அவர்கள் காலத்து சக மனிதர்களிடம் இருந்து தனித்து நின்றார்கள். ஒவ்வொரு மிகச்சிறந்த கண்டுபிடிப்பும் கடுமையாகவும் வெளிப்படையாகவும் எதிர்க்கப்பட்டது. முதல் சூழல் எந்திரம் (motor) முட்டாள் தனம் என்று கருதப்பட்டது. வானுரதி என்பது இயலாத ஒன்றாகவே நம்பப்பட்டது. மயக்கமருந்து கொடுப்பது பாவச்செயலாகவே கருதப்பட்டது. ஆனால் எவரிடத்தும் கடன் வாங்காத எண்ணம் உடையவர்கள் தங்களது இலக்கை நோக்கி பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எப்பொழுதுமே முதல் மனிதர்கள் போராடினார்கள், துன்பப்பட்டார்கள், உடைமைகளை இழந்தார்கள், ஆனால் அவர்கள் காலத்தை வென்றார்கள்.

எந்த ஒரு படைப்பாளியும் சமூகத்திற்கு சேவை செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதில்லை. அவர் சமூகத்திற்குத் தரும் பரிசு, சகமனிதர்களின் மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்விற்கு எதிரானது என்றே சொல்லப்பட்டது. எனவே அவரிடம் இருக்கும் உண்மையே அவருக்குத் தூண்டுதல்; அவரது உண்மை, அவரது உழைப்பு இவையே அவரது பாணியில் இலக்கை அடைய உதவியது. ஒரு இசை கூறு, ஒரு புத்தகம், ஒரு இயந்திரம், ஒரு தத்துவம், ஒரு வானுரதி, அல்லது ஒரு கட்டிடம் - அவரது இலக்கு மற்றும் வாழ்க்கையாக இருந்தது. ஆனால் அதைக் கேட்டவர்கள், படித்தவர்கள், பயன்பெற்றவர்கள், உணர்ந்தவர்கள், பறந்தவர்கள், அல்லது வாழ்ந்தவர்கள் அல்லர். அந்தப் படைப்பே அவருக்கு முக்கியம், அதன் பயனாளர்கள் அல்லர். எந்தப் படைப்பு அவரது நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடோ, அதுவே அவருக்கு முதன்மையாகப் பட்டது. அவரது உண்மையை உலகில் உள்ள மக்கள் மற்றும் பொருட்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதாக வைத்தார்.

படைப்பாளியின் சிந்தனை, அவரது ஆற்றல் அவரது தீர்ம் அனைத்தும் அவரது ஆன்மாவிலிருந்து வந்தது. ஒவ்வொரு மனிதனின் ஆன்மாவும் அவனைச் சார்ந்ததே. இது அவனது விழிப்பு சார்ந்தது. யோசிப்பது, உணர்வது, தீர்மானிப்பது செயல்படுவது என்பன தன்முனைப்பின் கூறுகள்.

படைப்பாளிகள் தன்னலமற்றவர்களால்லர். அவர்களது அத்துணை ஆற்றலின் மறைபொருள் இதுதான் - தன்தேவை, தன்னாக்கம், தன்னுருவாக்கம். முதற்காரணம், ஆற்றலின்

ஊற்று, வாழ்வின் விசை, கொண்டவரே தலையானவர். படைப்பாளி எப்பொழுதும் யாருக்கும் சேவை செய்ததில்லை. அவர் அவருக்காகவே வாழ்ந்தார். அவ்வாறு வாழ்வதாலேயே அவரால் மனித சமுதாயத்தின் பல திருப்பு முனைகளை ஏற்படுத்திய சாதனைகளை நிகழ்த்த முடிந்தது. அதுவே சாதனையின் இயல்பாக இருக்கும்.

மனிதன் தனது மனதைத் தவிர்த்து இருக்கலாகாது. பூமிக்குள் ஆயுதமின்றி வருகிறான். அவனது மூளையே அவனது ஆயுதம். விலங்குகள் தங்களது ஆற்றலைக் கொண்டே உணவைப் பெறுகின்றன. மனிதனிடம் கூரிய நகங்கள் இல்லை, கொம்புகள் இல்லை, ஏன் தசைவலு கூட இல்லை. அவனே பயிர்களை நடவு செய்து உணவைப் பெற வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதற்கு அவனுக்குச் சிந்தனை உதிக்க வேண்டும். இப்படியான மிகச்சிறிய தேவை முதல் கடவுள் நம்பிக்கை வரை, சிறு சக்கரம் முதல் வானுயர்ந்த கட்டிடம் வரை எல்லாமே ஒரே இடத்திலிருந்து தான் வந்திருக்கின்றன. அதுதான் மனிதனின் சிந்திக்கும் திறன்.

ஆனால் சிந்தனை என்பது தனியொரு மனிதன் சார்ந்தது. எப்படிப் பொதுவாகச் சேர்த்து வைத்த சிந்தனை என்று ஒன்று இருக்க முடியாதோ, அது போலவே, பொதுவாகச் செயல்படும் மூளை என்று ஒன்று இருக்கவே முடியாது. அனைவருக்கும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்து என்பது தனிப்பட்ட மனிதர்களின் சமரச என்னம் அல்லது அவர்களின் எண்ணங்களின் ஊடே வரையப்பட்ட கோடேயாகும். இது இரண்டாவதாக வந்த வெளிப்பாடு. முதலாவதான செயல் - காரண ஆய்வு - என்பது ஒவ்வொரு தனிநபரிடமும் இருந்திருக்க வேண்டும். நம்மிடையே உள்ள உணவை பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ளலாம், ஆனால் அனைவருக்கும் பொதுவான ஒரு வயிறு என்று ஒன்று இருக்க முடியாது. எந்த ஒரு மனிதனும் தனது நுரையீரலைக் கொண்டு பிறருக்காக சுவாசிக்க முடியாது. அதுபோலவே பிறருக்காக எந்தவொரு மனிதனும் தனது மூளையைக் கொண்டு சிந்திக்க முடியாது. உடல் மற்றும் ஆன்மா தொடர்பான அனைத்து செயல்பாடுகளும் தனிநபர் சார்ந்தவை. அவை பகிர்ந்து கொள்ளவோ, மாற்றிக் கொள்ளவோ இயலாதவை.

நாம் பாரம்பரியமாக பிற மனிதர்களின் சிந்தனையினால் விளைந்த பயனை அனுபவித்து வந்துள்ளோம். நாம் சக்கரத்தைப் பயன்படுத்துகிறோம். அதைக்கொண்டு வண்டிகள் செய்கிறோம். வண்டி, தானுந்து ஊர்தியாகிறது. உந்தூர்தி, வானுர்தியாகிறது. ஆனால் இவை அனைத்துமே பிறரது சிந்தனையின் இறுதியில் வெளிப்பட்ட விளைபொருள். விளைபொருளை மூலப்பொருளாகக் கொண்டு அடுத்த படிக்கு முன்னேற உதவும் படைப்பாற்றலே இங்கு உந்து விசையாக உள்ளது. இப்படைப்பாற்றலை யாருக்கும் கொடுக்கவோ, பெறவோ, பகிர்ந்து கொள்ளவோ, கடன் கொள்ளவோ முடியாது. அது தனியொரு மனிதனுடையது. அது உருவாக்கும் அனைத்தும் படைப்பாளிக்கே சொந்தம். மனிதர்கள் பிறரிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் கற்றுக் கொள்வது என்பது பண்டங்களின் பரிமாற்றமே. எந்த ஒரு மனிதனாலும் பிறரின் மூளைக்குச் சிந்திக்கும் ஆற்றலைத் தர முடியாது. ஆனால் ஒவ்வொருவரிடமும் உள்ள சிந்திக்கும் திறனே உயிர் வாழ்வதற்கான ஒரே வழி.

இவ்வுலகில் மனிதனுக்கென்று எதுவும் கொடுக்கப்படவுல்லை. அவனுக்குத் தேவையானது அனைத்தையும் அவனே செய்து கொள்ளவேண்டும். இங்குதான் மனிதன் இரண்டிலொரு வழியைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். தன் சிந்தையினாலான பிறரைச் சார்ந்திராத வாழ்வு அல்லது பிறர் சிந்தனையினால் ஊட்டம் கொள்ளும் ஓட்டுண்ணி வாழ்வு." படைப்பாளி தோன்றுகிறான். ஓட்டுண்ணி ஓட்டிக்கொள்கிறான். படைப்பாளி இயற்கையைத் தனிமனிதனாக எதிர் கொள்கிறான். ஓட்டுண்ணி இடைத்தரகள் மூலம் எதிர்கொள்கிறான்.

படைப்பாளியின் கவனம் இயற்கையை வெல்வதில் இருக்கும். ஓட்டுண்ணியின் கவனம் பிற மனிதர்களை வெல்வதில் இருக்கும். படைப்பாளிக்கு யாரும் தேவையில்லை.

அவனது தலையாய இலக்கே அவனிடத்தில் இருக்கும். ஹட்டுண்ணி இரண்டாம் தரமாகவே வாழ்கிறான். அவனுக்குப் பிறரது தேவை உள்ளது. ஆதலால் அவர்களே அவனது தலையாய நோக்கமாகிறார்கள்.

படைப்பாளியின் அடிப்படைத் தேவையே விடுதலை. காரணம் அறியும் மனம் கட்டுப்பாட்டில் வேலை பார்ப்பதில்லை. அதனை அடைத்து வைக்கவோ, விட்டுக் கொடுக்கவோ, அல்லது அடிமைப் படுத்தவோ முடியாது. அத்தகைய மனம் செயல்பாடு மற்றும் நோக்கம் இவற்றில் முழு விடுதலையை எதிர்பார்க்கும். படைப்பாளிக்கு மற்ற மனிதரிடத்தில் இருக்கும் உறவுகள் இரண்டாம் தரமானது.

இரண்டாம் தரமானவர்களின் அடிப்படைத் தேவையே பிறமனிதர்களிடம் உறவை மேம்படுத்திக் கொள்வதே. அதுவே அவனுக்கு உணவளிக்கும். அவன் உறவுகளுக்கு முதன்மை நிலை தருவான். அவன், மனிதன் உயிர் வாழ்வதே பிறருக்குத் தொண்டு செய்வதற்குத்தான் என்பான். இதை பொதுநலத் தத்துவம் என்பான். இதையே கற்பிப்பான்.

பொதுநலத் தத்துவம் என்ற கோட்பாடு பிறருக்காக வாழ்வதும், பிறர் நலனே முதன்மையானது என்றும் கற்பிக்கும். ஆனால் எந்த ஒரு மனிதனும் பிறருக்காக வாழவே முடியாது. எப்படி ஒருவனது உடலைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாதோ, அது போலவே அவனது ஆன்மாவையும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாது. ஆனால் இந்த இரண்டாம் தரமானவர்கள் பொதுநலத் தத்துவத்தைச் சமுதாயத்தைச் சரண்டும் கருவியாக்க கைக்கொண்டுள்ளனர். அதனால் மனித வாழ்வின் அடிப்படைக் கோட்பாடே தலைகீழாக்கப் பட்டுவிட்டது. படைப்பாளிக்கான அரிய குணம் அழியும்படியான கல்வியே மனிதனுக்குத் தரப்பட்டது. சார்புத்தன்மையே உயர்வான குணம் என்று மனிதனுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது.

பிறருக்காக வாழ முயல்பவன், சார்ந்து வாழ்பவனாகிறான். அவனது குறிக்கோளின் படி அவனொரு ஹட்டுண்ணி. அவனைப் போன்றே, அவனைச் சார்ந்தவர்களையும் ஹட்டுண்ணி ஆக்கிவிடுகிறான். உறவுகள் ஊழலைத் தவிர வேறெதையும் புதிதாக உருவாக்குவதில்லை. இது ஒரு நடக்கவியலாத் கோட்பாடு. இதற்கு மிகவும் நெருக்கமான உண்மை என்னவெனில், பிறருக்காக வாழும் மனிதன் ஒரு அடிமை என்பதே. உடல் சார்ந்த அடிமைத்தனம் போன்றே, மனம் மற்றும் ஆன்மா சார்ந்த அடிமைத்தனமும் எதிர்ப்புக்குரியதே. அடிமைத்தனத்திலிருந்து வெளிவந்தவனுக்குப் பெருமை உண்டு. அவன் இந்த நிலையின் கொடுமைத்தனத்தை உணர்ந்தவன் மற்றும் அதை எதிர்த்து வெளிவந்தவன், இது போன்ற செயல்கள் பாராட்டுக்குரியவையாகும். ஆனால் அன்பு என்ற பெயரில் தன்னைத்தானே அடிமையாக்கிக் கொண்டவனை கொடுரமானவன் என்றே சொல்லலாம். அவன் மனிதர்களின் பேராண்மைக்கு களங்கம் விளைவித்தவன். அவன் அன்பு என்ற கோட்பாட்டை அவமதிப்பு செய்தவன், சிதைத்தவன். ஆனால் இதுவே பொதுநலத் தத்துவத்தின் அடிப்படையாகும்.

மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதுமே, பிறருக்குக் கொடுப்பதே உலகின் உயர்வு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் என்றுமே, சாதிப்பதே சிறந்தது என்று கற்றுக்கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். எதையும் படைத்திராத ஒருவனால் எப்படிப் பிறருக்குக் கொடுத்துவிட முடியும். பிறருக்குக் கொடுப்பதற்கு முன் படைக்கவேண்டியுள்ளது. படைப்பு முன்னிற்பதால், படைக்காதவரையில் கொடுப்பது என்பது இயலாது.

ஆனாலும் நமக்குக் கொடுப்பவர்களைப் பார்த்து வியக்கக் கற்றுக்கொடுத்துள்ளனர். எதையுமே படைத்திராத இந்த இரண்டாம் தரமானவர்கள் எப்படிக் கொடுக்கமுடியும்? ஆனாலும் கொடையாளர் என்று அவர்களைப் போற்றுகிறோம். இதன் மூலம் சாதிக்கும் செயலை நாம் குறுகிய செயலாக்கிவிட்டோம்.

எப்பொழுதுமே மனிதனின் முதல் கடமை பிறரின் துன்பங்களைத் தீர்ப்பது என்றே

கற்றுக்கொடுத்துள்ளார்கள். துன்பம் என்பது ஒரு நோய். பிறரது துன்பத்தின் அளவை உணர்ந்தாலோழிய அவருக்கு நம்மால் உதவ முடியாது. எனவே பிறரது துன்பத்தை அறிவதற்கு நாமும் துன்பப்பட வேண்டும்.

படைப்பாளி எப்பொழுதும் பிறரின் வேதனைகளைப் பற்றி வருந்துவதில்லை. அவர்களின் வாழ்க்கையையே நினைக்கிறான். இருந்த போதிலும் படைப்பாளிகளின் வேலைகள், பிறரது மனம் மற்றும் உடல் சார்ந்த வேதனைகளை அழித்திருக்கிறது அல்லது குறைத்திருக்கிறது. ஆனால் இவ்வாறு எந்தவொரு பொதுநலத் தத்துவமும் செய்திருக்கவில்லை.

மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதுமே ஒத்துப்போவதை பொதுநலத் தத்துவவாதிகள் கற்றுத்தருகிறார்கள். ஆனால் படைப்பாளியோ, ஒப்புக் கொள்ளாதவன். நீரின் ஓட்டத்தோடு நீந்திச் செல்வதே சான்றாண்மை என்று மனிதர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் படைப்பாளி எதிர்நீச்சல் அடிப்பவன். மனிதர்கள் ஒற்றுமையாய், ஒன்றாய் நிற்கவே கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் படைப்பாளி தனித்து நிற்கிறான்.

தன்முனைப்பு என்பது தீமையின் மறுபெயர் எனவும் தன்னலமின்மையே சிறந்தது எனவும் மனிதர்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் படைப்பாளி என்பவன் மிகவும் தன்முனைப்பு கொண்டவன். தன்னலமற்றவனோ, யோசிப்பதோ, உணர்வதோ, முடிவெடுப்பதோ, செயல்பட்டதோ கிடையாது. இச்செயல்கள் தற்சார்பு கொண்டவனுடையவை.

இங்கு அடிப்படை மாற்றம் மிகவும் மோசமானது. பிரச்சினையைத் திசைமாற்றி விட்டமையால் மனிதர்களுக்கு வேறு வழியுமில்லை, சுதந்திரமான முடிவெடுக்கும் வலிமையும் இல்லை. நல்லது கெட்டது என்று துருவங்களாக்கி அறிமுகப்படுத்தியது போலவே தன்முனைப்பையும், பொதுநலத் தத்துவத்தையும் அறிமுகப்படுத்தி உள்ளார்கள்.

தன்முனைப்புள்ளவன் தன்னலத்திற்காகப் பிறரை அழிப்பவன் என்றும், பொதுநலத் தத்துவவாதியோ பிறருக்காகத் தன்னைப் பலியிடுபவன் என்றும் வரையறுத்தார்கள். இவ்வாறு செய்ததன் மூலம் மனிதன் பிற மனிதர்களோடு சேர்க்கப்பட்டான். இது மனிதர்களுக்கு வேதனையை மட்டுமே தரும். பிறருக்காக தன்னைத் துன்புறுத்திக் கொள்வது அல்லது தனக்காகப் பிறரைத் துன்புறுத்துவது என்ற இரண்டில் தன்னை வருத்திக் கொள்வதே சிறந்தது என உரைத்தார்கள். மனித குலத்தில் சுழலும் மிகப்பெரிய பொய்களுள் இதுவே முதலிடம் பிடிக்கும்.

இதன் மூலம், சார்ந்திருத்தல் மற்றும் துன்புறுதல் வாழ்வின் அடிப்படையானது. இங்கே உங்களது தேர்வு, பிறரை ஆட்கொள்ளுதல் அல்லது தன்னை விட்டுக் கொடுத்தல் என்பதாக இல்லை, தனித்திருத்தல் அல்லது சார்ந்திருத்தல் என்பதாகிறது. படைப்பாளியா? அல்லது இரண்டாவது தரத்தவனா? நீங்கள் கவனமாகப் பார்க்க வேண்டியது இது தான். படைப்பாளி என்பவன் “மனிதன் தனித்து வாழ வழிகாட்டுவன்” இரண்டாமவனோ, “மனிதனைத் தனித்து வாழ இயலாதவனாக்குபவன்” என்னைப் பொருத்தமட்டில் பிறரைச் சார்ந்திருத்தல் கெடுதல் எனவும் தானாக வாழ்தல் சிறப்பு எனவும் கொள்வேன்.

தன்முனைப்புள்ளவன் பிறரை ஏய்த்துப் பிழைப்பவன் அல்லன், பிறரைப் பயன்படுத்தித் தான் வாழ முடியும் என்பதிலிருந்து விடுபட்டவன். அவர்களால் இவன் வாழ்வதில்லை. அவர்களைப் பற்றி இவனுக்குக் கவலையே இல்லை. நோக்கத்திலோ, எண்ணத்திலோ, ஆசையிலோ, ஏன் அவனது உயிர்த்தாண்டவில் கூட பிறருக்கு இடம் கிடையாது. பிறருக்காக இவன் வாழ்வதில்லை. அதுபோல் பிறர் இவனுக்காக இருப்பதாக எண்ணியது கூட இல்லை. இதுதான் உலகில் இருக்கக் கூடிய உண்மையான சகோதரத்துவம், பிறரை மதிக்கும் செயல்.

மனிதர்களிடையே ஆற்றல்களின் அளவு மாறலாம், ஆனால் அடிப்படை ஒன்று

தான். தனது பணியின் மேல் ஒருவன் கொண்ட காதலின் ஆழம், அவன் எந்த அளவிற்குத் தன்னிச்சையாகச் செயல் புரிகிறான் என்பதிலிருந்து தெரியும். தன்னிச்சையே மனித சமூகத்தின் மேலாண்மைக்கு மூலம். பிறருக்காக ஒருவன் என்ன செய்தான் அல்லது செய்யவில்லை என்பதை விட, தனக்காக என்ன செய்து கொண்டான் என்பதே முக்கியமானது. தன்மானத்திற்கு மாற்று இவ்வுலகில் இல்லை.

இவ்வுலகில் உள்ள முறையான உறவுகளில் விட்டுக் கொடுத்தல் என்பது இல்லவே இல்லை. ஒரு கட்டிடக் கலைஞருக்கு வாடிக்கையாளர் தேவைதான், அதற்காக அவன் அவர்களுக்கு அடிமையாவதில்லை. அவர்களுக்கு அவன் தேவை, ஆனால் அவனுக்குப் பணம் தரவேண்டும் என்பதற்காக வேலை கொடுப்பதில்லை. மனிதர்கள் தேவையின்பால் ஒத்துப் போவார்கள். இங்கு யாரும், யாரையும் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. அவ்வாறு ஒத்துப் போக முடியாத பொழுது, வேறு இடத்திற்குப் போவார்களே தவிர, தங்களது தன்மானத்தை இழக்க மாட்டார்கள். சமமானவர்கள் மத்தியில் மட்டுமே இப்படிப்பட்ட உறவுகள் இருக்கும். மற்ற இடத்தில் அடிமையும் முதலாளியுமாகவோ, அல்லது சுரண்டல்காரனும் ஏமாளியுமாகவோ இருப்பார்கள்.

இவ்வுலகில் எவ்வேலையும் கூட்டாக ஒத்த கருத்துடன் செய்ததாக இல்லை. அனைத்துப் புதுமைப் படைப்புகளிலும் ஒருவனது மேற்பார்வையில் மற்றவர்கள் வேலை செய்வார்கள். ஒரு கட்டிட வல்லுனருக்கு கட்டிடம் கட்ட ஆயிரம் ஆட்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். அவன் அந்த ஆயிரம் ஆட்களிடமும் தனது படைப்பைப் பற்றி ஒட்டெட்டுப்புச் செய்வதில்லை. கல், மண், இரும்பு, கண்ணாடி இவை அவ்வப்பொருட்களாகவே இருக்கும். அவைகளின் கூட்டு தான் கட்டிடம். அதன் படைப்பு ஒரு கட்டிட அமைப்பாளனுடையது. அவன் வராத வரையில் அது கல், மண், கண்ணாடி தான், கட்டிடம் இல்லை. இது போலத்தான் மனிதர்களின் கூட்டு உழைப்பு. தனித்தனியான அவர்களின் உழைப்பு கட்டிடம் ஆகாது.

இவ்வுலகில் அனைவரின் முதல் உரிமை “தன்முனைப்பு” தான். அவனது முதற்கடமை அவனுக்குத் தான். அவனது அடிப்படை விதி, பிறர் மேல் பற்றிப்படராது. அவனது தனிப்பட்ட உரிமை அவன் விரும்பும் எதை வேண்டுமானாலும் செய்வதே. இது அடாவடிக்காரர்கள், கொடுங்கோல் ஆட்சியாளர்கள், கொள்ளளக்காரர்களை உள்ளடக்காது படைப்பளியை மட்டுமே கொண்டது.

மனிதன் தனிமையாக யோசிக்க முடியும், வேலை செய்ய முடியும். ஆனால் தனிமையாகக் கொள்ளள அடிக்கவோ, ஆட்சி செய்யவோ முடியாது. கொள்ளள, சுரண்டல், ஆட்சி செய்வது - இதற்குப் பலியாகக் கூடியவர்கள் இல்லையென்றால் கொள்ளளயடிக்கவோ, ஆட்சி செய்யவோ முடியாது. இவர்கள் சார்புடையவர்கள். இவர்கள் இரண்டாம் தரமானவர்கள். பிறரை ஆட்சி புரிவர்கள் தன்முனைப்பானவர்கள் அல்லர். அவர்கள் எதையும் படைத்திருப்பதில்லை. அவர்கள் பிறர் இருப்பதால் மட்டுமே இருப்பார்கள். அவர்களது நோக்கம் அவர்களிடம் சார்புடையவர்களால் ஆனது, அடிமையாக்குவதே அவர்களது குறிக்கோள். இரண்டாம் தரமானவர்கள் பிச்சை எடுப்பவர்களைப் போல், சமூக சேவை செய்வவர்களைப் போல், கொள்ளள அடிப்பவர்களைப் போல் சார்புடையவர்கள். எவ்வகையில் சார்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது முக்கியமல்லை. ஆனால் இந்த இரண்டாம் தரமானவர்கள்; கொடுங்கோலர்கள், பேரரசர்கள், சர்வாதிகாரிகள், போன்றவர்களைத் தன்முனைப்பானவர்கள் எனக் கருதுகிறார்கள். இவ்வகை வஞ்சகத்தால் அவர்களது தன்முனைப்பு, அவர்கள், அவர்களைச் சார்ந்தவர்கள் என அனைவரையும் அழித்துவிடுகிறார்கள். இவ்வகை வஞ்சகம் படைப்பாளியை அழித்துவிடுகிறது. படைப்பாளிகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது.

வரலாற்றின் ஆதி முதல் இரண்டு எதிர்மறையாளர்கள் மட்டுமே

இருந்திருக்கிறார்கள். 1. படைப்பாளி 2. வழியாளர்கள். மிகக் கொடுமையான முறையில் மாமிசம் வெட்டி விற்பவன், நல்லவன் ஆவான். ஏனெனில் அவனது அனைத்துக் கொலையும் சமூகத்திற்கு பயன்படுகிறது. எனவே பொதுநலத் தத்துவம் அவனை ஏற்றுக் கொண்டது. இதன் மேல் அமையும் சமூகத்திற்கு இங்கு அங்கீகாரம் உண்டு. பிற மனிதர்களுக்காக எந்த ஒரு மனிதனும் தன் வாழ்க்கையை விட்டுக்கொடுப்பது மேன்மை எனப்பட்டது.

இந்த விதிகளை அமைத்தவர்கள், அதை செயல்படுத்தியவர்கள் புதிது புதிதாக வரலாம். ஆனால் விதி மட்டும் மாறாது. அன்பின் கற்பித்தல்களை, மனித சமூகத்தின் நலனுக்காகத் துவங்கும் ஒருவன், இரத்த வெள்ளத்தை முடிவில் ஓடச் செய்திருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட செயல் - படைப்பாளி சக்கரத்தை கண்டுபிடித்தான். இரண்டாம் தரமானவன் அதனை பயன் கொள்ள சமூக விதிகளை உருவாக்கினான் என்பதைப் போன்றது. சமூகத்தின் மேம்பாட்டிற்காக, நாட்டின் நலனிற்காக என்று கற்பித்துக் கொண்டு எண்ணிலடங்கா தனிமனிதர்களுக்கு துன்பம் இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுலகில் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் மிகப்பெரும் கொடுஞ்செயலுக்கான காரணம் “பொதுநலத்” தத்துவம்.

ஒவ்வொரு தனிமனிதன் மீது திணிக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்குக் கூறப்படும் காரணம் அனைத்து தரப்பினருக்கும் ஏற்புடையது, நாட்டின் மேம்பாட்டிற்கு உகந்தது என்பதே ஆகும். பொதுநலத் தத்துவங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தீமைகளைவிட சுயநலத்தால் ஏற்பட்டிருக்கும் தீமை மிகவும் குறைவே. இன்னும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்; தன்னலம் கருதாச் செயலே மிகவும் மேன்மையான செயல் என நம்பும் வரை தொடரும்.

இதுவே பொதுநலத் தத்துவத்தை உயிர்பெற்று வளரச் செய்கிறது. அதன் பயனை பிறர் மேல் திணிக்கிறது. கூட்டு முயற்சிகள் மேன்மையைப் பேசும் பெருந்தலைவர்கள் வேற்றைத்துயும் கேட்பதில்லை, உங்களை மட்டுமே தான். ஆனால் அதன் பலனை அவர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள்.

எனக்குத் தெரிந்தவரையில் மனிதர்களால் பிற மனிதர்களுக்குச் செய்ய முடிந்த ஒரே சிறப்பான செயல் பிறரைத் தொந்தரவு செய்யாதிருப்பது தான். தன்னலத்தின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டிருக்கும் சமூகத்தின் போக்கை இப்பொழுது கூறுகிறேன். இது நம் நாடு. மாபெறும் சாதனைகள், மாபெறும் வளம், மாபெறும் விடுதலை கொண்டது. இது (அமெரிக்கா) தன்னலமற்ற சேவையாலோ, தியாகத்தாலோ, தீட்சையினாலோ (அ) பொதுநலத் தத்துவத்தின் இம்மி அளவு கலப்படம் கொண்டோ உருவானது அல்ல. இது ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் மகிழ்ச்சிக்கான உரிமையின் அடிப்படையில் அமைந்தது. அவனது தனிப்பட்ட மகிழ்ச்சி, மிக அந்தரங்கமான, மிகவும் தன்னலமான, மிகவும் தன்னை மட்டுமே சார்ந்த மகிழ்ச்சி. அதன் முடிவு உங்களின் மனத்திற்குத் தெரியும்.

இப்பொழுது இங்கு நடக்கும் போராட்டம் மிகவும் பழுமையானது. ஒவ்வொரு முறையும் மனிதன் உண்மையை உணரும் விளிம்பைத் தொடும் பொழுதும், மிகவும் கவனமாக அவன் அழிக்கப்பட்டிருக்கிறான். இதன்பொருட்டு எத்துனையோ நாகரிகங்கள் அழிந்து இருக்கின்றன. நாகரிகம் என்பது மனிதனை மனிதனிடமிருந்து விடுவிக்கும் ஒரு முன்னேற்றமே.

இவ்வாறாக ஹோவர்டின் வாதம் அமைந்தது.

ஒவ்வொரு படைப்பும் தனிச்சிறப்பானது. அதில் சிறந்தது, சிறப்பில்லாதது என எதுவும் இல்லை. ஒவ்வொருவரின் மனதிலைக்கேற்ப அது மனதை கவர்வதாகவோ வெறுக்கத்தக்கதாகவோ இருக்கும். ஆனால் படைப்பு என்பது மிகவும் தனித்தன்மையானது.

- இராம்குமார்

கனிம மற்றும் இயல் வேதியியல் துறை

இன்றைய நான்...

இன்று இப்போது முடிந்தது
எப்போதும் போலவே இதுவும் முடிந்தது

செய்தது என்ன என்று சிந்தித் தேன்
எதுவும் செய்யாததாகவே தெரிந்தது

கதிரவன் கூடக் களைத்த பின்
கட்டிலை விட்டு எழுகிறேன்

காற்றடித்தாலே களைக்கும் உடம்பு
முச்சு விடவும் காப்பி கேட்கிறது

கணிணியின் முன் கண்கள் உருஞும்
கால்கள் மட்டும் நகர மறுக்கும்

முச்சு விட ஊதியம் கேட்பவன் போல்
நேரத் தோணியை நேர்த்தியாய் நகர்த்தினேன்

பட்டியலிடப்பட்ட பஞக்களை
பறக்கவிட்டேன் தேநீர் விடுதியில்

வானம் சிவந்தால் போதும்
வெளியே செல்லும் வழி நோக்கி
உருஞும் பாதங்கள்

உள்ளூர் ஒரு மகிழ்ச்சி
உதிர்ந்து போன பகலை எண்ணி

சுதந்திர காற்றை சுவாசிக்கும் துடிப்பு
மலர்ந்து உறைந்த இரவைக் கண்டு

சரி! நாளை பார்க்கலாம் என்று
சரிந்தேன் கணவுப் படுக்கையில்

- நியாஸ் அஹமத் மதார்
பொருளாய்வு மையம்

விழிப்போமா இப்போதாவது???

இயங்கவில்லை என்னம்!!! எழுத்தாணியோ விரைந்தது!!!! எத்தகைய இடைவெளி!!! என்னத்தின் கோளாறு!!!! என்ன எழுதுவதோ??? தெரியவில்லை...முடிவிலி உலகம்!!! ஆழமிகு அண்டம்!!! என்னத்திற்கா பஞ்சம்????? கவிஞர் அல்லள் நான்!!! காவிரி பற்றியோ, மலைகளைப் பற்றியோ, நிலங்களையோ, திணைகளையோ பாட!!! வரலாற்று வல்லுநர் அல்லள் நான்!!!! அரசர்களையோ, நாடுகளையோ எடுத்துரைக்க!!! மொழியியல் ஆர்வலரும் அல்லள் நான்!!! அதன் வடிவங்களை அலச!!!!

எதைப்பற்றி எழுத????!!! நான் காதலி அல்லள்!!! காதலைப் பாட!!! கற்பனைவாதியும் அல்லள்!!! உண்மையை மறுக்க!!! ஆனால் அறிவேன் ஒன்றை!! உண்மையும் பொய்யே!! ஆம் மெய்யும் பொய்யே என்பதை அறிவேன்!!! ஆனால் இன்று வரை உணர்ந்ததில்லை!!! என்று உணர்வேன????? நிச்சயமில்லை!!! அறியேன் நான்!!! இத்தருணமும் நிலையில்லை என்பதை அறிவேன்... வேறென்ன அறிவேன் நிலையாமையைப் பற்றி??? அறியேன் நான்!!!

விரைகின்ற எழுத்தாணியைத் தடுக்க முடியவில்லை.... அது விரைகிறது எதைப் பதிவு செய்கிறோம் என்பதை அறியாமலே??? இது தெளிவின்மை அல்ல..... வெற்றிடமோ?? அல்லது அலை மோதும் என்னங்களோ??? விளங்கவில்லை!!!! எதைப்பற்றி எழுத????!!! வீணாடிக்கப்பட்ட இவ்வளவு மை..... ஒரு விளக்கத்தை தர வேண்டாமா??? இவ்வளவு எழுத்துக்கள் பயனில்லாமல் போகலாமா??...

இந்த எண்ணக் கலவரத் திலிருந்து என்னை நான் விடுவித்துக்கொள்ள முடியும்... ஆனால் ஆதரவற்ற சாலையோர குழந்தைகளையும், அவர்களது உணர்ச்சிகளையும் யார் விடுவிப்பார்?? தன்மானமத்தை இழந்த அந்த சிறுவர் சிறுமியரை, வருங்கால சமூக வடிவமைப்பாளர்களை யார் மீட்பார்??? சமீபத்தில் நடந்த அந்த நிகழ்வு என்னை வெகுவாகப் பாதித்தது!!! அதன் விளைவே இந்தக் கட்டுரை!!!!

சாலையோ சென்னையில் உள்ள அரும்பாக்கம்!! நேரம் சரியாகக் கூறவில்லை எனினும் கண்டிப்பாக இரவு 8 எட்டு மணிக்குமேல்!!! வாகனமிகுதி காரணமாக சிவப்பு விளக்கு போடப்பட்டிருந்த வேளையில் அந்தக் காட்சியை கண்டேன்... சென்னை பேருந்து ஒன்றில் பயணத்திலிருந்த என்னை ஒரு நிமிடம் சிந்திக்கவைத்த காட்சி... நாம் அனைவரும் ஒரு முறையேனும் கண்டதே!!!!

ஒரு பெண்; தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவள் அல்லள்!!! தனது குழந்தையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு, நான்கு சக்கர வண்டிகளில் இருந்தவர்களிடம் பிச்சை கேட்ட காட்சி அது!!!! அது என்னை வெகுவாக பாதித்தது என்று கூற இயலாது; அது போன்று நூற்றுக்கணக்கான காட்சிகளை பலமுறை பார்த்த காலங்களுண்டு!!!! இந்த காட்சி, சற்று மாறுபட்ட எண்ணத்தையோ அல்லது தாக்கத்தையோ நான் சென்ற பேருந்தின் நடத்துனரிடமும் ஏற்படுத்தி இருக்கலாம் என்றே தோன்றியது..

அந்தப் பெண் மட்டுமல்ல... அதைப் போன்று குழந்தைகளோடு தாய்மார்களும்,

தந்தைமார்களும் மாறி மாறிப் பிச்சை எடுக்கும் நிலைமை தற்போது சற்று அதிகம் (குறைந்த பட்சம் சென்னையில் அதிகமே) என்பதையும் அவர்கள்... பிற மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் இருக்கின்றனர் என்பதையும் நாங்கள் சென்ற பேருந்தின் நடத்துனர் கூறியது எனக்கு நேர்மையாகவே தோன்றியது!!!

தொண்டு நிறுவனங்கள் இவர்களுக்கு உதவுவதாகவும், இவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை வழங்குவதாகவும் அவர்கள் (பேருந்தின் நடத்துனரும் ஒட்டுநரும்) பேசிக்கொண்டனர். இது உன்மையா?? பொய்யா?? தெரியவில்லை!!!! இது மட்டுமில்லாமல் எவ்வளவோ சிறுவர்களை, கல்விக்கூடங்களில் இருக்கும் உணவகங்களில் வேலை செய்யப் பார்த்திருக்கிறேன்... அவர்கள் நிலைமையெல்லாம் என்ன??? இதற்கு யார் காரணம்???

எப்படியாயினும் தொண்டு நிறுவனங்களையும், ஒரு சில பணக்காரர்களையும் நம்பி, பல சிறுவர், சிறுமியரின் வாழ்க்கையும், அவர்களின் தன்மானமும் இருப்பதை எண்ணிய போது, சிந்திய இரு துளி கண்ணீரும் போலியோ??? இதற்கு காரணம் நானில்லை என்று கூறிய எனது மனசாட்சியே வெட்கியது!!!!

கண் முன் 'உணவு, உடை, உறையுள்' மூன்றையும் விட்டுவிட்டாலும் கூட, தன்மானத்தை இழந்து (இழுக்க நேர்ந்ததே அதை எண்ணுவதா??? தெரியவில்லை...) எதையும் செய்ய துணிந்த அந்த சிறுவர் சிறுமியரை என்று மனிதர்களாக்குவது?????.. போகட்டும் ... அவர்கள் விஞ்ஞானிகளாகவேண்டா; மருத்துவர்களாகவேண்டா....????

எப்போது அவர்கள் வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதம்???

இது தான் நமது பண்பாடோ, கலாச்சாரமோ, வாழ்க்கை முறையோ?? வாக்கு வங்கிகளை எடைபோடும், சமூகத்தை மறந்த அரசியல்வாதியின் கையில் எங்கள் சகோதர சகோதரிகளின் வாழ்க்கை இருக்கிறதே????!!!!!!

நான் எதைப்பற்றி எழுத?????!!!!!!

- பாரதி ராஜேஸ்வரன்
பொருட்கள் பொறியியல் துறை

வாழ்த்து அட்டை!!!

நாளை பிறக்கப்போகும்
நன்னாளை வாழ்த்திட,
நேற்றே எவனோ
எதையோ எழுதிவிட்டான்..!
அவன் யாரென்றே தெரியாது..
இருப்பினும்... கச்சிதமாய்
உன் சொந்தங்களை பாடுகிறான்..

அவன் யாரடா உன்
துணைவியை வர்ணிக்க??

அதுவும் உன் திருமண நாளில்!!

ஆனால் நீயோ..
வாழ்த்தக் கடன்பட்டும்,
வார்த்தைக்கு வக்கில்லாமல்..
நாடிச் செல்கிறாய்
வாழ்த்து அட்டைகளை..!

உன் துணைவியோ.. அந்த
வர்ண அட்டையின்
வசீகர வார்த்தை கண்டு
வகை வகையாய் சிரிக்கிறாள்..
வெட்கத்தில்..!

என்னவோ போ..!

- கோவிந்தராஜன், சே. பாலசுந்தர்
கருவியியல் துறை

WITH LOVE SINCE 1987

PROFESSIONAL CATERERS

Gruhapravesham, Nichyathartham, Poonal Kalyanam, Seemantham, cocktail parties, corporate get-togethers and all other functions

TOTAL MARRIAGE MANAGEMENT

from padikolam to kattusaadham including
printing of invitations, videography, photography, vadhyar & kasi yatra
samangal, decorations, seer bakshanam, musicians and more!!!

for details call 9845044470 / 9341844471

www.mouliscatering.com | www.marriagecatering.com

பிளாடோவின் உறவு...

எங்கோ இருந்துவிடு!
நீ இருக்கும் நிலைத்தில்,
ஒரு சதவீதமாய் அக மகிழ்ந்திருப்பேன்!

எந்தன் ஒவ்வொரு உறவுகளும் கூட,
எங்கெங்கோ தான் உள்ளன,
அவையவையாய்!
ஆனால் நீ மட்டும் தான்,
எங்கோ,
எல்லாமுமாய் இருந்து வருகிறாய்!

விட்டில் பூச்சியும், வானமுமாய்...
எனக்கு நீ...!
எந்தன் சிந்தனைகளில்
சிறகு விரிக்கிறேன்...

தமக்கையின் சாடல் சங்கீதங்களாய்,
எந்தன் சிறு தவறுகளையும் சீர்த்திருத்திவிடு!

காதலின் கணங்களில் கரைந்து விட்டேனோ...?
என ஐயப்பட, கடுகளேவனும் காதலிக்கவிடு...!

கடுகையும் பிரித்தனுக்களாக்கி பின்,
அதன் கால்பகுதி காமத்தில் மிதக்கவிடு!
உந்தன் மந்திரச் சொற்களால்,
அதனையும் மரிக்கச் செய்!

என்னின் மடத்தனங்களை,
மூன்றாமவளாய் என்னி நகையாடு!

தொடர்ந்த கேள்விகளும், குறும்புத்தனங்களும்,
மனதினை நெகிழுச் செய்ய,
எந்தன் மகளாகிவிடு!

நான் என்னையே மறந்த நிலையில்,
“அன்னையின் அருகாமை,
குழந்தைக்கு எத்தனை இதமோ”
அதனை மொத்தமாய் அளித்து விடு!

உயிர் உறவாடும் வரை
எனை நிரம்பிய நட்பினில்
நிலைக்க நீ வைத்து விடு!

- பூநாத்
வான்வெளித்துறை

வேண்டுகோள்

அம்மா, அப்பா - வணங்கு
 அன்பு, பண்பு, பாசம், நேயம் கொள்
 ஊடல், மோதல், காதல், போகம் தவிர்.
 நட்பை வளர்த்துக் கொள்
 எதிரி, துரோகி ஆகாதே, உருவாக்காதே.
 அழகு அழியும்
 அன்பு அழியாது
 அது தான் உறவு - ஆதலால்,
 பிரிவை தவிர்த்து
 அன்பை வளர்த்து
 அறிவு தீபம் ஏற்றி
 உறவை மேம்படுத்து.
 உரிமை, உடைமை கொண்டாதே
 கடமை தவறாதே
 பலனை எதிர்பாராதே.
 பெண்மை போற்று
 ஆண்மை தவறாதே
 மென்மை-யாய் உரையாடு
 நன்றி மறவாதே.
 வேகம் தவிர்
 விவேகம் கொள்
 உண(வு)வில் வெண்மை தவிர்
 உடல், மன(ம)தில் உறுதி, தூய்மை கொள்
 சினம் தவிர
 பணம் தேடாமல்
 குணம் தேடு.
 பாடல் பாடு
 தாளம் போடு
 கவிதை எழுது
 கீதம், இராகம் இரசி
 மழலை மொழியில் உன்
 முதுமை தொலை
 புதுமை வளர்த்துக் கொள்
 வானம் போல் உயர் எண்ணம் கொள்
 கடல் போல் ஆழமாய் யோசி
 முகில் போல் பலன் கொடு
 அருவியில் நீராடு
 தனிமையில் இனிமையை அனுபவி
 கடுமையான வெயில்(ல)விலும்
 நிழல்(ல)லாய் இரு.
 வறுமை தீர்த்து
 பசுமை பெருக்கி
 ஏழுமை நழித்து
 தாகம் தீர்த்து
 பசிக்கு புசிக்கக் கொடு.

இளமையில் கல்
 முதுமையில் கற்பி
 உன்மை உரை
 பொய்மை தவிர்
 நேர்மையாய் இரு
 வாக்கு தவறாதே
 எளிமையாய் இரு
 மதம் மீது மதம் கொள்ளாதே
 சுதந்திர பறவையாய் பறந்து திரி
 புறம் பேசாதே - தினமும்
 அகம் ஆய்வு செய்
 களாவு போகாதே
 காவல் காத்துக் கொள்
 பழமை கா
 புதுமை படை
 இன்னா செய்தார்க்கும்
 நல்லது செய்
 பிற உயிர் காக்க
 குருதி, புலன் தானம் செய்
 பெரியோருக்கு பணிவுடனும்
 சிறியோருக்கு கணிவுடனும்
 உதவி செய்
 அண்டைக் காக்கா
 சண்டை தவிர்
 மன்னிப்பின் மேன்மை-யை பறைசாற்று
 அமைதி அலை பாயும்.
 நாள்தோறும் ஆய்வு செய்
 நேற்று பற்றி கவலை கொள்ளாமல்
 நாளை என்று தள்ளி போடாமல்
 காலம் தவறாமல்
 இன்றே இனிதே செய், பின்
 ஒய்வு கொள்
 முதல் முடிவை பற்றி கவலை கொள்ளாதே
 தோல்வி கண்டு துவளாதே
 வெற்றி உன்றே
 நலம், வளம், பலம் பெற்று பவனி வருவாய்
 புக(ழ்)முக்கு மயங்காமல்
 இக(ழ்)முக்குத் தயங்காமல்
 கவலை-யை களைந்து
 வேதனை-களை
 சாதனை-யாய் மாற்றி
 திட(ம்)மான மனம் கொண்டு
 உன் கன(வு)வினை நன(வு)வாக்கி
 புத்துலகம் படைக்கப் புறப்படு.

- சங்கர் தேவராஜ்
 கனிம மற்றும் இயல் வேதியியல்

உனக்கும் பிடிக்கும்...

உன் சிரிக்கும் மென் இதழ் எனக்குப் பிடிக்கும்
 என் உயிரைக் கொல்லும்
 உன் கண் பார்வை எனக்குப் பிடிக்கும்
 கார்மேகத் தையும் கலங்கவைத்த
 உன் கூந்தல் எனக்கு பிடிக்கும்
 பார் உலகில் படாமல் பறக்கும்
 உன் பாதங்கள் எனக்குப் பிடிக்கும்
 சின்னஞ் சிறு வண்டுகளும் வருடும்
 உன் பூ விரல்கள் எனக்குப் பிடிக்கும்
 எனக்கு தெரியும், நான் பொய் சொல்வது
 உனக்கு பிடிக்கும்..

கவிதை

முடியாத கவிதையாய் நான் உன்னால்...
 நீ முடித்து வைப்பதற்காக இல்லை
 நான் முடித்துக் கொள்வதற்காக!
 நிழல் நிஜமாகலாம்
 ஆனால்
 என் நிஜம் கூட
 உன் நிழலாய் இருக்கிறேத!

அடிமை!

திரும்பிப் பார்க்கிறேன் நீ வருகிறாய் என்பதற்காக இல்லை...
 என் நிழலாவது என்னுடன் வருகிறதா என்று பார்ப்பதற்கு...

நிலா

என்னவள் நிலா அல்ல
 ஏனென்றால்..
 நிலாவிடம் குறை உள்ளது
 பிறையாக!

பெயர்

வாசிக்கிறேன் உன் பெயரை
 வார்த்தைகளால் அல்ல
 உன் கூந்தலின் வாசனையால்!

- கோ. கணேஷ்குமார்,
 பொருட்கள் பொறியியல்

நான் பார்த்தவரை புவனா -(தொடர்க்கதை பாகம்-4)

இதுநாள் வரையில் இவர்கள் யாரென்றே புவனாவுக்குத் தெரியாது. புவனாவுக்குத் தூரத்துச் சொந்தமாம். ஜனார்தனம் அவரது மனைவி மரகதம் மற்றும் இவர்களது ஓரே மகன் முருகேஷ். முருகேஷ் ஆறாம் வகுப்பு படிக்கிறான். வகுப்பில் முதல் ஜந்து இடங்களில் தேர்ச்சி பெறுவான். புவனாவுக்கு இவர்களது புதுவரவு சற்று நெருடாலக இருந்தது. ஏற்கனவே தான் அம்மாவின் பெண்ணா இல்லை அப்பாவின் பெண்ணா என்று குழப்பம். இதில் புதிதாக வந்த உறவினர்களிடம் என்னவென்று குதூகலிப்பது. எனினும் இங்கிதம் கருதி, புவனா மெல்லத் தன் தனி அறையில் இருந்து வெளியே வந்தாள்.

ஜனார்தனம் மாமாவென்றும், மரகதம் தனது அத்தையென்றும் அப்பா வழியில் தூரத்து சொந்தம் என்றும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார் புவனாவின் அம்மா. புவனாவின் மாமா நீதிமன்றத்தில் பணிபுரிகிறார். அவர்களது திருக்குமரன் முருகேஷ் புவனாவிடம் பேச்சுக் கொடுத்தான். 'குட் மார்னிங் அக்கா' புவனா தனக்கே உரிய புன்முறுவலுடன் 'ஹாய்! குட்மார்னிங்' என சொல்லிக் கொண்டே தனது மாமா, அத்தைக்கும் வணக்கம் தெரிவித்துக் கொண்டாள். நேற்று வரையில் அம்மாவைச் சார்ந்திருந்த புவனாவிற்கு இன்று திடீர் முதிர்ச்சி. உறவினரின் வருகைதான் காரணம் என்று நீங்கள் நினைக்காதீர்கள். காரணம் என்னவென்று உங்களிடம் முன்பே சொல்லி இருக்கிறேன். எனினும் புவனாவைப் பற்றி நான் சொல்லச் சொல்லச் சூங்களுக்குப் புரியும். வழக்கம் போல் கல்லூரிக்கு ஆயத்தமானாள்.

'என்ன புவனா... இன்னைக்கு கூடவா காலேஜ் போகனும்... ஒரு நாள் லீவு போடக் கூடாதா' என அப்பா சமையலறையில் இருந்து கொண்டே கேட்டார். அவர் இவ்வாறு வந்தவர்களில் காதுபடக் கேட்டார். அவர் இவ்வாறு வந்தவர்களின் காதுபடக் கேட்டதின் நோக்கமே புவனா மறுத்துப் பேசக் கூடாது என்றுதான். புவனா மயங்கி விழுந்தது வந்தவர்களுக்குத் தெரியாது என்று புரிந்து கொண்டாள். புவனா சற்று யோசிப்பது போல் பாவனை செய்து கொண்டே இல்லப்பா, இன்னைக்கு எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு, முடிஞ்சா சாயங்காலம் சீக்கிரமா வரேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே தலை முடிந்தாள்.

முன்பெல்லாம் புவனா கல்லூரியில் என்ன வேலை என்று தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டுப் போவாள். ஆனால் இப்பொழுது மழுப்பலான பதிலாக பேசலானாள். அவளது அம்மா அப்பாவிடம் அளவு கடந்த கோபம். தன் பிறப்பைப் பற்றிய உண்மை அறியலாம் என எத்தனித்த போது எங்கிருந்தோ உறவினர்கள் வந்து விட்டார்கள்.

'அதில்ல புவனா, இவங்க ஒரு கல்யாணத்துக்காக வந்திருக்காங்க. கொஞ்ச நேரத்துல கிளம்பிடுவாங்க. நாங்க தான் ஓட்டு உறவு இல்லாம இருந்துட்டோம்... இனிமேல் நீயாவது குடும்பத்துல கலந்துக்குவன்னு...' என அம்மா கண்ணீர் மல்க. 'அப்படியெல்லாம் பேசாதீங்க மதனி' என உடனே அத்தை பதிலளித்தாள்.

இன்னைக்கு கொஞ்ச நேரம் இரேம்மா' என மாமா புவனாவிடம் கேட்டுக் கொண்டார். இதற்கு வாண்டு வேறு சிபாரிசு செய்தான். 'அக்கா பள்ளீஸ் இருங்களேன்' என்றான்.

புவனாவுக்குக் கல்லூரி போகவே மனமில்லை. இவர்கள் கேட்டதும் உடனே ஒப்புக்கொள்ளாமல் சிறிது பாசாங்கு செய்தாள். ஆனால் உள்ளூர மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. எப்படியும் இவர்கள் போன பிறகு அம்மா அப்பாவிடம் கேட்டு விடலாம் என்ற தீர்மானத்தோடு கொஞ்சம் பிரு செய்து கொண்டே புவனா ஒப்புக் கொண்டாள்.

முருகேஷ் மெல்ல புவனாவிடம் பேசலானான். தனக்கு கணக்கு நன்றாக வரும் என்றான். 'அக்கா, நீங்க எது வேணாலும்

கேளுங்க, நான் கரெக்டா பதில் சொல்வேன், பதினெஞ்சாம் வாய்பாடு வரைக்கும் எனக்கு நன்றாக தெரியும்' என பெருமை அடித்துக் கொண்டிருந்தான். புவனாவிற்கு அவன் பேச்சில் ஈடுபாடு இல்லை என்பது அவள் அங்கீகரித்தோ மறுத்தோ பேசாதிருந்ததில் தெரிந்தது. இதை இவனும் உணர்ந்தவனாய் என்ன அக்கா, ஒரே மூட் அவுட்டா இருக்கீங்க.'

புவனாவை நன்றாக புரிந்து கொண்ட அம்மா, 'முருகேஷ், அக்காவிற்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லை' எனக் காப்பாற்ற வந்தாள். அம்மாவைப் புறக்கணிக்கும் நோக்கில் 'அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை, கொஞ்சம் யோசனையாக இருந்தேன்' என்றாள் புவனா. மகளின் மனவோட்டத்தை புரிந்தவனாய் வந்தவர்களிடம் ஒரு வழி வழிந்துவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறினாள். மெல்ல மெல்ல கலகலப்பாகப் பேசுத்துவங்கினாள் புவனா. சுமார் ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல் கதை அடித்திருப்பார்கள்.

'புவனா, ஆட்டோ வந்தாக்சி, எல்லோரையும் வரச்சொல்' என அப்பாவின் குரல் கேட்டது. நேற்று வரை புவனா துள்ளிக் கொண்டு வேலை செய்தவள், இன்றோ மெல்ல எழுந்து கையில் கிடைத்த இரண்டு பையை தூக்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

ஒரு வழியாக மூவரும் இடத்தை காலி செய்துவிட்டார்கள் என்று பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டாள் புவனா. 'அம்மா.. அப்பா.. உங்ககிட்ட நான் கொஞ்ச பேசனும்' என்றாள்.

புவனாவின் குரலில் எந்த தமுதமுப்பும் இல்லை. மிகவும் தீர்க்கமாக பேசினாள். எங்கிருந்து இத்தனை மாற்றம் என இருவரும் பிரமித்துப் போனார்கள். இருப்பினும் சுதாரித்துக் கொண்டு, நீ என்ன கேட்க போரேன்னு தெரியும் புவனா' என அப்பா ஆரம்பித்தார். 'காலேஜால நேத்து நீ மயங்கி விழுந்ததைப் பார்த்து மத்தவங்க வேணா நீ ரொம்ப வீக்குன்னும், அதுக்கு ரத்தம் கொடுத்ததுதான் காரணம்னும் நினைக்கலாம். ஆனா நாங்க அப்படி நினைக்கலை.' அப்பாவுக்கு வார்த்தை வரவில்லை. அம்மா தொடர்ந்தாள். பெண்கள் ஆண்களைவிட மனதில் உறுதி கொண்டவர்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

'இதுநாள் வரைக்கும் உங்கிட்ட உண்மையை மறைச்சதுக்கு காரணம் உளவியல் ரீதியானதுனு சொன்னா நீ புரிஞ்சுக்குவேன்னு நாங்க நம்புறோம். இப்பகுட நாங்க சொல்லியிருக்க மாட்டோம். ஆனால் நீயே கண்டுபிடிச்சுட்ட.'

'குத்தி வளைச்சு பேசாம் விஷயத்தை சொல்லுங்களேன்' என்றாள் புவனா. நன்றாக கவனியுங்கள் புவனா முன்பு போல் அம்மா என்று வாக்கியத்தை முடிக்கவில்லை. இதை புவனாவின் அம்மாவும் கவனிக்காது இல்லை.

'நானும் உங்க அப்பாவும் கல்யாணத்துக்கு முன்னாடியே உறவுக்காரங்க. கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி அறிமுகம் இல்லையானாலும், எங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் ஆகும் வாய்ப்பு இருக்குன்னு தெரியும். நம்ம பரம்பரையிலேயே காலேஜ் வரைக்கும் போன முதல் ஆள் உங்க அப்பாதான்' என்றாள் அம்மா.

இத்தனை நேரம் அம்மா பேசியதில் கொஞ்சம் மனம் இளகிப்போயிருக்குமோ என்னவோ, அப்பா பேசலானார் 'எனக்கு வேலை கிடைச்சவுடனே கல்யாணப் பேச்சு வந்தது. நாங்க எதிர்பார்த்ததைப் போலவே உங்க அம்மாவைப் பேசி முடிச்சாங்க. என்னைவிட உங்க அம்மா நல்லா படிப்பா. அதனாலேயே அவ ஆசைப்பட்டபடி, மேற்படிப்பு படிச்ச முடிச்ச பின்புதான் கல்யாணம்னு கட்டாயமாச் சொல்லிட்டேன்.' அம்மா தொடர்ந்தாள் 'நான் படிச்ச முடிக்கும்போது எங்கப்பா தவறிட்டார். அதுக்கப்பறும் நானும் உன் பாட்டியும் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டோம். எனக்கு உடனே வேலை கிடைச்சாலும், சுமாராத்தான் சம்பளம். என்னதான் உறவுக்காரங்கள்னாலும், ஏதேதோ காரணம் சொல்லி இவருக்கு வேற பொன்னை கல்யாணம் பண்ணிவைக்கப் பாத்தாங்க. எனக்கு வேற வரன்கூட ஏற்பாடு பண்ணினாங்க. ஆனா நான் பிடிவாதமா உங்கப்பாவைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்குவேன்னு சொல்லிட்டேன். அதுபோலவே உங்கப்பாவும் என்ன ஆனாலும் என்னைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிப்பேன்னு

சொல்லிட்டார்'

'பணம்தான் எங்க கல்யாணத்துக்கு தடைன்னு, அதை பெரிய விஷயமா பண்ணி எங்களை பிரிக்கப் பார்த்த உறவே வேண்டாம்னு நாங்க தனியா வந்துட்டோம்' என்றார் அப்பா. தான் எடுத்த முடிவு மிகச்சரியானதென்பதை வலியுறுத்தும் பொருட்டு அவரது குரல் கண்ணிரனப்பட்டது.

'தனியா வந்ததுக்கு அப்புறம்தான் தெரிஞ்சது, உறவுகளின் முக்கியம். இருந்தாலும் கொஞ்ச நாள்ல பழகிப் போச்சு' என்றாள் அம்மா.

'கல்யாணத்துக்கப்புறம் எங்கம்மாவும் கொஞ்ச நாள்ல இறந்துட்டாங்க. ரொம்ப நாளாகியும் எங்களுக்குக் குழந்தை பிறக்கலை. மெடிக்கல் டெஸ்ட் பண்ணிப் பார்த்தப்போ, என்கிட்டதான் பிரச்சனைன்னு தெரிய வந்தது', அம்மாவின் குரலில் வந்த தழுதழுப்பை உணர்ந்த அப்பா தொடர்ந்தார், 'அப்படியெல்லாம் ஒன்னும் இல்ல உங்கம்மா கொஞ்சம் வீக் அவ்வளவுதான். இருந்தாலும் உங்கம்மா எனக்கு ஏதோ தப்பு பண்ணிட்டோம்னு மனசல பாரமா இருப்பான்னு நினைச்சேன். ரெண்டு பேரும் மனம் விட்டு பேசினோம். அப்புறம் ஒரு மருத்துவமனைக்கு போய், செயற்கை கருஹுட்டலின் மூலம் பெறும் குழந்தை பற்றி ஆலோசிச்சோம். உண்மையைச் சொன்னா உன்னைப் பெத்தெடுத்த அம்மா யாருன்னுகூடத் தெரியாது. ஆனா எங்களுக்கு தெரிஞ்ச டாக்டர்ன்னால் உங்கம்மாவோட சாயலுக்கு ஏத்தமாதிரி ஆளை தேர்ந்தெடுத்திருக்காங்க. அதனாலதான் நீ கொஞ்சம் அம்மா சாயலில் இருக்க. நீ வந்ததுக்கப்புறம் நீ தான் எங்க உலகம். அதனால உனக்கு புவனான்னு பேர் வைச்சோம்.'

இவர்களின் எண்ண ஒட்டத்தைச் சொல்லாமல், உரையாடல்களை மட்டுமே சொல்லியிருக்கிறேன். இதுநாள் வரையில் இந்த வீட்டில் இப்படி ஒரு அமைதி நான் பார்த்ததில்லை. யாரும் யாரையும் கண்ணோக்கிப் பார்க்கவில்லை. அனைவரது கண்களிலும் நீர். என்னைப் பொருத்தவரையில் உணர்ச்சிகளை நீக்கிய பின் உள்ள சொற்களுக்கு வலுவில்லை; ஏன்... பொருளில்லை என்று கூடச் சொல்லுவேன். தயவு செய்து என்னை மன்னிக்கவும். புவனாவின் அம்மாவும் அப்பாவும் இதைப் பற்றிச் சொல்லும்போது மிகுந்த மனவேதனையில் இருந்தார்கள். அதை என்னால் சொல்ல இயலவில்லை. இது போன்ற நிகழ்வுகளை நீங்கள் எங்கேனும் பார்த்திருப்பீர்கள். அதன் துணை கொண்டு இக்கதையில் உள்ள நிகழ்வுகளைப் பொருத்திப் பாருங்கள். சொற்களின் வலு புரியும். நீங்கள் புரிந்துகொள்வீர்கள் என நம்புகிறேன்.

மெளானத்தைக் கலைக்கும்படியாக ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பின் புவனா பேசினாள், 'அம்மா' இந்த ஒரு வார்த்தை புவனாவின் அம்மாவிற்கு பெருமகிழ்வைத் தந்தது. பக்கத்தில் இருந்த மகளை கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டாள். அனைவரும் கண்ணீரில் கரைந்து போயிருந்தனர்.

- தொடரும்

- இராம்குமார்
கனிம மற்றும் இயற் வேதியியல் துறை

திசைகளின்றி...

நீ வலி மறைத்து உதிர்த்த இறகுகளில்,
மைதொட்டு எழுதிய பக்கங்கள் தொலைந்து விட்டன.
தேட பயமெனக்கு,
இறகுகள் மட்டும் இன்னும் கைகளில் பத்திரமாய்...
யாராகவோ மாற,
திசைகள் விளங்காமல்,
முட்டி மோதி ஓடியதால்
நிறம் மாறி விட்டேன்.
அரை உறக்க நேரத்தில்,
எதார்த்தம் மீறும் அந்த ஒரு நொடியில்,
விழிமேல் படரும் மௌனம் மட்டும் புரிகிறது.
வலிகள் பொய்யென நீ எப்போதோ சொன்னது,
இன்னும் மந்தமாய் ஒலிக்கிறது.
தொலைந்து போன உணர்வுடன்,
கரையில் விழுந்து கிடக்கிறேன்.
ஆழத்தில் புதைந்திருக்கும் ஏதோ ஒன்றை,
அலைகள் கொண்டு வருமென நம்பி.
கறைகள் நீங்கும் வரை,
முகமூடி தொலைத்து,
கண்மூடிக் கிடக்க....

- அரவிந்த் ராஜா
பொருட்கள் பொறியியல்

ஞங்குச் சண்டை "சரியுமா?!"

அப்பத்தா இறந்துவிட்டாலென
அலறலும் இல்லை!
அய்யோ... அம்மாவென யாரும்
பதறவும் இல்லை!

உற்றார் உறவினரென
ஒன்று கூடினர்!
ஓரிரு நாழிகைக்கு மட்டும்
ஊன்று தேடினர்!

பாசம் காரணமாகக்
கண்கள் துளி விட்டனவோ...
பொய்யோ மெய்யோ அவை
சரியாய் சொட்டினவே!

மாலை மரியாதைகளெல்லாம்
பாதங்களில் சமர்ப்பணம்!
இந்தக் கலியுக்காலத்திலும்
நடப்பதவள் கொடுப்பினம்!

எழவும் கூடிட இங்கு
இலை"விரித்து ஆடுகிறது!
இரவும் ஓடிட சீட்டுகள்"
பாய் விரித்து புரள்கிறது!

பின்ததிற்கு துணையென்று
வட்டமிட்டு அமர்ந்துவிட்டு..
வெற்றிலை அரைத்தவாரே
வெட்டிக்கதை ஏனோ.. பெண்கள்!

வாய்க்கரிசி போடும்போது மட்டும்
மாரில்தட்டி அழுதுவிட்டு..
அந்த பெண்ணரசி போகும்போதே
மொத்த துக்கமும் தூரப்போகுதே..!

எமன் வந்து அழைத்ததால்
சென்றாளோ... பிள்ளை,
எவனும் வந்து அணைக்கவில்லை
எனச் சென்றாளோ...?!

உண்மை நிலை
அறிவதற்குள் ஊதிவிட்டார்கள்..!
எரியும் சூளை
அணைவதற்குள் திரும்பிவிட்டார்கள்..!

போனது போகட்டுமென
நினைத்தார்களோ என்னவோ..
பொன்னும் பொருளும் அதற்குள்
பிரிவைக் காண்கிறது..

பங்குச் சந்தை சரிவெல்லாம்
ஓரு பக்கம் இருக்கட்டும்..
"பங்குச் சண்டை" சரியுமா?!

இறைவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்!

திடீர் சாமி!

எனை பெற்ற மண்ணுக்கும்
அவள் தோழிக்கும்
பத்து மைல் தூரம்..
தினமும் வேலையாக
இப்பாதையைக் கடக்கிறேன்..

[திங்கட்கிழமை]

இன்று, எனக்கே ஆச்சர்யம்..
காரணம்.. ஓர் திடீர் சாமி!
அதுவும் ஊரிலிருந்து கிளம்பிய
ஆறாவது மைலில்..!
நேற்று வரை இல்லையே,
இன்றெப்படி?? - என
மூளைக்குள் முடிச்சுகள்
முடியத் தொடங்கின..

வியப்பில் ஒருவனை
விளித்து விசாரித் தேன்..
விமுந்து விமுந்து சிரிக்கத்தான்
அவன் பதிலுக்கு விவரித்தான்,
வடக்கில் சூறாவளியாம்,
இடித்த இடியில்
இமயமே பெயர்ந்ததாம்..
உச்சிப் பாறை ஒன்று
காற்றோடு வந்ததாம்..
நான் கல்லல்ல கடவுளென
அதுவே சொன்னதாம்..
இப்பாறையில் தேங்கியிருந்த
நீர் தான் வழிந்து,
மழையாய் பெய்து
நேற்றிங்கு நிலத்தை நனைத்ததாம்..

இதென்னடா வேடிக்கையென
நான் நினைப்பதற்குள்,
“உங்களுக்கு விவரமே தெரியாதா..?
ஓ! நேற்று ஞாயிறுல்ல..
அதான் தெரியல்..”

என்று முடித்தான்.

அட பாவிகளா..!
ஞாயிறு என்றால்
வேலைக்குத்தான்டா விடுமுறை..
மூளைக்குமா விடுமுறை??
என்ன பேசுகிறீர்கள்..?
வடக்கில் அடித்த சூறாவளிக்கு
தெற்கிலென்னா வேலை??

உங்களிடம் என்ன சொல்லி
புரிய வைப்பேன்..
இது பல மைல்கள்
தாண்டி வந்த சாமியல்ல,
ஒரு மைல்கல்
மாண்டு வந்த சாமியென்று!

ஒருவன் அங்கு
மூளை இறந்தும்
இருதயம் அளிக்கிறான்!
நீங்களோ இங்கு
மூளை இருந்தும்
இறைவன் பெயர்
சொல்லி அழிக்கிறீர்கள்..!

ஓன்று மட்டும் நிச்சயம்..
மூடநம்பிக்கைக்கு “ஆஸ்கார்” வழங்கினால்
மொத்தமும் உங்களுக்குத்தான்..!

- கோவிந்தராஜன், சே. பாலசுந்தர்,
கருவியியல் துறை.

வெற்றியின் ரகசியம்

வெற்றியின் ரகசியம் உங்களுக்காய்...
உங்களிடம் குறைகளை யோசியுங்கள்!
நிறைகளை நேசியுங்கள்!
உறக்கத்தில் கண்முடினால் விழித்திரையில் ஓட்டும் கல்வியின் கால்கள்!
அறிவுப்பசி இருக்க வேண்டும்!

அட்சய பாத்திரமாய் நீயே மாறவேண்டும்!
 எல்லோர் பாதையும் சரியென்று பின்பற்றாதே...
 உன் பாதையில் உனக்கான இலட்சிய மைல்களை எண்ணு...
 அதன்பின் புறப்படு!

நீ எழுந்து நின்றால்,
 இமயமும் உனக்குத் தலை வணங்கும்;
 சூரியனும் உனக்கான இரவினில் உதிக்கும்;
 உன் பாதங்கள் நடக்கத் தொடர்பினால்...
 பாதைகள் மறுப்பதில்லை!
 நீ நட... வெற்றி தேவதை உன்னைத் தேடி வரும்...
 ஆம்! வெற்றி தேவதை நிச்சயம்
 உன்னைத் தேடி வரும்!

- கணபதி. எம்
 கனிம மற்றும் இயல் வேதியியல்

ரோஜா - நங்கை

அழகின்
 பிறப்பிடம் - அவள்

அன்பின்
 அடைக்கலம் - அவள்

அதிசயத் துடன் கூடிய
 ஆச்சர்யமவள்

பச்சை கம்பளத்தின் மேல்
 பனித் துளி படர்ந்த
 பாவை - அவள்

நாணத் தின்
 நாயகி
 நயங்கொண்ட
 நங்கை

சிவந்திருக்கும்
 செவ்விதழின்
 சொந்தக்காரி
 சொக்கி இழுக்கும்
 சிவப்பு ரோஜா அவள்

மாலைச் சூரியனின்

மடியில் விழுந்தவள்
மங்கலக் கோலம் தரித்தவள்

மதியில் புகுந்து
மயக்கம் தரும்
மங்கை அவள்

சமாதானத்தின்
சின்னமவள்
சரித்திரத்தின்
சித்திரமவள்

பளிங்குச் சிலைபோல்
பளிச்சென்று சிரிக்கும்
வெள்ளை ரோஜா அவள்

இதயமாய்
இருக்கும் உன்னை என்
இதயத்தில் வைக்கிறேன்
இன்பங்கள் பெருகி
இனிமையாய் வாழ!

-மூர்த்தி, விஸ்வநாதன்,
கனிம மற்றும் இயல் வேதியியல் துறை
தனிமை !?

துளித்துளியாய் மழை!
தூரத்தில் வானம்!

ஏகாந்த இரவு
எல்லையில்லா சுதந்திரம்!
இருந்தும் ஏதோ குறை!

நலமாய் இருக்கிறாயா? என்று கேட்க
நண்பன் இல்லை!
சாப்பிட்டாயா? என்று கேட்க
சகதோழி இல்லை!

தனிமை, இனிமை என்று
யார் சொன்னது?

நேற்று இப்போதில்லை
நாளை என் கையில் இல்லை

இதோ இந்த நொடி
என்னுடையது!

ஏன் இந்த தனிமை வெறுமை!

மறுபடியும் பிறப்பேனா?
தெரியாது!

மாணிடனாய் பிறப்பேனா?
அதுவும் தெரியாது?

தெரிந்த தெரியும்
இக்கணத்தில்
இருளாய் வாழ என்ன அவசியம்!

மனதார மனிதர்களை மதி!
மகிழ்வுடன் பிறரையும் மகிழ்வி!
தான் என்ற அகந்தை அழிபு!
தனிமை வேறு!

கணநேர வாழ்வில்
கவலை ஏன்?
கண்ணீர் ஏன்?

வாடி நிற்பதால்
வாழ்வில் சாதிப்பதென்ன?

தனிமை வேறு!
நம் வாழ்வை
நமக்காக
நாமே வாழலாம் வா!

∫ வேல்மதி
கருவியியல் துறை

உறையுரில் இருந்து மதுரை வரை

இன்று

இருள் முற்றிலும் விலகிவிடாத அதிகாலை நேரம்! அந்த அதிகாலையில் குளிரையும் பொருட்படுத்தாது நாங்கள் இருவரும் சுற்றுலா செல்வதற்காக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தோம். சித்தன்னவாசல் ஓவியங்களைக் காணும் எங்கள் நீண்ட நாள் ஆசை இன்று நிறைவேறப் போகிறது என்ற ஆர்வத்தோடு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டோம். மிகுந்த உற்சாகத்தோடு நடந்ததனால் பத்து நிமிடத்தில் கடக்க வேண்டிய பாதையை ஜந்தே நிமிடத்தில் கடந்து துவாக்குடி பேருந்து நிலையத்தை வந்தடைந்தோம்!

கிழக்கும் மேற்குமாய்ச் செல்லும் திருச்சி தஞ்சை நெடுஞ்சாலையில் அமைந்திருந்தது அந்த துவாக்குடி பேருந்து நிலையம். நிலையத்தில் நகரப் பேருந்துகள் ஏதும் இல்லாததால், தஞ்சையிலிருந்து வரும் திருச்சி பேருந்தை எதிர்பார்த்து கிழக்கு திசையை நோக்கியவண்ணம் ஆவலுடன் காத்துக் கொண்டிருந்தோம். சாலை போக்குவரத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் செந்நிற விளக்கு போல தோன்றிய கதிரவன் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மெல்ல மெல்ல மேலே எழும்பி பொன்னிறம் பெற்றுத் திகழ்ந்தான். அந்த அற்புதக் காட்சியை ரசித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், காற்றை கிழித்துக் கொண்டு ஒரு வண்டி வருவது தென்பட்டது.

’இதோ வந்துவிட்டது பேருந்து . . . , இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் திருச்சி மத்திய பேருந்து நிலையத்தை அடைந்து விடலாம் . . . ’ என்று நினைப்பதற்குள் ஏமாற்றம் தரும் விதமாக புலனாயிற்று அது ஒரு லாரி என்று. ஆனால் சுற்றும் எதிர்பாராத விதமாக, லாரியின் மறைவில் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த பேருந்து, லாரியை முந்திக் கொண்டு எங்களை உரசிவிடுவதுபோல் பேருந்து நிறுத்தத்தில் வந்து நின்றது. வேகமாக சென்று கெண்டிருந்த பேருந்து நாங்கள் கை காட்டாமலேயே நிறுத்தத்தில் வந்து நின்றதன் காரணத்தை விளக்கும் விதமாக, ஒருவர் மூட்டையுடன் பின் பக்கப்படி வழியாக இறங்கிக் கொண்டிருக்க, நாங்கள் சுற்றும் தாமதிக்காமல் முன் பக்கப்படியில் தாவி ஏறிக்கொண்டோம். அடுத்த நிமிடமே வண்டி கிளம்பி காற்றாய் பறந்தது.

நடத்துனரிடம் டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டு, சாளரம் ஒருவர் அமர்ந்திருந்த அந்த மூன்று நபர் சீட்டில் சென்று அமர்ந்தோம். அமர்ந்ததுதான் தாமதம் அதற்குள் பேருந்து தேசியப் பொறியியல் கல்லூரியை நெருங்கிவிட்டிருந்தது. வெளிப்புறக் காட்சிகளை நாங்கள் ரசித்துக் கொண்டு சென்றுகொண்டிருக்க, திடீரென கண்ணில் பட்டது ஒரு சாலையோரக் கோவில்.

”ஆகா! இந்த சித்தன்னவாசல் குடைவரைக் கோவில்தான் எவ்வளவு பழையானது. அதிலுள்ள ஓவியங்கள்தான் எவ்வளவு அற்புதமானவை! இந்த ஓவியத்தை தீட்டியவர்தான் எவ்வளவு திறமைசாலியாக இருந்திருப்பார்! இந்த வண்ணங்களை எல்லாம் எங்கு திரட்சியிருப்பாரோ! ஏற்தாழ ஆயிரத்து இருநூறு வருடங்களாகியும் அழியாமல் இருக்கிறதே. இப்படி ஒரு ஓவியத்தை வரைவது எவ்வளவு கடனமான செயல். அதிலும் மலையை குகையாக குடைந்து அதன் மேல்தளத்தில் ஓவியம் வரைவதென்பது எனிதில் செய்யக் கூடிய காரியமே அல்ல. இவ்வளவு கடனப்பட்டு இந்த ஓவியத்தை வரைவதற்கு, ஏதேனும் மிகவும் வலுவான காரணமோ அல்லது அதிசய நிகழ்வோதான் தூண்டுதலாக இருந்திருக்க வேண்டும்! ”

திடீரென ”தம்பி. . . !” என்று குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு கற்பணையிலிருந்து மீண்டு வந்த நான் சுற்றுமுற்றும் பார்க்க உண்மை விளங்கியது. கற்பணைதான் எங்கோ சென்றுவிட்டது . . அந்த சாலையோரக் கோவிலும்தான்!

அன்று

(சிலப்பதிகாரம் - புகார்க் காண்டம் - நாடு காண் காதை)

வான்கண் விழியா வைகறை யாமத்து
மீன்திகழ் விசும்பின் வெண்மதி நீங்கக்
கார்த்திருள் நின்ற கடைநாள் . . .

- வானம் கண் விழிக்காத வைகறைப் பொழுதில், விண்மீன்கள் மின்னும் வானத்தில் வெண்ணிலா நீங்கிலிட, காரிருள் குழந்த அன்றைய நாளின் இறுதிப் பொழுதில் . . (கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரை மாநகரம் நோக்கி பயணம் தொடங்கினர்)

ஏழகத் தகரும் எகினக் கவரியும்
தூமயிர் அன்னமும் துணைனனத் திரியும்
தாளோடு குயின்ற தகைசால் சிறப்பின்
நீள்நெடு வாயில் நெடுங்கடை கழிந்து . . .

- ஆட்டுக்கிடாயும், கவரிமானும், அன்னப் பறவையும், ஓரினமாய் திரியப் பெற்ற உருவும் கொண்ட தாழ்பாளுடன் செய்யப்பெற்ற அழகு பொருந்திய சிறப்புடைய நீளமான நெடிய வாயில் எல்லையை விட்டு நீங்கி . . .

உலக நோன்பிகள் ஒருங்குடன் இட்ட
இலகுஞரிச் சிலாதலம் தொழுதுவலம் கொண்டு . . .

- உலக நோன்பிகள் ஒருங்கே செய்த ஒளிமிக்க கல் மேடையினை தொழுது வலம் கொண்டு . . .

மலைதலைக் கொண்ட பேர்யாறு போலும்
உலக இடைகழி ஒருங்குடன் நீங்கி . . .

- மலையிலிருந்து வரும் பெரிய ஆற்றை போன்ற, உலகத்தோர் வந்து போகும் நகர வாயிலைக் கடந்து . . .

தாழ்பொழில் உடுத்த தண்பதுப் பெருவழிக்
காவிரி வாயில் கடைமுகம் கழிந்து
சுடதிசைக் கொண்டு கொழும்புனல் காவிரி
வட பெருங் கோட்டு மலர்பொழில் நுழைந்து . . .

- தழைத்து தாழ்ந்த சோழைகளை இருபுறமும் கொண்ட பெருவழியில்

சென்று, காவிரியின் நீராடும் துரையைக் கடந்து, வளமிக்க காவிரியாற்றின் வடகறையில் அமைந்திருந்த சோழையில் நூழைந்து, மேற்கு திசை நோக்கி நடந்தனர். (குடதிசை - மேற்கு)

காவதும் கடந்து கவுந்திப் பள்ளிப்

பூமரப் பொதும்பர்ப் பொருந்தி . . .

- ஒரு காத தூரம் கடந்து, பூமரங்கள் நிறைந்த சோலையினுள் அமைந்திருந்த கவுந்தியடிகளின் பள்ளியை அடைந்தனர்.

முதிராக் கிளவியின் முள்ளியிறு இலங்க

மதுரை முதூர் யாதுளண வினாவ

ஆறுஜங் காதம்நம் அகல்நாட்டு உம்பர்

நாறுஜங் சுந்தல் நணித்துளண நக்கு . . .

- கண்ணகி கோவலணிடம் "மதுரை முதூர் இன்னும் எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளது?" என்று கேட்டாள். அதற்கு கோவலன் "நமது நாட்டிலிருந்து ஆறுஜங்து காத தூரத்தில் உள்ளது" என்று கூறி நகைத்தான்.

(காதம் - சுமாராக பத்து கல் தொலைவு - அதாவது 16 கி.மீ. ஆகும். அப்படியானால், ஆறுஜங் ($6 \times 5 = 30$) காதம் என்றால் 300 கல், அதாவது 480 கி.மீ. ஆகும். மொத்தம் முப்பது காதம் என்றால் எங்கே கண்ணகி பயந்துவிடுவாரோ என்று கருதிய கோவலன், ஆறு அல்லது ஐந்து காதம் தான் இருக்கும் என்று இரு பொருள்படும்படி ஆறுஜங் காதம் என்றான்.)

உரையாட்டு இல்லை உறுதவுத் தர்யான்

மதுரை முதூர் வரைபொருள் வேட்கையேன் . . .

- கோவலன் சமணத் துறவியாகிய கவுந்தியடிகளை கண்டு, "சிறந்த தவத்தினை உடையீர்! மதுரை சென்று பொருளீட்ட வேண்டும் என விரும்புகிறேன் என்பதை தவிர வேறு எதும் சூறும் நிலையில் யான் இல்லை" என்றான்.

தென்தமிழ் நன்னாட்டுத் தீதுதீர் மதுரைக்கு

ஓன்றிய உள்ளம் உடையேன் ஆகலின்

போதுவல் யானும் போதுமின் . . .

- "நானும் மதுரை செல்ல வேண்டுமென்று மிக்க விருப்பம் கொண்டிருந்தேன். ஆகலின் புறப்படுங்கள் நானும் உங்களுடன் வருகிறேன்." என்றார் கவுந்தியடிகள்.

பயில்பூந் தண்டலைப் படர்குவம் எனினே

மண்பக வீழ்ந்த கிழங்குஅகழ் சூழியைச்

சண்பகம் நிறைந்த தாதுசோர் பொங்கர்

பொய்யறைப் படுத்துப் போற்றா மாக்கட்குக்

கையறு துண்பம் காட்டினும் காட்டும் . . .

- கவுந்தியடிகள் கோவலனிடம் மதுரை செல்லும் வழியின் தன்மையை விவரிக்கிறார்: ”நாம் பூக்கள் நிறைந்த சோழை வழியே செல்லலாம் என்றாலோ, அங்கு நிலத்தை பிழக்கும் படி கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுத்த குழிகள் இருக்கும். அக்குழிகளை சென்பக மலர்கள் வீழ்ந்து நிறப்பி, வழிச்செல்வோர் அறியாவண்ணம் பொய்க் குழிகளை உருவாக்கி இருக்கும். அதனை அறியாது அக்குழிகளில் நாம் கால் வைத்தால் வீழ்ந்து துண்புற நேறிடும்.”

வயல்தழைப் படர்க்குவம் எனினே . . .

எறிந்ரி அடைகரை இயக்கம் தன்னில்

பொறிமாண் அலவனும் நந்தும் போற்றாது

ஊழுஅடி ஒதுக்கத்து உறுநோய் காணின்

தாழ்தரு துண்பம் தாங்கவும் ஒண்ணா . . .

- ”நாம் வயல் வழியே செல்லலாம் என்றாலோ, அலைவீசும் நீரோடும் கால்வாய்க் கரைகளின் வழியே செல்லும் போது, அங்கே நண்டுகளும் நத்தைகளும் நம் காலடியில் சிதையும், அது நம்மால் தாங்குதற்கு அறியதாகும்.” (அலவன் - நண்டு, நந்து - நத்தை)

வயலும் சோலையும் அல்லது யாங்கனும்

அயல்படக் கிடந்த நெறியூங்கு இல்லை . . .

- ”ஆயினும் வயலும் சோலையும் அல்லாமல் வேறு வழி ஏதும் இல்லை, ஆகவே விழிப்புடன் நடந்து வாருங்கள்.”

காவந்தி ஜயைகைப் பீலியும் கொண்டு

மொழிப்பொருள் தெய்வம் வழித்துணை ஆகெனப்

பழிப்புஅருஞ் சிறப்பின் வழிப்படர் புரிந்தோர் . . .

- வழியின் தன்மையை விவரித்த பின் கவுந்தியடிகள் கையில் பீலியை எடுத்துக்கொண்டு, ”மொழிப்பொருள் தெய்வம் வழித்துணை ஆகட்டும்” என்று சூறி கோவலன் கண்ணகியோடு மதுரை மாநகர் நோக்கி பயணத்தை தொடங்கினார்.

காவிரிப் புதுந்ரீக் கடுவரஸ் வாய்த்தலை

ஓஇறந்து ஒலிக்கும் ஒலியே அல்லது . . .

- செல்லும் வழியில், விரைந்து செல்லும் காவிரியின் புதுந்ரீ எழுப்பும் ஒலி மட்டும் அல்லாமல். .

ஏரோடு நின்றோர் ஏர்மங் கலமும் . . .

பெருஞ்செய்ந் நெல்லின் முகவைப் பாட்டும் . . .

மண்கணை முழவின் மகிழ்றிசை ஓதையும்

பேர்யாற்று அடைகரை நீரிற் கேட்டுஆங்கு

ஆர்வ நெஞ்சமொடு அவலம் கொள்ளார் . . .

- ஏர்பூட்டி நிற்கும் உழவர்களின் ஏர்மங்கலப் பாட்டொலியும், நெல்லினை முறத்திலே எந்தித் தூற்றும் போது பாடுகின்ற முகவைப் பாட்டொலியும், மண்கணை பூசப்பட்ட முழவிலே எழுப்பிய இசை ஓசையும் ஆற்றின் கரையோரமாக செல்லும் வழி எங்கும் கேட்டு, மூவரும் ஆர்வமோடு நடந்தனர்.

இன்று

பேச்சை மீண்டும் தொடர்ந்தவராய் சாளரம் ஓரம் இருந்தவர்,

"நீங்க உள்ளுரங்களா?"

"ஆமாம்"

"நீங்க . . ." என்று இழுத்தார்.

"என்னை உங்களுக்கு முன்னமே தெரியுமா?"

"அட அதில்லைங்க, நீங்க எங்க போற்றங்க?"

"நாங்க . . . திருச்சி மத்திய பேருந்து நிலையம் போயி . . ."

ஆர்வத்துடன் "போயி . . ?"

"போயி . . . அங்கிருந்து சித்தன்னவாசல் போயி . . சுத்திப் பார்த்துட்டு, புதுக்கோட்டை வழியா மதுரை போறோம்."

ஆர்வம் குறைந்தவராய் "சரி சரி "

"எதுக்காகக் கேட்டங்க?"

"இல்லை . . நான் உறையூருக்கு போகனும், மத்திய பேருந்து நிலையத்தில் இறங்கி வேற பஸ் புச்சு போங்கன்னு சொன்னாரு கண்டக்டர், அங்கிருந்து எந்த பஸ்ஸ ஏறணும்?"

"மத்திய பேருந்து நிலையத்திலிருந்து சுத்திரம் பேருந்து நிலையம் போறதுக்கு, உறையூர் தென்னார் பாலக்கரைனு மூனு வழியா பேருந்துகள் போகும். நீங்க வந்து உறையூர் வழியா போற பேருந்தில் ஏறிப் போங்க"

"சுத்திரம் பேருந்து நிலையமா அது எங்க இருக்கு?"

"அதுவா இந்த ரோடு நேரா போயி பால் பண்ணை நால்ரோட்டல சந்திக்கும். அங்கிருந்து மத்திய பேருந்து நிலையம் போறதுக்கு இடது பக்கம் திரும்பிடணும், சுத்திரம் பேருந்து நிலையம் போறதுக்கு நேரா போகணும். நீங்க சுத்திரம் பேருந்து நிலையம் போயி உறையூர் போகணும்னா,

பால் பண்ணை ஸ்டாப்ல இறங்கி சத்திரம் பேருந்து நிலையம் போற பஸ்ல ஏறி, சத்திரம் பேருந்து நிலையத்துக்கு முந்தின ஸ்டாப் ஆன தெப்பக்குளம் ஸ்டாப்ல இறங்குணிங்கண்ணா, கோட்டை சுவரோடு கூடிய பெரிய நுழைவு வாயில் ஒன்னு இருக்கும். அதுக்கு எதிர்ல இருக்குற பாலம் வழியா போனா உறையூர் வந்துடும்.”

”என்னது! கோட்டை சுவரோடு கூடிய பெரிய நுழைவு வாயிலா? யார் கட்டினது?”

”யார் கட்டினது, எப்ப கட்டினதுன்னு எனக்குத் தெரியாது. ஆனா . . . பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான சிறுபாணாற்றுப்படையில் கூட ஓங்கு எயில் கதவம். . . உறந்தையும் வறிதுன்னு பாடியிருக்காங்க. அது இதுவாகூட இருக்கலாம்.”

”ஓ! நுழைவு வாயில்ல கதவு கூட இருக்கா?”

”ஆமாம். பெரும்பாலும் திறந்துதான் இருக்கும். எப்போதாவது தேவைப்பட்டா மட்டும் மூட்டுவாங்க”

”என்னது! அந்த காலத்துல கட்டின நுழைவு வாயில் இன்னுமா உபயோகப் படுத்தும்படியா இருக்கு?”

”ஏன் இருக்க கூடாது, சோழர் குலத்தின் முதாதையான கரிகாலன் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கட்டிய கல்லணையே இன்னும் பயன்படுத்தும் படி இருக்கு . . .”

”ஓகோ, ஆமாம் அதென்ன உறந்தை?”

”நீங்க போற்களே உறையூர், அதைத்தான் பத்துப்பாட்டுல உறந்தைன்னு சொல்லியிருக்காங்க.”

”என்ன! உறையூரதான் உறந்தைன்னு சொல்லியிருக்காங்களா? ஆச்சர்யமா இருக்கே.”

”இதிலென்ன ஆச்சர்யம்? இப்போ தஞ்சாவூரை தஞ்சைனும், கோயம்புத்தூரை கோவைனும் சொல்றதில்லையா? அதுமாதிரிதான்.”

”ஆனா, கதவு உறையூர்ல இருக்கிறதா இல்ல பாடியிருக்காங்க . . ?”

”இப்ப இருக்குற நுழைவு வாயில்தான் பத்துப்பாட்டுல பாடியிருக்குற ஓங்கு எயில் கதவமா என்பது ரொம்பவும் சந்தேகத்துக்கு இடமான விஷயம்தான், இருந்தாலும் ஒரு விஷயம் பாத்தீங்கள்னா, இப்பதான் திருச்சி மாநகரமாவும் உறையூர் சிற்றூராகவும் இருக்கு. ஆனா அந்த காலத்துல உறையூர்தான் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகரமாகவும், திருச்சி அது பக்கத்துல ஒரு சிற்றூராகவும் இருந்துச்ச! அதனால இதே நுழைவு வாயிலகூட உறையூர்ல இருக்குறதா பாடியிருக்க வாய்ப்பு இருக்கு.”

”ஆமாம் . . அந்த நுழைவு வாயிலுக்கு உள்ள அப்படி என்னதான் இருக்கு?”

”அதுக்குள்ளதாங்க தெப்பக்குளமே இருக்கு. தெப்பக்குளத்துல இருந்து கொஞ்ச தூரம் உள்ள போனோம்னா மலைக்கோட்டை வரும். அது போக திருச்சியின் அதி முக்கியமான கடைகளும் கடைத்தெருக்களும் அங்கதான் இருக்கு.”

”ஓகோ . . ஆமாம் இந்த உச்சி பிள்ளையார் கோவில் எங்க இருக்கு?”

”இப்ப சொன்னேனே மலைக்கோட்டை, அந்த மலை உச்சியிலதான் இருக்கு.”

ஆச்சரியம் கலந்த குழப்பத்தோடு ”அப்படியா . . ? அது எங்கோ மெயின் கார்டு கேட்ல இருக்குதலுள்ள சொன்னாங்க!”

”அட நல்லா கேட்டங்க போங்க. இவ்வளவு நேரமா பேசிக்கிட்டிருந்தோமே ஒரு நுழைவு வாயில், அதுதான் ஆங்கிலத்துல மெயின் கார்டு கேட்.”

”ஓ . . அப்படியா! நான் உச்சிப் பிள்ளையார் கோவிலும்தான் போகணும்னு இருந்தேன்.”

”அப்படின்னா, கோவில் போய் சுத்திப்பார்த்துட்டு, அப்பறமா உறையூர் போங்க.”

”சுத்திப்பாக்குறதுக்கு அங்க என்னவெல்லாம் இருக்கு?”

”உச்சிப் பிள்ளையார் கோவில் தவிர, சிவன் கோவில், கோட்டைச் சுவர், மணிக்கூண்டு, டெலஸ்கோப், அப்பறம் ஒரு பல்லவர் குடை கூட இருக்கு. அதன் சுவர்களில் சிற்பங்கள் கல்வெட்டுகள் எல்லாம் இருக்கு. அதனாருகே உள்ள கருவரையில் சுரங்கம் ஒன்னு இருப்பதாவும், அது ஸ்ரீநகநாதர் கோவில் வரை செல்வதாகவும் கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.”

”அப்போ, ஸ்ரீநகமும் அதுக்கு பக்கத்திலேயேதான் இருக்கா?”

”அதுதான் இல்லை, பால் பண்ணை நால்ரோட்டு இருந்து வலது பக்கம் திரும்பி போனா காவிரி ஆறு வரும். ஆத்தை கடந்து போனா ஸ்ரீநகம் வரும். ஆத்தை கடக்குறதுக்கு முன்னாடியே இடது பக்கமா திரும்பிட்டோம்னா அந்த ரோடு சுத்திரம் பேருந்து நிலையம் வழியா உறையூர் கொண்டு போயி விட்டுடும்.”

இதற்குள் பேருந்து அறியமங்களம் மேம்பாலத்தில் ஏறிக்கொண்டிருக்க

”அதோ . . தூரத்தில் தெரிகிறது பாருங்கள் அதுதான் மலைக்கோட்டை.”

”இடது கை பக்கமா ஒரு மலை தெரியதுங்களே, அது என்ன மலை?”

”அது . . பொன்மலை. அது பக்கத்துல பொன்மலை ரயில்வே ஓர்க்ஷாப்பும் திருச்சி ஸ்டெல் ரோலிங் மில்லும் இருக்கு.” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க, உரத்த குரலில் ”பால் பண்ணை யெல்லாம் படிக்கு வந்துருங்க, மார்க்கட் மெயின் கார்டு கேட் போறதெல்லாம் இங்கேயே இறங்கிக்கங்க . . ” என்று சூவினார் கண்டக்டர்.

”நான் இங்கேயே இறங்கிக்கறேன்.” என்று கூறி எழுந்தார் அருகிலிருந்தவர்.

”வழியெல்லாம் நல்லா புரிஞ்சுதா?” என்றேன்.

”இதுக்கு மேலே என்னங்க புரியனும்?”

”ஏன்? நீங்களாவே வழி பாத்து போயிக்குவேன்னு சொல்ஸ்ரங்களா?”

”அட அதில்லீங்க, இப்ப நானே நாலு பேருக்கு வழி சொல்லுவேன்னா பாத்துக்கோங்களேன்.” என்று சொல்லிச் சிரித்துவிட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டார்.

பேருந்து நால்ரோட்டில் இடது பக்கமாகத் திரும்பிச் சென்று சிறிது நேரத்தில் மத்திய

பேருந்து நிலையத்தை அடைந்தது.

அன்று

(சிலப்பதிகாரம் - புகார்க் காண்டம் - நாடு காண் காதை)

உழவிடை விளைப்போர் பழவிறல் ஊர்களும்

பொங்கழி ஆஸைப் புகையொடும் பரந்து

மங்குல் வானத்து மலையின் தோன்றும்

ஊர்இடை யிட்ட நாடுகள் கண்டு

- உழவர்கள் வாழும் பழஞ்சிறப்பு வாய்ந்த ஊர்களும், கரும்பு ஆஸையிலிருந்து எழும் புகை நெல் குவியல்களை சூழ்ந்து நின்று மேகம் சூழ்ந்த மலைபோன்று தோன்றும் ஊர்களும் இடையிடையே கொண்ட நாடுகளை கண்டு நடந்தனர்.

காவகும் அல்லது கடவார் ஆகிப்

பன்னாள் தங்கிச் செல்நாள் ஒருநாள்

ஆற்றுவீ அரங்கத்து வீற்றுவீற்று ஆகிக்

குரங்கு அமை உடுத்த மரம்பயில் அடுக்கத்து . . .

- நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு காத தூரத்திற்கு மேல் நடக்க முடியாமல், ஆங்காங்கே தங்கி இளைப்பாறிப் பல நாட்கள் நடந்து சென்றனர். அவ்வாறு செல்கையில் ஒரு நாள், திருவரங்கத்தில்(ஸ்ரீங்கத்தில்) மூங்கில் வேலிகளால் சூழப்பட்ட பூம்பொழில் ஒன்று காணப்பட்டது.

கார் அணி பூம்பொழில் காவிரிப் பேர்யாற்று

நீர் அணி மாடத்து நெடுந்துறை போகி

மாதரும் கணவனும் மாதவத் தாட்சியும்

தீதுக்ரீ நியமத் தென்கரை எய்திப்

போதுகுழ் கிடக்கைஞர் பூம்பொழில் இருந்துழி . . .

- பசுமை அழகு பொருந்திய சோலைகளையுடைய காவிரியாற்றின் நீண்ட நீர்த்துறையை பள்ளி ஓடம் ஒன்றில் ஏறிக்கடந்து மூவரும் கோவில்களுடன் கூடிய காவிரியின் தென்கரையை அடைந்தனர். அங்கே மரங்கள் சூழ்ந்த ஒர் அழகிய சோலையில் சென்று தங்கி இளைப்பாறினர்.

தீமொழி கேட்டுச் செவியகம் புதைத்துக்
 காதலன் முன்னர்க் கண்ணகி நடுங்க
 எள்ளுநர் போலும்இவர் என்புங் கோதையை
 முன்உடைக் காட்டின் முதுநரி ஆகெனக்

- (அப்போது அச்சோலையில் நுழைந்த சிலர் கூறிய) தீய மொழிகளைக் கேட்ட கண்ணகி தன் செவிகளை பொத்திக் கொண்டு கோவலன் முன் நடுங்கி நின்றாள். அது கண்ட கவுந்தியடிகள் ”எனது பூமாலை போன்ற கண்ணகியை இகழ்ந்து பேசிய இவர்கள், முள் நிறைந்த காட்டில் முது நரிகளாக திரிவார்களாக” என சபித்தார்.

கவுந்தி இட்ட தவம்தரு சாபம்
 கட்டியது ஆதலின் பட்டதை அறியார்
 குறுநரி நெடுங்குரல் கூவிளி கேட்டு . . .

- கவுந்தியடிகள் இட்ட சாபம் தவத்தின் பயனாலான சாபம் என்பதால், சபிக்கப்பட்டவர்கள் அது என்ன என்பதை அறிவதற்கு முன்பே அச்சாபம் பலித்தது. அத்தீயவர்கள் நரி உருவம் கொண்டு ஊளையிட்ட வண்ணம் ஓடினர்.

அறியா மையின்இன்று இழிபிறப்பு உற்றோர்
 உறையூர் நொச்சி ஒருபுடை ஒதுங்கிப்
 பன்னிரு மதியம் படர்நோய் உழுந்தபின்
 முன்னை உருவம் பெறுகாங்கு இவர்எனச்
 சாபவிடை செய்து . . .

- ”அறியாமையில் இழிந்த நரிகளாக உருப்பெற்ற இவர்கள், உறையூர் மதிற்புறத்தே உள்ள காவற்காட்டில் பன்னிரண்டு திங்கள் அலைந்து திரிந்து, இந்நிலையை நினைத்து வருந்திய பிறகு பழைய மாணிட உருவை அடைவார்களாக” எனச் சாப விமோசனம் கொடுத்தார் கவுந்தியடிகள்.

காவுந்தி ஜயையும் தேவியும் கணவனும்
 முறம்செவி வாரணம் முஞ்சமம் முருக்கிய
 புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர் புரிந்துளன்.

- அதன் பின்பு அம்முவரும் அப்பும்பொழிலை விட்டுப் புறப்பட்டு உறையூருக்குள் சென்று புகுந்தனர்.

(சிலப்பதிகாரம் - மதுரைக் காண்டம் - காடு காண் காதை)

இனமரக் காணத் திருக்கை புக்குழி . . .

மாமுது மறையோன் வந்திருந் தோனை

யாது நும்லூர் ஈங்கென் வரவேனக்

கோவலன் கேட்பக் குன்றாச் சிறப்பின்

மாமறை யாளன் வருபொருள் உரைப்போன்

- மூவரும், வழிப்போக்கர்கள் தங்குவதற்குரிய ஒரு மண்டபத்தை அடைந்தனர். அம்மண்டபத்தில் ஒரு முதிய மறையோனும் வந்திருந்தனன். அவ்வந்தனை நோக்கி "யாது உமது ஊர்? நீங்கள் இங்கு வரக் காரணம் என்ன?" என்று கோவலன் கேட்க, குன்றாச் சிறப்புடைய அம்மறையோன் தான் வந்த காரணத்தைக் கோவலனிடம் கூறலானான்.

நீல மேகம் நெடும்பொற் குன்றத்துப்

பால்விரந் தகலாது படிந்தது போல

ஆயிரம் விரித்தெழு தலையுடை அருந்திறற்

பாயற் பள்ளிப் பஸ்தொழு தேத்த

விரிதிரைக் காவிரி வியன்பெரு துருத்தித்

திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும்

- நீல மேகம் நெடிய பொன்மலையின் மீது படிந்தது போல, ஆயிரம் தலை விரித்து எழும் பாம்பின் மீது, பலரும் தொழுது வணங்கும்படி, பரந்த காவிரியின் இடையில் (அதாவது திருவரங்கத்தில்) திருமால் பள்ளி கொண்டுள்ள கோலத்தையும் . . .

வீங்குநீருவி வேங்கட மென்னும்

ஒங்குயர் மலையத் துச்சி மீமிசை . . .

- அருவி வழிகின்ற திருவேங்கடம் என்னும் மிகவுயர்ந்த மலையுச்சியில் . .

செங்கண் நெடியோன் நின்ற வண்ணமும்

என்கண் காட்டென் றென்னுளங் கவற்ற

வந்தேன் குடமலை மாங்காட் டுள்ளேன் . . .

- செங்கண்களையுடைய திருமாலின் நிற்கின்ற கோலத்தையும், எனக்குக் காட்டு என்று என் கண்கள் என் நெஞ்சத்தை வற்புறுத்தியதால் இவ்வழியாக வந்தேன். நான் மேற்குமலைப் பக்கத்தேயுள்ள மாங்காடு என்னும் ஊரில் உள்ளவன்.

இன்று

அந்த காலை நேரத்திலும் மிகவும் பரபரப்புடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது திருச்சி மத்திய பேருந்து நிலையம். மதுரை செல்லும் பேருந்துகள் நிற்கும் தடத்திற்கு வேகவேகமாகச் சென்று, விராலிமலை வழியாக மதுரை செல்லும் பேருந்தில் ஓடிப்போய் ஏறிக்கொண்டோம்.

நிலையத்திலிருந்து வெளிவந்த பேருந்து சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், ஜங்ஷன் பாலத்திலிருந்து தெற்கு திசையில் திரும்பிச் செல்லத் தொடங்கியிருந்தது. நாங்கள் சாலையோரக் காட்சிகளை ரசித்துக் கொண்டு சென்றுகொண்டிருக்க, வண்டி சிறிது நேரம் சென்ற பின் மெல்ல மெல்ல புறநகர் பகுதியை கடந்து இருபுறமும் மரங்கள் சூழ்ந்த சாலையில் செல்லத் தொடங்கியிருந்தது. அப்போது திடீரென எதிர்ப்பட்ட ஒரு சாலையோர மரத்தின் அருகே பேருந்து சென்றதும், பேருந்து இறைச்சலினால் திடுக்கிட்ட அம்மரத்தில் அமர்ந்திருந்த அழகான மயில் ஒன்று, மரத்திலிருந்து பறந்து சென்று அருகில் உள்ள புல்வெளிகளில் சென்று அமர்ந்தது.

”ஆகா! இந்த அன்னம்தான் எவ்வளவு அழகான பறவை. அதிசயமான பறவையும்கூட. பழங்கால கதைகளிலும் இலக்கியங்களிலும் மட்டுமே பேசப்படுகிற இந்த அன்னம், உண்மையில் வாழ்ந்து அழிந்து போன பறவை இனமா? அல்லது வெறும் கற்பனைதானா? அல்லது ஒருவேளை, இந்த அழிந்து போன பறவை இனத்தின் எஞ்சிய ஓரீரு பறவைகள் எங்கேனும் மனித சஞ்சாரமே அற்ற மலையடவாரங்களிலோ, நீர்நிலைகளிலோ வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் ஏதேனும் உள்ளனவா? அப்படி ஒரு மலை இருக்குமேயானால் அது எந்த மலையாக இருக்கும்?” இவ்வாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க, பேருந்து விராலிமலையை அடைந்தது. நாங்கள் இறங்கிக் கொண்டோம்.

”சரி . . இப்ப நம்ம பளான் தான் என்ன?”

”சாப்பிட்டுட்டு புதுக்கோட்டை பஸ்ஸ ஏறி, நேரா சித்தன்னவாசல் போறோம்.”

”நான் ஒன்று சொல்லட்டுமா? இன்னும் ஒன்பது மணி கூட ஆகல, பக்கத்தில் ஏதாவது வரலாற்றுச் சிறப்பு கொண்ட கோவில் இருந்தா போயி பார்த்துட்டு, அப்பரமா சித்தன்னவாசல் போகலாமே.”

”அப்படியும் செய்யலாம். நான் மேப்ப பாக்குறேன்.” என்று சூறி, மேப்பை விரித்து உற்று நோக்க, விராலிமலை அருகிலேயே ஒரு முக்கிய சுற்றுலாத் தளம் ஒன்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. அதுதான் கொடும்பாளூர். ”அங்க கோவில் இருக்கா வேற ஏதேனும் இருக்கான்னு தெரியலையே.” என்று சூறி மரத்துடியில் அமர்ந்து பூ வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு பாட்டியிடம் சென்று கேட்டோம்.

”பாட்டி.. பக்கத்தில் கொடும்பாளூர்னு ஒரு ஊர் இருக்காமே?”

முதுமையினால் தளர்ந்த குரலில் ”கொடும்பாளூர்தானே. . . நல்லா தெரியுமே. . அது போற வழியிலதான் எங்க வீடு இருக்கு. . .”

”அங்க சுத்திப்பாக்குறதுக்கு என்னென்ன இருக்கு?”

”அந்தக் காலத்துல கட்டுன ரெண்டு மூனு கோவில் இருக்கு.”

”ஆமா. . போறதுக்கு எவ்வளவு நேரம் ஆகும் பாட்டி?”

”எப்படியும் அரை மணி நேரத்துக்குள்ள போயிடலாம்”

“சரி” என்று சுற்றி விடை பெற்றுக் கொண்டோம்.

அருகிலிருந்த சிற்றுண்டி விடுதியில் சென்று உணவருந்திலிட்டு, மதுரை செல்லும் பேருந்தில் ஏறி கொடும்பாளூர் சென்று இறங்கினோம்.

அன்று

(சிலப்பதிகாரம் - மதுரைக் காண்டம் - காடு காண் காதை)

மாமறை முதல்வ மதுரைச் செந்தெந்தி

கூறு நீயெனக் கோவலற் குரைக்கும்

- கோவலன் மறையோனிடம் ”மாமறை முதல்வனே! மதுரைக்கு செல்ல சிறந்த வழியை நீ கூறுவாயாக.” என, அவனும் சூறலானான்.

அறையும் பொறையும் ஆரிடை மயக்கமும்

நிறைநீர் வேலியும் முறைபடக் கிடந்ததுந்

நெடும்பேர் அத்தும் நீந்திச் சென்று

கொடும்பை நெடுங்குளக் கோட்டகம் புக்கால்

- கற்களும், பாறைகளும், அரிய வழிகளும், கானல் நீர் தோற்றுங்களும், முறைபடக் கிடந்த இந்நெடிய பாலை வழியை கடந்து சென்று, கொடும்பாளூர் நெடுங்குளக் கோட்டகத்துள் புகுந்தால் . . .

பிறைமுடிக் கண்ணிப் பெரியோன் ஏந்திய

அறைவாய்ச் சூலத் தருநெந்தி கவர்க்கும்

- பிறைநிலாவை முடியிலே சூடிய சிவபெருமான் ஏந்திய, முத்தலைச் சூலத்தைப்போல பாதை மூன்றாகப் பிரிந்து செல்லும்.

இன்று

பேருந்திலிருந்து இறங்கியதும் எதிரிலிருந்து இனிப்புக் கடையில் சென்று, பெரிய மீசைகளுடன் தோற்றமளித்த கடைக்காரரிடம் கோவிலை பற்றி விசாரித்தோம்.

”இந்த ஊர்ல் பழைய கோவில் ஒன்னு இருக்காமே, அது எங்க இருக்கு?”.

”வந்த பாதையிலேயே திரும்பிப் போங்க . . .”

”ஏன், வெளியூர்க் காரங்க அந்த கோவிலு பாக்க கூடாதுங்களா?”

”அட அதில்லப்பா, வந்த பாதையிலேயே திரும்பிப் நேரா போங்க . . போனீங்கன்னா, கிழக்கால ஒரு ரோடு பிரியும். அந்த முக்கிலேயே மூவர் கோவில்னு ஒரு போர்டு போட்டிருக்கும். அந்த ரோட்டை திரும்பி கொஞ்ச தூரம் போனீங்கன்னா கோவில் வந்துடும்.”

அவர் கூறியதுபோலவே வந்த வழியாகவே திரும்பிச் சுற்று நேரம் செல்ல, ஊரின் மறுமுனைக்கே வந்துவிட்டோம். அங்கே வலது பக்கமாக பிரியும் சாலை ஒன்று தென்பட்டது. இதுதான் கடைக்காரர் கூறிய கிழக்கே பிரியும் சாலையோ என்று சிந்திக்க, அதை ஊர்ஜிதம் செய்யும் விதமாய் தென்பட்டது ஓர் வழிகாட்டிப் பலகை. அதில் மூவர் கோவில் தவிர சிவன் கோவில் ஒன்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

”பாட்டி ரெண்டு மூனு கோவில் இருக்குறதா சொன்னாங்களே, அது இந்த கோவில்கள்தான் போல் தெரிகிறது.”

”ஒரு வேலை, இந்த கோவில்கள் எல்லாம் ஒரே வளாகத்துல இருக்குற சிறு சிறு பகுதிகளாகக் கூட இருக்கலாம்.”

”சரி போய்தான் பார்போமே!”

கடைகளோ வீடுகளோ ஏதும் இல்லாத அந்த சாலையில் நடக்கத் தொடங்கினோம். ஆள் நடமாட்டமே இல்லாத அந்த சாலையில் வெகு தூரம் நடந்த பின் குடிசை ஒன்று தென்பட்டது. அந்த குடிசைத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தவர்களிடம் சென்று,

”மூவர் கோவிலுக்கு இன்னும் எவ்வளவு தூரம் போகனும்?”

”இன்னும் கொஞ்ச தூரம் போன உடனேயே இடது பக்கமா ஒரு சின்ன பாதை பிரியும். அதில் போனீங்கன்னா உடனே கோவில் வந்துடும்.”

”ஆமாம், இந்த ரோடு எங்க போகுது?”

”நேரா குடுமியான் மலைக்குப் போகுது.”

”குடுமியான் மலையா!”

குடுமியான் மலை என்றதுமே அந்த இடம் வரைபடத்தில் எங்கோ குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது ஞாபகம் வந்தது. உடனே வரைபடத்தை எடுத்துப் பார்க்க, அந்த இடம் சித்தன்னவாசலுக்கு அருகிலேயே அமைந்திருப்பது தெரிய வந்தது. இங்கிருந்து திரும்ப விராலிமலை போயி சித்தன்னவாசல் போறதுக்கு பதிலா குடுமியான் மலை போயி சித்தன்னவாசல் போயிடலாம் போலிருக்கே என்று நினைத்துக் கொண்டு,

”குடுமியான் மலைக்கு இந்த வழியா பஸ் போகுமா?”

”இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் மணப்பாறையிலிருந்து புதுக்கோட்டைக்கு குடுமியான் மலை வழியா போற பஸ் ஒன்று இருக்கு.”

”குடுமியான் மலையிலிருந்து சித்தன்னவாசல் போறதுக்கு பஸ் இருக்குமா?”

”தெரியலீங்க.”

"சரி." என்று சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டோம்.

அவர்கள் கூறிய பாதையிலேயே சென்று, இடது பக்கம் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினோம். ஆனால், கோவில் இருப்பதற்கான எந்த அறிகுறியும் தென்படவில்லை. மேலும் சிறிது தூரம் நடக்க, மூடப்பட்டிருந்த சிறிய இரும்புக் கதவு ஒன்றும், அறிவுப்புப் பலகை ஒன்றுமே தென்பட்டது. அதனால் அது வழிபாடு நடைபெறாத கோவில் என்றும், அது அரசாங்கத்தால் பாதுகாக்கப்பட்டு, பொதுமக்கள் பார்வைக்காகத் திறந்து வைக்கப் பட்டிருக்கின்ற வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க கோவில் என்றும் ஊகித்துக் கொண்டோம்.

இடுப்புயரம் இருந்த மூடிய இரும்புக் கதவுக்கப்பால் தென்பட்ட ஒருவர், "கோவிலைப் பாக்கனும்னா, டிக்கட் வாங்கிக்கங்க என்றார்."

"சரி." என்று கூற அவர் கதவைத் திறந்தார். டிக்கட் கொடுத்துக் கொண்டே அவர் பேசத் தொடங்கினார்.

"இந்தக் கோவில் ரொம்ப நாளா மண்ணு மூடிக் கிடந்துச்ச. சமீபத்துல அரசாங்கம் இத தோண்டி எடுத்து பாதுகாத்து வர்றாங்க. தோண்டி எடுத்ததுல மூனு கோவில்ல இரண்டு கோவில் தான் முழுசா கிடைச்சிருக்கு." என்று கூறி அவர் சுட்டிக் காட்டிய திசையில் நோக்க, இரண்டு சிறிய பழங்காலத்துக் கோவில்கள் தென்பட்டன.

கோவில் வளாகத்துள் நுழைந்த நாங்கள், சில ஆடிகளே எடுத்து வைத்திருப்போம் அதற்குள் ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகளைப் பின் நோக்கிக் கடந்து விட்டது போல ஓர் உணர்வு! கோவில் வெண்ணிறமும் அல்லாமல், செந்நிறமும் அல்லாமல், இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டதோர் பிரத்தியேக நிறக் கற்களால் கட்டப்பட்டிருந்தது போன்றிருந்ததும், கோவிலின் கோபுரம் இக்காலக் கோவில்கள் போல் அல்லாமல், மாமல்லபுரக் கடற்கரைக் கோவில் போல ஒரு சதுரக் கூட்டு வடிவத்தில் அமைந்திருந்ததுமே அவ்வாறு ஒரு உணர்வு எழுச்செய்தது.

"இது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு காலத்துக் கோவில். . ." என்று தொடர்ந்த அவர், அக்கோவிலுக்கு மூவர் கோவில் என்று பெயர் வந்த காரணத்தையும் விளக்கினார். "யார் அந்த மூவர்?" என்று விளக்கமும் தந்தார் அவர். "இந்தக் கோவில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட போது கிடைத்த சிலைகளையெல்லாம் சேகரித்து ஒரு மியூசியமா வச்சிருக்காங்க, கோவிலை சுத்திப்பார்த்துட்டு வாங்க, நான் மியூசியத்தை திறந்து காட்டினேன்." என்று கூறி தற்காலிக விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

உடனே நாங்கள் கோவிலின் மிக அருகில் சென்று பார்வையிடத் தொடங்கினோம். அப்போது, கோவில் கற்கள் வெண்ணிறக் காரையினால் இணைத்துக் கட்டப்பட்டிருப்பது தெரிய வந்தது. இது போன்ற பழங்கால கோவில் கட்டிடக் கலை பற்றிய இன்னும் சில சுவையான தகவல்களும் கிடைத்தன. அதன் பிறகு கோவில் முன்பு வரிசையாக அமைக்கப்பட்டிருந்த நந்தி, யாளி போன்ற சிறிய சிலைகளை பார்த்துக் கொண்டே நடக்கத் தொடங்கினோம்.

"பாத்துட்டெங்களா . . . ?" என்று குரல் கேட்டு நாங்கள் திரும்ப, அவர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

"பாத்தாச்ச . ." என்று பதில் கொடுத்தோம். "சரி வாங்க, மியூசியம் பார்க்கலாம்" என்று கூறி அழைத்துச் சென்றார்.

மியூசியத்தில் நுழைந்ததும், அவர் ஒவ்வொரு சிலையினருகிலும் எங்களை அழைத்துக் கொண்டு சிலை பற்றிய தகவல்களை விவரித்துக்கொண்டு வந்தார். அவற்றுள் ஒரு பெண் கண்ணாடியில் முகம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற ஒரு சிலையும், ஒவ்வொரு பாகத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான ஒசை தரும் நடராஜர் சிலையும், சிற்பக் கலையில் ஆர்வம் இல்லாதவர்களைக் கூட வசீகரிக்கும் தன்மையாய் அமைந்திருந்தன.

அதன் பின் சிவன் கோவில் செல்லும் பாதையை அவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு, கோவிலை விட்டு வெளியே வந்தோம். அவர் கூறிய திசையிலேயே சிறிது தூரம் நடக்க, நடைபாதை ஏதும் இல்லாத ஒரு வயல் வெளியைச் சென்று அடைந்தோம். மேற்கொண்டு நடக்க வழி தெரியாமல் தயங்கிக் கொண்டிருக்க, அந்த இடம் மிகவும் பழக்கமான உள்ளூர்காரர் ஒருவர் அதே திசையில் சைகிளை உருட்டிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தார். அவரிடம் வழி கேட்க, "இந்த வயல் வரப்பை கடந்து, கண்மாய் கரையில் ஏறி கொஞ்ச தூரம் நடந்தீங்கன்னா, கோவில் வந்துடும்." என்றார். உடனே வயலில் வேளை செய்து கொண்டிருந்த சிலர் பேச்சை இடைமறித்து,

"மழை பேஞ்சிருக்கு, குறுக்குப் பாதையில போன்னிங்கன்னா சேறும் சகதியுமாக் கிடக்கும். சறுக்கி விட்டாலும் விட்டுடும். அதனால் நேரமானாலும் பரவாயில்ல, சுத்தி ரோட்டுப் பாதையிலேயே போயிருங்க." என்றனர்.

"ஓ! ரோட்டுப் பாதையே இருக்கா? அதுக்கு வழி சொன்னிங்கன்னா, அதுலயே போயிட்ரோம்."

"அந்த ரோட்டை ஒரு நந்தி ஒன்று இருக்கும். அது வரைக்கும் போயி இடது பக்கம் திரும்புணிங்கன்னா, கோவில் வந்துடும்."

அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு நாங்கள் ரோட்டை வந்து அடைந்தோம்.

"பஸ் வர்ஹதுக்கு இன்னும் அரை மணி நேரம் இருக்கு, சிவன் கோவில் வேகமாப் பார்த்துட்டு வந்துருவோம்." என்று கூறிக்கொண்டு அதே ரோட்டிலேயே தொடர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினோம். வழியில் கோவிலோ, நந்தியோ ஏதும் தென்படுகிறதா என்று கவனித்துக்கொண்டே சென்ற நாங்கள், திடீரென தென்பட்ட ஆளுயர நந்தியைக் கண்டு திசைத்து நின்றோம். "ஓ! இங்கதான் இடது பக்கமா திரும்பணும்னு சொன்னாங்க போலிருக்கு." என்று கூறி இடது பக்கம் திரும்பி சிறிது நேரம் நடக்க, சிவன் கோவிலைச் சென்று அடைந்தோம். இதற்குள் சைக்கிள் காரரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். "இதுதான் சிவன் கோவில். உள்ள போயி பாருங்க." என்றார். அவர் அங்கு வந்ததன் காரணத்தை நாங்கள் ஒருவாறு யூகித்துக்கொண்டோம்.

கற்களை அடுக்கியே கட்டப்பட்டது போன்றிருந்த கோவில் சுற்றுச்சவரில் ஒரு சில பகுதிகளே அழியாமல் எஞ்சியிருந்தது. ஆதைக் கடந்து நாங்கள் உள்ளே சென்றோம். அந்த கோவில் ஒரு மகாமண்டபமும், அதனைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த பரிவாரக் கோவில்களுடனும் தோற்றமளித்தது. அங்குள்ள மற்றொரு பழமை வாய்ந்த கற்பக்கிரகமும், அதனோடு சூடிய கிழக்கு நோக்கிய அர்த்த மண்டபமும், மகாமண்டபத்தை விடவும் சில நூற்றாண்டுகள் பழமை வாய்ந்ததாகத் தோன்றியது. நாங்கள் கற்பக்கிரகத்தின் அருகில் சென்று பார்க்க, அதனுள் தெய்வச்சிலை ஏதும் இல்லாததைக் கண்டோம். அதன் பின் கோவிலின் தெற்குப் பக்கம் செல்ல, அங்கிருந்த மிகப்பழைய சிறிய கிணறு ஒன்று எங்கள் கண்களில் பட்டது. அதனுள் பார்த்த நாங்கள், அந்தக் கிணற்றுக்குள் தண்ணீர் வந்து விழும் விதமாக ஒரு ஓட்டை அமைக்கப்பட்டது

போன்றிருந்ததை கண்டோம்.

”இந்தக் கிணத்துக்கு எங்கிருந்து தண்ணி வருது?”

”ஒருவேளை, முன்னாடி இருக்குற குளத்திலிருந்து வருதோ?”

”அப்ப, இது கிணறுதானா? அல்லது வெறும் தொட்டியா?”

இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்த நாங்கள் திடீரென மணியைப் பார்க்க, பேருந்து வருவதற்கு இன்னும் பத்து நிமிடங்களே எஞ்சியிருப்பதைக் கண்டோம். உடனே வேகவேகமாக கோவிலை விட்டு வெளியே வந்த நாங்கள், சைக்கிள் காரர் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டு வியந்தோம். அவரிடம்,

”கோவில் ரொம்ப பழங்காலத்துக் கோவில் போலத் தெரியுதே. இது மூவர் கோவிலுக்கு முன்னாடி கட்டினதா, இல்ல அப்புறமா கட்டினதா?”

”இதுவும் மூவர் கோவில் போல ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுலை கட்டப்பட்டதுதான். ஆனா இந்த ஊருக்கு சுத்திப் பார்க்க வர்றவுங்க பலபேர் மூவர் கோவில் பார்த்துட்டு போயிடறாங்க, இந்த கோவில் பாக்குறதுக்கு அவ்வளவா யாரும் வர்றதில்ல. இந்த இரண்டும் போக, ஜவர் கோவில், திரிபுராந்தகக் கோவில்லு ரெண்டு பழைய கோவில் முழுசா தரைமட்டமாயிடுச்சு.” என்று வருத்தத்துடன் சூறினார் அவர்.

”அதன் பின் அவரிடம், ”குடுமியான் மலை போற பஸ் எங்க நிக்கும்?” என்று கேட்க,

”இந்த ரோட்டுல வந்த வழியாவே போன்றிக்கண்ணா, மூவர் கோவிலுக்குப் போற பாதை இந்த ரோட்டுல வந்து சந்திக்குது இல்லையா, அதுக்கு கொஞ்சம் தள்ளி ஒரு குடிசை ஒன்று இருக்கும். அதுதான் பஸ் ஸ்டாப்.” என்று சூறி விடை கொடுத்தார்.

”ஓ நம்ம மூவர் கோவிலுக்கு வழி விசாரிச்சோமே, அதுதான் பஸ் ஸ்டாப் போல இருக்கு.” என்று சூறி, வேகவேகமாக நடக்கத் தொடங்கினோம். அப்போது திடீரென குறுக்கிட்டது ஒரு கீரிப்பிள்ளை!

”நல்ல வேளை கீரிப்பிள்ளைதான் . . . அப்ப இந்த பாதையில பாம்பு இருக்காது.”

”ஒருவேளை பாம்பு இருக்குறதால் சூட அதைப் பிடிக்க கீரிப்பிள்ளை வந்திருக்கும்.”

இவ்வாறு பேசியவன்னைம் நாங்கள் வேகவேகமாக நடந்து சென்று பேருந்து நிறுத்தக்கை அடைவதற்கும், பேருந்து அங்கு வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

நாங்கள் பேருந்தில் ஏறி குடுமியான் மலைக்கு டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு, ஒரு சீட்டில் சென்று அமர்ந்தோம்.

அன்று

(சிலப்பதிகாரம் - மதுரைக் காண்டம் - காடு காண் காதை)

வலம்படக் கிடந்த வழிநீர் துணியின்

அலறுதலை மராமும் உலறுதலை ஓமையும்
 பொரியரை உழிஞ்சிலும் புன்முளி மூங்கிலும்
 வரிமரல் திரங்கிய கரிபுறக் கிடக்கையும்
 நீர்நடைசூழை வேட்கையின் மாணின்று விளிக்கும்
 கானமும் எயினர் கடமுங் கடந்தால்

- (இம்முன்று வழிகளில்) வலப்பக்க வழியில் நீங்கள் செல்லத் துணிந்தால், அங்கே கடம்ப மரமும், ஓமை மரமும், வாகை மரமும், மூங்கில் மரமும், கள்ளிச்செடிகள் கரிந்து கிடக்கும் இடங்களையும், நீர் தாகத்தால் மான்கள் நின்று கதறுகின்ற காட்டையும், பாலை நிலமக்கள் வாழும் குடியிருப்புகளையும் கடந்தால்

ஜவன வெண்ணெலும் அறைக்கட் கரும்பும்
 கொய்பூந் தினையும் கொழும்புன வரகும்
 காயமும் மருசனும் ஆய்கொடக் கவலையும்
 வாழையும் கழுகும் தாழ்குலைத் தெங்கும்
 மாவும் பலாவும் சூழுதுத் தோங்கிய
 தென்னவன் சிறுமலை திகழ்ந்து தோன்றும்
 அம்மலை வலங்கொண் டகன்பதிச் செல்லுமின்

- ஜவனமாகிய வெண்ணிற நெற்பயிர்களும், கரும்பும், தினையும், புன வரகும், வெள்ளுள்ளியும், மருசனும், அழகிய கொடியடைய கவலைக் கிழங்கும், வாழையும், பாக்கு மரமும், தென்னையும், மாவும், பலாவும், அடுத்தடுத்து சூழ்ந்து வளர்ந்திருக்கும் தென்னவன் சிறுமலை தோன்றும். அம்மலையை வலப்புறமாகக் கொண்டு செல்லுங்கள். (அவ்வாறு சென்றால் மதுரை மாநகரை அடையலாம்)

- தொடரும்
- ரேமேஷ்

இயங்கியல் துறை

நெல்

காலையில் எழுந்த சுந்தரம், வயலுக்குச் செல்லுமுன், தன் மனைவி வள்ளியிடம் மகன் குமாரை எழுப்பிக் குளிச்சிட்டு, கஞ்சி குடிக்கச் சொல் என்று கூறிவிட்டுக் கிளம்பினான். பன்னிரண்டாம் வகுப்பு முடித்துவிட்டு, கல்லூரியில் சேரக் காத்திருக்கும் தன் மகன் குமாருக்கு கல்லூரியில் இடம் கிடைக்க வேண்டும் என மனதில் பிரார்த்தனை செய்தபடி அம்மன் கோயிலைக் கடந்து வயலை நோக்கி நடந்தான். வாய்க்கால் முழுவதும், தண்ணீர் நிரம்பிச் சென்று கொண்டிருந்தது. போன முறை கருமாரி கண் திறவாததால் மக்குல் பொய்த்திருந்தது. அதனால் இந்த முறை வள்ளியின் தோட்டை அடகு வைத்துத்தான் விதை நெல் வாங்கியிருந்தான். எப்போது மக்குல் பொய்த்தாலும் தன் வீட்டில் உள்ள பசுவின் கன்றோ, அல்லது ஆடுகளில் ஒன்றிரண்டோ சந்தைக்குச் சென்று, தோடாகவோ அல்லது விதை நெல்லாகவோ திரும்புவது அவனுக்குப் புதிதில்லை. ஆனால் இம்முறை கருமாரி சரியான நேரத்தில் கண் திறந்திருந்ததால், நெற்பயிர் நன்றாக பனத்திருந்ததோடு, ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு பூவும் வந்திருந்தது.

நல்ல வேளையாக குருத்துப் பூச்சி, மற்றும் இலைப் பூச்சி தாக்குதலோ கூட இம்முறை இல்லை என நினைத்தப்போது அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. ஒரு வழியாக வயலை அடைந்தபோது, பகீரன்றது, தொண்டை மற்றும் இதயத்தை ஏதோ ஒன்று அடைப்பது போலிருந்தது. தன்னை கண்டதும் தலையை காற்றில் ஆட்டித்தன் மகிழ்ச்சியை தெரிவிக்கும் அந்த நெற்பயிர்களின் அழகான முகங்களைக் காணவில்லை, அதன் தலைகள் அறுபட்டிருந்தன. ஆம் ஏதோ ஒரு மாடு, வயலில் மூன்றில் ஒரு பங்கை மேய்ந்திருந்தது. சுந்தரத்திற்கு தலையே சுற்றுவது போலிருந்தது, பூ வருவதற்கு முன்பு மேய்ந்திருந்தால், பிரச்சினை ஒன்றுமில்லை, ஆனால் இப்போது இரண்டு மாதத் தவம் கலைந்திருந்தது. இனி அந்த நெற்பயிர் எதற்குமே பயன்படாத் வைக்கோலுக்குச் சமம் என்பது புரிவதற்கு அதிக நேரம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. கனத்த இதயத்துடனும், பனித்த கண்களுடனும், வயலில் இருந்த களைகளையெல்லாம் பிடிஉங்கிவிட்டு, வாய்க்காலில் இருந்து மடை மாற்றி தண்ணீர் பாய்ச்சிவிட்டு வீடு திரும்பியபோது, மணி நாலைத் தொட்டிருந்தது. குமார் கையில் கடுதாசியுடன், மிக ஆர்வமாக ஓடிவந்து தனக்கு அரசுக் கல்லூரியில் படிப்பதற்கு இடம் கிடைத்துள்ளதாக கூறினான். ஆனால் சேர்க்கைக் கட்டணமாக, இரண்டாயிரம் கட்டவேண்டியிருப்பதாக கூறினான். மகனுக்கு இடம் கிடைத்த மகிழ்ச்சி ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், பனத்திற்கு என்ன செய்வது என்று யோசித்தான். அப்போதுதான் அருகில் நின்றிருந்த வள்ளி பேச ஆரம்பித்தாள், பண்ணையார் பழைய கடன் நாலாயிரத்தை கேட்டு வந்திருந்தார். என்ன சொன்னார்? என அவளைப் பார்த்த போது, அவள் தொடர்ந்தாள், கொடுத்தா பணத்தை கொடுக்கச் சொல், இல்லைனா உன் மகனை கடன் அடையறவரைக்கும் பண்ணைக்கு வேலைக்கு அனுப்பு, இவன் என்ன படிச்சி கலெக்டராவா வரப்போறான்? எனத் திட்டிவிட்டுப் போனார் என்றாள். அவள் சொல்லி முடித்தபோது, அவள் அங்கிருந்து பண்ணையார் வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். தன் நிலத்தை அடமானம் வைப்பதற்காக. ஏனெனில் தன் மகன் குமாரை, பிறரைப்போல பயனற்ற வைக்கோலாக்க அவன் விரும்பவில்லை. மாறாக அவன் நெல்லாக மாறி என்லோருக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்பதுதான், அவனது ஆசை, கனவு, இலட்சியம். அந்த நாள் வெகுதொலைவில்லை, நிச்சயம் விடிவுகாலம் உண்டு என்பது அவனுக்கு புரியாமலில்லை.

- ச. ஆனந்தக் குமார்

பொருட்கள் பொறியியல்

கடல்

இயற்கையின் அழகை எழுத அமர்ந்த எனக்கு எழுதி எழுதிக் கிழித்த தாள்களே மிஞ்சின. ஏனென்று வினவத் தொடங்கிய கணம்தான் என் மனம் எனக்கு உணர்த்தியது, செயற்கையாக இயங்கும் என் ஜந்தரை அடி உடல் முழுதும், என்றோ இயற்கைக்குச் சமாதி கட்டிவிட்டதென்று."

நிறமாறும் வான்வெளியில் வெள்ளியிலும், தங்கத்திலும் கோடுகளை யார் போட்டனர்? எவ்வாறு கதிரவனையும், நிலவையும் என்னால் ஒரே நேரத்தில் காணமுடிகிறது? இந்த நிலையில்லா நீர்க்குமிழிகள் என் கால்களை வருடிவிட்டு எங்கே ஒளிந்து கொண்டன? என்ற கேளவிகளோடும் விரிந்த கண்களோடும் என் தந்தையின் கைப்பிடியிலிருந்து நான் மெல்ல நழுவுவதைக்கூட உணராமல் என்மனம் கடல் என்ற இந்த வாழ்க்கைக்கு அடியெடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த என்னைச் சனாமி என்ற பேரலை தொட்டவுடன் அடியோடு சாய்த்துத் தூக்கிச்சென்றதை உணர்த்துவங்கிய கணம் நினைவிழுந்தேன். மங்கலாய் மூன்று உருவங்கள் அய்யோ! என்று அடித்துக் கொண்டு புரண்டு அழுவது மட்டும் மெல்லிய நினைவுப் படிவங்களாய் என் பதிவேட்டில் பதிந்தன. என்னை அணுஅணுவாகத் தன் உயிர் கொடுத்து உருவாக்கிய உயிர்கள்லவா? எப்படி என் நினைவுகளின்று நீங்க முடியும்?

கிடந்தேன் உயிருள்ள பின்மாய்... பல்லாண்டுகள் கடலின் கோரத்தைக் கண்டு கொண்டு. பின்னர் இச்சமுதாயத்தின் கோரக் கோட்பாடுகளாகத் திரியும் திமிங்கலங்களிடம் இருந்து என் உயிரைக் காப்பாற்றியது கல்வி. சில கல்மேடுகள் தோன்றின... காலங்கள் மாறின, பகலவன் ஒளி என் மீது பட்டு எனக்கு உணர்ஷுட்டம் தந்தது. கண்களை மட்டுமே திறக்க முடிந்தது. கிடந்தேன் ஒரு படகோட்டியின் கைகளில்... பார்த்த போது தெரிந்தது, என்னைச் சுற்றி மக்கள் கூட்டம். உடல் சிறிது சிறிதாய் இரத்த ஓட்டம் பெற்றது. மறந்தேன்... நான் கடலில் மிதக்கிறேன். எங்கு பார்ப்பினும் மக்கள் கூட்டம்... அதைத் தாண்டி, அம்மக்கள் கூட்டத்தால் செய்யப்பட்ட படகை ஓட்டிக் கொண்டு போய்க்கொண்டிருக்கும் படகோட்டியின் பேசுக்கள் அத்தனையும் எனக்குத் தெம்பேற்றியது. ஆண்டுகள் உருண்டோடின... எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் நான் இவர்களுக்குப் புது முகம்?... சலித்தது. சற்று அவர்களை விலக்கிவிட்டுப் பார்த்தேன். அதேகடல்... ஆனால் இப்பொழுது அமைதியாக, நடுக்கடலில் அல்லவா இருக்கிறேன்.

காணாமல் போன என்னைத் தேடித் தேடி, ஏங்கிப் பின்தொடரும் அம்மூவரையும் மறக்க நினைத்தேன். அவர்களாவது என்னை மறந்து புது வாழ்வு வாழ்ட்டும் என்று. வீண்முயற்சி என்று பின்னர் உணர்ந்தேன்... அவர்கள் என்னுள் அடக்கம், நான் சாகும் வரை அவர்களைப் பிரிய இயலாதென்று. மறுபடியும் வெறுமை என்னைத் துரத்தியது. ஒன்றாய்க் கலந்தேன்... மக்கள் கூட்டத்தில். இரண்டே வழி, ஒன்று - உயிர்காத்துப் புது வாழ்வு தந்த படகோட்டிக்கு நன்றிக்கடன், இரண்டாவது - கடலில் இறங்கி நீந்தலாம், நான் கரையை அடையலாம், ஆனால் இவர்களுக்கு எந்தப் பயனுமில்லை, இவர்களுக்குக் கைமாறும் செய்யமுடியாது. முடிவெடுத்தேன்... படகில் பயணிப்பதென்று, என்னைப் பின்தொடரும் மூவர் படகையும் கட்டினேன் நான் பயணிக்கும் படகுடன். படகுகள் போய்க் கொண்டிருக்கையில் சில கோளாறுகள். இது தான் வாழ்க்கை என்று முடித்துக் கொள்ள என்மனம் விரும்பவில்லை. எல்லோரும் ஒருநாள் அக்கரைக்குச் செல்லப் போகிறோம். ஆனால் எதை இக்கடலைக் கடந்ததற்கு அடையாளமாக விட்டுச் செல்லப் போகிறேன்? எவ்வளவு விரைவாகவும் படகோட்டியின் பாரத்தில் பங்கேற்க வேண்டும், பின்வரும் படகுக்கும் நல்வழி காட்டவேண்டும். இதற்குப் பயணிகளுடன் அமர்ந்து கொண்டு படகின் குறைநிறை பார்க்கும் இந்த இயந்திரத் தன்மையினின்று விடுபட வேண்டும். கடலின் தன்மையை ஆராய்ந்து இயற்கையின் செயல்பாடுகளைப் புரிந்து கொண்டு, இலக்கின் தொலைவையும், அதற்கான வழிமுறைகளையும் விரைவுபடுத்த இயற்கையோடு ஒன்றிய எண்ணங்களோடு என்னுடலை இயற்கையோடு கலக்கும் முயற்சியின் முதல் அடி இக்கட்டுரை.

- சித்ரா,

பொருட்கள் பொறியியல்

